

EMANUEL / EMANUEL

Nakladnik
Redak

Autor
Emanuel

Grafička priprema i tisak
Redak

Knjiga je tiskana u ožujku 2012. godine.

www.webknjizara.hr

Copyright © 2012. Sva autorska prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ni prenositi ni u kakvu obliku niti ikakvim sredstvima elektroničkim ili mehaničkim, fotokopiranjem, snimanjem ili umnažanjem u bilo kojem informatičkom sustavu za pohranjivanje i korištenje bez prethodne suglasnosti vlasnika prava.

EMANUEL

Split, 2012.

SADRŽAJ

1. Sunce	
2. Uvod	7
3. Predgovor	9
4. Uloga obiju aktivnih moždanih polutki	13
5. Radnja	25
6. Ponekad	28
7. Emanuel	29
8 . Odjava	245

UVOD

Skloni smo percipirati kako je korijen ljubavi u ženi, tada uporište svemu moglo bi biti u sposobnosti ovladati relativnošću vremena i prostora kako bi se realizirala – u stvarnosti kojoj bi okosnica u svoj njezinoj istini bila relativnost.

Tada bi ta sposobnost bila posljedica njezinih obiju aktivnih polutki te specijalno stanje u koje bi se ona bila sposobna dovesti, a koje bi u svojem korijenu bila ljubav. I to nije sporno.

Problem, disbalans, dogodio bi se kada bi iste udružujući se postajale ovisne o manipulaciji kroz navedenu sposobnost u stvarnosti kojom bi tako bile u prilici prevladati u okružju više ih nesposobnom razaznati, ali i njihovoj senzibilnosti, nezasitnosti, pohlepi te želji za moći.

Odnosno cijeli niz momenata bili bi sada posljedice te stvarnosti koja bi sve više imala intenciju potisnuti slučajnost i tako njome prevladati.

Iste imala bi tako priliku postati ovisnicama o režiranju stvarnosti u kojoj bi sve težilo postati farsom u okružju bez tajni, kazalištem koje bi svoje vrhunce počelo realizirati u besvijesti. Drugim riječima, bile bi to nimfomanke u svoj istini njihove stvarnosti – na kraju i osoba s više ili manje poremećenom osobnošću, u krajnosti sposobna izgubiti svaki kontakt sa stvarnošću.

Ispočetka jedinka bi najvjerojatnije počela surađivati s muškarcima kojima bi gravitirala, uglavnom onima za koje bi bila sigurna da ju nisu sposobni spoznati u potpunosti – zbog senzibilnosti ali i mogućnosti upliva u nečiju podsvijest te sposobnosti kreiranja zaključaka kroz manipulaciju i emociju te konstanti vremena i prostora kojima bi bila u mogućnosti ovladati.

Zapravo, što bi se bila sposobnijom nametnuti kao ljepša, te bi konstante mogle biti duže, a ta sposobnost imala priliku biti učinkovitijom.

Kada bi iste jedna drugu počele kopirati, nadmećući se, a kasnije i surađivati na kraju, tajna u svoj svojoj istini to više i ne bi bila, jer kroz neko vrijeme u većem ili manjem obimu, o čemu se radi, znali bi gotovo svi.

Sve bi iz početka bilo posljedica spajanja ugodnog s korisnim rezultirajući stvarnošću koja bi se na kraju imala intenciju izmaknuti kontroli i kulminirati u krajnosti.

Najbolje rangirani bili bi oni koji o toj stvarnosti ne bi znali ništa, uz stalnu intenciju da s njom budu upoznati, zapravo da shvate tko je gazda.

Zbog stvarnosti kakovom bi ona postala, niz života koji bi mogli biti lakoćom spašeni bili bi uzalud izgubljeni, sad tek zbog nekolicine kojima “tajna” ne bi bila otkrivena, jer bili bi sposobni spoznati istinu.

Na kraju nesposobnim se više kontrolirati potencirajući stradanja takove bi svoje okružje bile sposobne držati u pokornosti, negativna selekcija bila bi na pomolu.

Bila bi to stvarnost u kojoj je želja za moći prevladala, a njene glavne protagonistice to postale kunući se u ljubav, za nju nesposobne, zbog ega izgrađenog u okružju koje im više nije doraslo.

PREDGOVOR

Tijekom povijesti oduvijek je bilo tako – najveća su otkrića teško zaživljavala kao relevantna u čovjekovoj stvarnosti, odnosno uvijek je za to bilo potrebno neko vrijeme.

Kako živimo u vremenu koje odaje dojam da su svi tabui prevaziđeni, a samo je prije nekoliko desetljeća goli ženin gležanj bio nešto silno erotično, nameće se pitanje u čemu je tajna strasti ili poriva koje često osjetimo gledajući golišavo žensko tijelo? Je li sve posljedica nekih kemijskih reakcija koje inicira podsvijest u sinergiji s racionalnom inteligencijom ili se radi o nečemu drugom, što tek moramo otkriti o sebi samima putem spoznaje kao mehanizma napretka u stvarnosti, u čijem je korijenu zapravo sve fizika.

Spoznaja koju nudi ovaj uradak izuzetno je jednostavna u jednome svome segmentu, ali upravo zbog načina i problematike koju obrađuje, težeći dokučiti istinu i prenijeti je čitatelju, ona može postati zamorna, nerazumljiva, pa i nezanimljiva, a sve zbog dimenzije besmisla koju razotkriva u njezinu nastojanju da se zaštiti. Ozbiljnost otkrića koje nudi možemo si predočiti činjenicom da je nešto tako jednostavno još uvijek nedokučiva tajna.

Tekst otkriva čime rezultira mehanizam koji utječe na stvarnost kakvu poznamo, odnosno kako egzistira jedan segment naše sada interaktivne podsvijesti, a tako i ona sama – u stvarnosti u kojoj smo si za sve što nam se događa ipak uglavnom krivi sami, a najviše stoga što još uvijek nismo sposobni spoznati sebe. Stvarnost je to koju su neki skloni okarakterizirati i akutnom manifestacijom podsvijesti.

Kako sam razotkrio ulogu obiju aktivnih moždanih polutki te došao do, najblaže rečeno, senzacionalnoga saznanja, njega je sada u stvarnosti kakvu poznajemo doista teško prezentirati. Tim više što je ono toliko lako

shvatljivo da je u njega teško povjerovati, a posljedice izrečenoga gotovo su nesagledive – ukoliko bismo u manipulativnoj stvarnosti kojom se tekst bavi uzeli sve zdravo za gotovo, nesposobni spoznati je u svoj njezinoj istini. Stoga sam tekstove stvarao godinama, kako bi šteta izrečenoga bila što manja, trudeći se usput u potpunosti spoznati stvarnost, na neki način zakasnivši s prezentiranjem materije kojom sam ovladao, a prvenstveno zbog nevjerojatnoga slijeda prirodnih katastrofa koje su uslijedile. Kada bi našom stvarnošću prevladavala spoznaja koju se ovaj uradak trudi dočarati, žrtve koje su se dogodile, to ne bi bile! U stvarnosti kakva jest netko bi sada mogao sagledati i moju odgovornost! Stoga bi svaki eventualni ishitreni zaključak ili reakcija tek sada bili prijevara i sigurna pogreška koju je ta stvarnost koju se tekstovima trudim dočarati tako sposobna kapitalizirati u svom nastojanju da prevlada.

Nove činjenice imaju do te mjere dalekosežnu važnost da bi trebale pokrenuti revoluciju u našem razumijevanju ljudske psihe, psihopatologije i terapijskih procesa.

Neka zapažanja nadilaze okvire današnje psihologije i psihijatrije te bi mogla promijeniti predodžbe o čovjekovoj prirodi, kulturi, povijesti, pa i stvarnosti.

Priča se temelji na činjenici da je sve što se oko nas događa fizika te zapažanju da je naša stvarnost ništa drugo do preslika fizičkih zakona koji nas okružuju, kojima je naš um sposoban ovladati, koji tako u svojoj međuzavisnosti kreiraju trenutak.

Kada bi to bilo tako, tada bi i zakon o relativnosti vremena i prostora bio na neki način sukreator naših stvarnosti, tim veći ako bi naša inteligencija bila sposobna njime ovladati podredivši ga sebi.

Teoretski, žena bi za to imala predispoziciju zbog obiju aktivnih moždanih polutki.

Tada rečeno ne bi bilo ništa drugo doli Einsteinova formula po kojoj je energija jednako masa puta specijalno stanje na kvadrat projicirano na inteligenciju u okružju u kojemu su vrijeme i prostor relativni.

To specijalno stanje tada bi u svome korijenu u početku sigurno bila ljubav.

Emocija koju poznajemo i sve što je obilježava imala bi izgledno svoje ishodište u toj dimenziji naših stvarnosti, koja bi sada otvarala mogućnost

ženi da ovlada relativnošću prostora i vremena kako bi se realizirala. Njezina stvarnost bila bi stalna međuzavisnost tih dimenzija, njezinih stvarnosti i konstanti vremena i prostora kojima bi bila sposobna ovladati – kroz manipulaciju kojom bi se ona bila sposobna kako nametnuti tako se i amnestirati. I dalje ništa ključno ne mijenjajući ukoliko smo je sposobni spoznati. U protivnom, ni ove tekstove ne bi imao tko realizirati!

Kada bi navedeno bilo točno, bili bismo u prilici shvatiti kako zapravo funkcionira jedan segment naše sada interaktivne podsvijesti. Odnosno, iza kulisa naših stvarnosti egzistirala bi manipulativna ludnica, a sve što se oko nas događa bilo bi često tek umjetnost mogućega.

Drugim riječima, kada bi žena koju preferiramo to htjela, mi bismo s dotičnom mogli komunicirati putem naših misli samo oslušujući jedan segment svoje podsvijesti, koja to više i ne bi bila.

Njegov doživljaj Nje bio bi često i Njezin doživljaj Njega, kao što bi sada bilo moguće postojanje još dimenzija naših stvarnosti iz kojih bismo opet svi bili izmanipulirani. Naša bi stvarnost, a tako i inteligencija, bila posljedica sinergija naših okružja u nekakvoj simbiozi s nama samima – kroz konstante prostora i vremena kojima bi ta inteligencija bila sposobna ovladati, a ne bi li se nametnula kroz manipulaciju.

Ma koliko to nestvarno zvučalo, možda bismo se trebali zapitati: kada bi kojim slučajem navedeno bilo istina, bismo li mi tu istinu bili sposobni spoznati?

Ako je nešto zakulisno, ono po svojoj prirodi teži destrukciji, naša bi stvarnost tada bila samo vjerna kopija svemira koji nas okružuje, stalna međuzavisnost i destrukcija. Mehanizam koji i njemu omogućava opstanak, neki kažu i širenje.

Ako bi navedeno bilo točno, tada bi jedan izrazito mali dio populacije, zbog svoje pozicije, ali i predispozicije, bio u prilici postati ovisan o sukreiranju naših stvarnosti, lišenih temelja našega postojanja, lišenih ljubavi, i tako postati nezanimarivom konstantom stvarnosti kakvu poznamo, stalno težeći prevršiti mjeru, iz koje kako bi iščezavala slučajnost tako bi nestajala i ljubav.

Bile bi to jedinke koje bi i u takvu okružju imale priliku izgraditi izuzetnu percepciju svoje osobnosti. To bi sada bio moment koji bi im omogućavao na sebe vezati većinu.

Natjećući se, ali i surađujući sa sebi sličnima, njihov bi život dobio izgubljeni smisao, a one bi bile u prilici postati apsolutna konstanta stvarnosti kakvu poznajemo. Takav bi razvoj situacije bio posljedica sinergije okruženja, odnosno mehanizam koji u konačnici rezultira nekakvom kolektivnom svijesću kao odrazom većine.

Okružje involvirano u priču, poznajući moment u kojemu bi neki muškarac bio izigran, i samo bi bilo u poziciji uzvisiti se nad njime, sada ravnodušnije prema njemu, osjećajući slobodu, premoć i dominaciju.

Kada bih bio u pravu, a jesam, većina bi muške populacije u manjoj ili većoj mjeri poznavala navedeno jer bi zakulisna komunikacija bila moguća, ali u vrijeme multimedija njezin bi jedini smisao bilo dodatno zakulisno pozicioniranje žene u nekakvu sivu eminenciju naših stvarnosti. Zapravo, sredstvo pražnjenja nagomilanih neiskorištenih energija ljubavi koja to više u svojoj biti ne bi bila. Bila bi to i svojevrсна podjela odgovornosti. Ego žene u takvome okruženju u mogućnosti je dosegnuti granice besvijesti, a tako bi rezultirala i ta „kolektivna svijest“.

Posljedica svega bila bi nesposobnost današnjega muškarca da joj parira.

Akteri priče nisu izmišljeni likovi, svaka podudarnost sa stvarnim osobama odraz je te činjenice kao i realiteta da knjige uglavnom pišu pobjednici, odnosno oni koji se takvima doživljavaju!

Priča je posljedica potrebe za pronalaženjem nekih novih staza, staza koje će postati put, a sve iz uvjerenja da se putovima po kojima su drugi išli stiže samo onamo gdje su već mnogi bili, u najboljem slučaju, tek malo dalje...

Moje je ime Šef tamne
sfere svemira, miljenik kurvi,
ljubavnik princeza i kraljica...

ULOGA OBIJU AKTIVNIH MOŽDANIH POLUTKI

Ne sekirajmo se, ionako je sve relativno, i ono što bismo doživjeli kao ustupak možda je tek samo korak naprijed, ionako je sve relativno.

Stoga stvarajmo sretne trenutke, trenutke koji jedini mogu prkositi našoj prolaznosti i u svom tom beskraju tako ostaviti tek malen trag sreće. Pa neka onda ostane samo sreća kao trag koji ostaje u tome sazviježđu koje nas okružuje. Kao inat, prkos, zalog jednoj prolaznosti, jer sve je relativno, samo su tek trenuci vječni.

01. 01. 2005.

Možda je sada upravo trenutak, točka koja će, ako u nju upremo s jakom voljom kao polugom, zauvijek promijeniti naše poimanje stvarnosti i dati nam novi smisao. Usporedivo s istom onom teorijom po kojoj kada bismo imali uporište i dovoljno dugu polugu, zasigurno mogli bismo pomaknuti svijet, s razlikom što uporište u trenutku zaista imamo.

23:00 ; 05. 10. 2007.

Kako sam se bavio utjecajem zakona fizike na momente prostora i vremena koji čine trenutak, nametnulo mi se pitanje što je onda sa slučajnošću, koja je toliko česta u sustavu u kojemu je relativnost sukreatorica te iste stvarnosti, u sustavu u kojemu je i vrijeme samo kategorija uma.

Po mojemu uvjerenju naša svijest, a tako i podsvijest, samo je preslika prirodnih zakona koji nas okružuju i tako kreiraju tu istu stvarnost, na način da naša svijest raspoláže zakonima iz našega okruženja kojima smo bili sposobni ovladati, dok je naša podsvijest sposobna ovladati zakonima koji nas okružuju mimo racija i sukreatorica je ove naše stvarnosti, tim više jer, usudio bih se konstatirati, njome još uvijek ne prevladava racio.

Upravo bi ta sposobnost, uz stres, bila mehanizam koji nam je omogućio da dosegne stupanj razvoja na kojemu jesmo, a koji bi nam davao šansu i ovladati beskrajem koji nas okružuje.

Ako bi navedeno bilo točno, to bi ukazivalo na važnost čovjekova osposobljavanja da spozna samoga sebe. To bi pak značilo da kada bismo bili sposobni spoznati sebe, ta bi nam sposobnost omogućavala da bolje spoznamo i naše okružuje.

Navedeno mi je dalo za pravo da pokušam rekonstruirati možebitnu ulogu obiju aktivnih moždanih polutki. Iako sam u početku mislio da bi trebalo zaštititi ženu, prevladalo je mišljenje da ako je nešto zakulisno, ono je samim tim predodređeno za destrukciju, a opet, svjestan sam da je upravo stalna destrukcija mehanizam opstanka u ovome beskraju koji nas okružuje.

Upravo u navedenom vidim kako opasnost tako i šansu za čovjeka. Stoga je nastao i ovaj tekst, a kao odraz mojega uvjerenja da je sve podređeno očuvanju i napretku te činjenici da bi potpuno osujećivanje destrukcije bilo garancija naše sigurne propasti kao i nesposobnost detektiranja iste, kada bi ona prevršila svaku mjeru.

Nakon što je do mene doprla informacija da znanstvenici pokušavaju otkriti stvarnu funkciju obiju aktivnih polutki ženskoga mozga, zainteresiralo me što bi to bilo toliko senzacionalno a o čemu današnja znanost ništa ne zna.

Neki osnovni principi kojima se služim bili bi odvagnuti, spoznati momente racionalne svijesti, podsvijesti kroz psihološko stanje svijesti. Koliko sam uspješan u tome, tolika je vjerojatnost uspješnoga predviđanja reakcije jedinke u različitim životnim situacijama, jer isti se momenti projiciraju u različitim momentima prostora i vremena i u svojoj međuzavisnosti kreiraju trenutak.

Racionalna inteligencija raspolaže spoznajama kojima smo ovladali, a podsvijest je ta koja je sposobna ovladati zakonima koji nas okružuju mimo racija i sukreatorica je naše stvarnosti. Taj mehanizam podsvijesti uz sposobnost spoznaje omogućio nam je da opstanemo i dosegne sadašnji stupanj razvoja, koji bi nam onda mogao i omogućiti da ovladamo i svemirom koji nas okružuje, koji je beskraj koliko i spoznaja. Uostalom, koliko i glupost, koja je originalni mehanizam spoznaje, a ona mora biti

takva da ju je sposobna uočiti većina, koja i jest kreator naše stvarnosti.

Gotovo uvijek imali bismo dva intenziteta koja teže svojim krajnostima koje se međusobno isprepliću i u svojoj međuzavisnosti čine trenutak. Možda je sve samo posljedica zakona koji kaže da sve teži prema stanju totalnoga nereda kao jednoga od najapsurdnijih zakona svemira, ali činjenica je da bi onda postojao i zakon totalnoga reda, a da bi opet stalna destrukcija bila ono što i nama omogućava napredak.

Dalo bi se zaključiti da je koketiranje s krajnostima mehanizam izvlačenja maksimuma.

Kako živimo u sustavu vremena i prostora koji je relativan, i sami smo sposobni sve bolje i bolje relativizirati kako bismo ga podredili sebi. Bila bi to sposobnost koja bi imala za posljedicu nestajanje istine, jedne od temeljnih ljudskih vrijednosti uz ljubav i slobodu. Nestajanjem istine nestajala bi sloboda, a tako i ljubav. Drugim riječima, ako bi ijedna od navedenih odrednica bila ugrožena, onda bi sigurno bio ugrožen i čovjek.

Ako bi navedena pretpostavka bila točna, onda bi nam predstojale neke od najvećih revolucija, revolucija koje bi se morale moći dogoditi u glavi većine, a kao залог jednoga boljega i pravednijega sutra.

Na temelju pretpostavke da su naša svijest, a tako i podsvijest, samo preslika fizičkih zakona koji nas okružuju i kojima su sposobni ovladati, sada bi bilo moguće pretpostaviti koja je zapravo funkcija obiju aktivnih moždanih polutki. Ako uzmemo formulu po kojoj je energija jednako masa puta specijalno stanje na kvadrat ($E=mc^2$), bio bi to impuls kako inteligentno ovladati relativnošću vremena i prostora u nekakvome specijalnom stanju svijesti, a kojemu bi zasigurno korijen onda bila ljubav. Ta mogućnost iz temelja bi promijenila percepciju svijeta kakvog poznajemo. Sada bismo odškrinuli vrata jedne četvrte dimenzije, dimenzije koja je možebitna sukreatorica stvarnosti kakvu poznajemo, a u kojoj bi glavnu riječ ipak vodila žena – dimenzije u kojoj bi prevladavala destrukcija sa stalnom intencijom da prevrši mjeru kao odraz naše nesposobnosti da je spoznamo. Drugim riječima, korijen naše seksualnosti ustvari bi bio u sposobnosti žene da inteligentno ovlada relativnošću vremena i prostora.

Ženino poimanje vremena i prostora sada bi bilo stalna međuzavisnost dimenzija njezinih stvarnosti, a ona bi bila puno veći sukreator naše stvarnosti od dosadašnjeg poimanja. Zbog njezine sposobnosti da ovlada

relativnošću vremena i prostora, kako bi se kao takva i realizirala u dimenziji u kojoj bi prevladavala ljubav, ovaj tekst zasigurno ne bi nikada nastao.

Spoznaja te četvrte dimenzije pomogla bi nam odškrinuti vrata i drugih, ako one doista postoje.

Spoznaja je fenomenalno sredstvo nadogradnje čovjekove svijesti, a kao takva i preduvjet stvarnoga napretka.

Današnji muškarac na stupnju spoznaje i percepcije stvarnosti koju ima zasigurno više ne bi mogao parirati ženi, koja je naizgled još uvijek zapostavljena u stvarnosti koju poznajemo, ali što ako bi postojalo još dimenzija naših stvarnosti? Onda bi doista bilo za vjerovati da u jednoj od njih ipak glavnu riječ vodi ona.

Prvenstveno zbog svoje senzibilnosti, žena bi imala puno razvijenije instinkte za hijerarhiju, a tako i za vlastito pozicioniranje. Ako samo sagledamo sustave u kojima je minorizirana, shvatit ćemo koliko je zapravo važna.

Upravo stoga i nastaje ovaj tekst, kao odraz mojega uvjerenja da je uloga žene u društvu puno važnija i kompleksnija od dosadašnje percepcije.

O čemu bi se zapravo radilo i kako bi navedena sposobnost rezultirala kroz možebitne filtre destrukcije, a koja bi, ako je navedena pretpostavka kojim slučajem točna, bila neminovna u sustavu koji bi kontrolirao sam sebe?

Iz gore navedenoga dalo bi se zaključiti, ma koliko to nevjerojatno zvučalo, da bi žena imala sposobnost inteligentnoga upliva u našu podsvijest i upravo bi joj ta sposobnost omogućavala da putem nje nameće sebe, kao i da sazna kako je doživljava pojedini muškarac. Kao što bi putem njegove podsvijesti bila sukreatoricom njegove stvarnosti, naravno, u granicama mogućega. Odnosno, što smo stabilnije osobe, karakternije, što smo bolji ljudi u pravome smislu te riječi, to bi mogućnosti negativne manipulacije bile manje i obrnuto, ali ona zasigurno bila bi neizbježna. Tim više jer bi tada muškarčev doživljaj žene ustvari bio njezin doživljaj muškarca kroz njezinu sposobnost inteligentnoga ovladavanja relativnošću vremena i prostora.

Erekcija, ejakulacija, osjećaj ljubavi bili bi projekcija ženinih doživljaja muškarca iz jedne dimenzije u drugu, kao odraz njezine sposobnost inteligentnoga ovladavanja istim; kao što bi sada s lakoćom bilo moguće

racionalno objasniti pozadinu cijeloga niza paranormalnih događaja za koje današnja znanost nema racionalna objašnjenja. Zašto te pojave nisu dovoljno istražene, moglo bi se izlučiti iz do sada rečenoga.

Iz navedenoga bi se dalo zaključiti kolika je ženina važnost, kao i kolike su njezine manipulativne mogućnosti te kako bi često bilo lako promijeniti tijek događaja a da bi se izbjeglo najgore, a kako bi korijen svega bila ljubav, moglo bi se pretpostaviti da ona to zaista i čini.

Upravo u navedenome je razlog zašto sam isprva odustao od ovoga teksta.

Međutim, nameće se pitanje kakva je onda zapravo uzorna uljuđena jedinka za kojom luduju deseci muškaraca. Možda samo beskrupulozna manipulatorica koja si takvom percepcijom sebe samo povećava manipulativni prostor u jednoj od dimenzija svoje stvarnosti.

Tada bi se moglo pretpostaviti da bi navedena sposobnost omogućavala međusobnu komunikaciju, kao da bi bilo i onih koji tobože nešto znaju. Iako, trebali bi znati da draguljar koji manipulira draguljem određuje koje će njegove facete biti vidljive, a koje ne. Drugim riječima, tada bismo mogli komunicirati sa ženom koju preferiramo samo oslušujući svoju sada interaktivnu podsvijest, ako bi ona to htjela. Njezina potreba da nam tobože otkrije „tajnu” bila bi ono što je od nje doslovno sposobno učiniti čudovište, jer bio bi to način kako bi takva mogla dodatno izgraditi svoj već prevelik ego.

Za vjerovati je onda da bi zbog stupnja spoznaje na kojem jesmo jedan broj jedinki zbog svoje pozicije, ali i predispozicije, te nesposobnosti okoline da ih prezre, postajao zakulisnim dominama koje bi se doslovno mogle početi igrati bogova na zemlji.

Kada bi navedena pretpostavka bila točna, onda bi stvarno u momentima vremena i prostora koji čine trenutak koji poznajemo, upravo najeksponiranije jedinke često bile i najugroženije – upravo zbog svoje pozicije, ali i predispozicije, koja bi lako mogla rezultirati ovisnošću, a kako svaka ovisnost gravitira destruktiji, rezultira gubitkom osjećaja za vrijeme i prostor u većoj ili manjoj mjeri. Nekima ego više ne bi dozvoljavao ni treptaj ne bi li se izbjeglo najgore. Da apsurd bude potpun, to bi bile najčešće osobe koje bi na sebe uspijevale vezati najviše „obožavatelja”. Njihov život sada bilo bi najlakše dočarati ako bismo ga usporedili s

nekakvim ratnim stanjem, a kako upravo ono rezultira najvećim porivom za reprodukcijom, lako bi bilo shvatiti zašto su nam tako potentne.

U navedenoj sposobnosti krio bi se i odgovor na pitanje zašto ustvari pamtimo doživljaje, a ne stvarne događaje. Upravo stoga jer korijen svega i jest emocija, a sve što čini trenutak vremena i prostora koji poznamo često bila bi tek umjetnost mogućega.

Mada bi možda pravilnije bilo reći tek igra ludosti.

Kako bi onda zapravo funkcionirala ta neprikosnovena ljepotica?

Najvjerojatnije bi postojala zakulisna hijerarhija koja bi se zasnivala na sposobnosti jedinke da bude izabrana, koja bi se često bazirala na njezinoj vanjštini.

Za one najuspješnije, odnos prema muškarcu bio bi, najblaže rečeno, kao prema nižoj vrsti, a koristili bismo im kao vid nekakve robne razmjene tako im omogućavajući da šire svoj manipulativni prostor, što bi ustvari bio način da se riješe nagomilanih energija „ljubavi” koje bi rasle proporcionalno veličini manipulativnog prostora kojim su ovladale. Tako bi rasla njihova nebezazlenost, kao i ego. To bi vjerojatno u njima budilo jak osjećaj moći. Mislim da bi to sada bile osobe lišene svake mogućnosti da vole, jer bi im projekcije ljubavi služile samo za pozicioniranje sebe, odnosno bile bi im sredstvo moći. Praktički, sve bi bilo bazirano na interesu, odnosno na odabiru koji bi takvima garantirao ugodan život, to bi im ustvari davalo slobodu da se i dalje bave sukreiranjem tuđih života, a kao posljedicom ovisnosti.

Realizaciju snošaja kojemu bi takve bile temom, one bi sada doživljavale kao seks, a to bi bio i smisao cijele te radnje. Kako bi sada to bile „veličine” koje svi j..., na toj bi konstataciji i temeljile svoju zloćudnost, zaboravljajući da su taj doživljaj upravo one realizirale. Ta mogućnost mogla bi dati odgovor na pitanje zašto spolno nesposobni muškarci duže žive. Medicina bi dobila odgovore na mnoga još neriješena pitanja, a koja bi jednim dijelom ustvari bila zakulisna prepucavanja istih. Glavobolja, erektilna disfunkcija, seksanice bili bi samo neki od problema koje bi sada bilo lako objasniti. Homoseksualci bi bili više nego često žrtve takvih koje su našle način da manipuliraju njima ili ih samo podrže u njihovoj nakani, radeći tako budale od njih.

Trebali bi znati moguću zakulisnost svoga odabira.

Bile bi to češće osobe s blažim ili težim poremećajem osobnosti nego seks-bombe, kako ih često percipiramo. Emocija koju poznajemo imala bi svoje uporište u toj dimenziji koju bi najlakše bilo opisati kao stalno koketiranje s krajnjom senzibilnošću i preosjetljivošću s jedne te krajnjom bešćutnošću i okrutnošću s druge strane – kao odraz konstantne depresije kao trajnoga stanja njihove stvarnosti.

Tada bismo svi bili podsvjesno teledirigirani, kasnije i svjesno izmanipulirani, a ako i to ne bi bilo dovoljno da shvatimo o čemu se zapravo radi, došlo bi do prevlasti, a mi bismo postali robovima ljubavi koja u svojoj stvarnosti to ipak ne bi bila.

Pritom treba reći da je manipulacija nešto neizbježno i, ako je navedena pretpostavka točna, ona je opet samo preslika zakona ovoga svemira, sukreatora naše stvarnosti, kojim prevladava stalna međuzavisnost i destrukcija i u kojemu se sve prožima i biva prožeto.

Bio bi to svijet u kojemu bi svi svima bili smrtni „prijatelji”, iako bi netko kome bi bila odškrinuta vrata te dimenzije mogao zaključiti da se radi o nekakvome kontroliranom kaosu. To bi bio samo privid koji bi mogao rezultirati npr. zaključkom o postojanju nekakvih bijelih i crnih, mada sve bi bila samo simulacija istih da manipulacijom zakulisno pozicioniraju sebe.

Zbog pletenja mreža u koje bi sada i same bile uhvaćene, one više ne bi mogle stati, postale bi ovisnice koje bi očajnički tražile, ali ne da bi našle, nadmećući se tako sa sebi sličnima; njihov život dobio bi izgubljeni smisao.

Bile bi to vječite pobjednice koje bi bile naš igrač više kada nas ide, ali i dodatni teret kada nas neće.

Zbog stanja u koje bi se jedinka dovela, to bi sad bilo sredstvo smisla u besmislu, kao posljedica ega nadograđenoga na zakulisnome, a sve zbog pozicioniranja sebe kao vertikale koja to zapravo ne bi bila.

Koliko je česta možebitna krajnja destrukcija? Možda samo koliko je česta i slatka smrt koju bi si toliki poželjeli kada bi već morali birati. Mada bi mogućnost pozadine koju nudi navedena pretpostavka bacila sasvim drugo svjetlo na događaj. To bi sada bilo isto kao da poželite da vas netko ubije u trenutku kada doživljavate orgazam.

Prisjetimo li se „malo boljih” srednjovjekovnih gospođica i „malo bolje” gospode koja bi ginula u dvobojima samo zato jer je odabranica njihova

srca bila malo neodlučna, znajmo da bi i konačan ishod ona opet mogla sukreirati direktno utječući na njega. To bi bili nekakvi momenti koji bi činili našu stvarnost, a opet, za nju bismo si najviše ipak bili sami krivi.

Logično je da bi u momentima prostora i vremena koji čine današnji trenutak takve trebalo tražiti uglavnom u izrazito lijepim ženama. Mada bi možda bilo pravilnije reći: u onima koje sebe tako doživljavaju zbog okoline koja ih kao takove i percipira.

Ovaj je tekst odraz težnje da se osujeti destrukcija, da se ne prevrši mjera, ali ne samo moje. Ako bih bio u pravu, on je odraz „najboljih” da osujete same sebe i svoju surovu stvarnost kakvom je ona postala. Radilo bi se o, kako sam već spomenuo, osobama s nekim oblikom poremećaja osobnosti, koje bi bilo gotovo nemoguće spoznati.

Taj bi mentalni sklop, po momentima koji su u njemu prevladali, bio najkompatibilniji s mentalnim sklopom piromana, koji će podmetnuti požar ne bi li ga kasnije gasio. Možda je to i kategorija kojom bismo si i najrealnije mogli predočiti mjeru.

Iz navedene možebitne sposobnosti mogli bismo zaključiti u kakvim okolnostima zapravo živi osjetljivija, senzibilnija žena.

Uvjeti da spoznamo njezinu stvarnost nikada joj nisu bili naklonjeni, a nisu ni danas. U prošlosti, njezin je manipulativni prostor bio minoran i za time nije bilo nikakve potrebe. Međutim danas, kada svijet živi brže no ikada, navedena sposobnost mogla bi doslovno rezultirati zakulisnim gospodaricama života i smrti.

Do anomalije moglo bi doći jednim dijelom i zbog njihove urođene sposobnosti da izvrću stvarnost u skladu sa svojom senzibilnošću, kojoj bi ustvari uzrok bio strah da će biti povrijeđene.

Pišući ovo ne mogu ne spomenuti uradak Vladimira Dedijera u kojemu se on osvrnuo na rad Ive Andrića u kojemu je ovaj pokušao dati odgovor na pitanje zašto je poturica gori i od najgoroga Turčina. Navodno Andrić nikada nije dao odgovor na to pitanje, ostavivši ga otvorenim. Dedijer je ustvrdio da je to odraz Andrićeve težnje da nam predoči sa kolikom je on vjerodostojnišću težio dočarati nam trenutak svoga vremena.

Neki moj odgovor na navedeno bio je da je poturica ustvari puno senzibilnija osoba i upravo je u toj činjenici razlog njegove tolike surovosti, čiji je uzrok ustvari strah za sebe, te kako je Andrić to sigurno znao.

U takvom bi se razvoju situacije krili momenti koji bi omogućavali egzistenciju i toj četvrtoj dimenziji, sukreatoru naše stvarnosti, o kojoj sam pisao, a koju je gotovo nemoguće razaznati.

Satisfakciju sam doživio kada sam „slučajno” naišao na Andrićevu misao koja kaže: „Od straha su ljudi zli i surovi i podli, od straha su darežljivi, čak i dobri.“

Postoji načelo koje je zapreka svakoj spoznaji, koje je neprobojno za sve argumente, a čovjeka nezaustavno zatvara u vječito neznanje.

To načelo je prijezir prije istraživanja.

(Herbert Spencer)

Mnoge paranormalne pojave sada bi bilo moguće objasniti, i one bi često bile posljedica specijalnoga stanja svijesti. To bi značilo da je frekvencija ono što bi nam omogućavalo uvid u dimenziju koja je sastavni dio beskrajna kojega smo dio.

Da dimenzija uz adekvatnu frekvenciju može biti očitana, te je ona ta koja omogućava da kada se usredotočimo na točku s kompatibilnom frekvencijom, dobivamo trenutni uvid u konstantu dimenzije koja prožima put te točke u vremenu i prostoru koji je čini, te tako možemo biti njezin sukreator kroz momente koji ga čine. Neke od najvećih katastrofa mogle bi biti već danas izbjegnute. Terorizam, najveća prijetnja civilizaciji, bio bi pobjediv ako bismo bili sposobni ovladati navedenom spoznajom. Često najžešće intelektualno sabotirani od naprednijega „softvera”, koji je zbog ograničenosti „komponenti” i sam osuđen na ograničenost.

To bi pak značilo da je trenutna brzina realitet u sustavu koji poznajemo, odnosno da energija može putovati trenutno, a kako je ona sastavni i nedjeljivi dio mase, trenutno putovanje kroz dimenziju prostora i vremena bilo bi moguće, ali inicirano kroz jednu višu dimenziju, kroz frekvenciju, a tako onda i kroz vrijeme. Bioenergija ozdravljenja, o kojoj tako malo znamo, bila bi često plod posebnoga stanja svijesti, a njezin krajnji davalac tek samo posrednik u čijoj bi pozadini opet bila žena.

Kada bi u ovome beskrajnu koji nas okružuje postojala civilizacija koja bi bila sposobna spoznati zakonitosti koje ga čine, koja bi bila sposobna spoznati sebe? U eventualnome sukobu s takvima, do kojega i ne bi trebalo

doći a da bismo bili poraženi, ali simulativno mi bismo se mogli sukobiti tek s vizualizacijom koja bi bila sposobna ubiti. Kao što bi i cijeli tijek takve nepotrebne bitke unaprijed bilo moguće do najsitnijih detalja razraditi sukreirajući ga, unaprijed znajući ishod. Druga strana naše smrtnosti stvarno bi mogla biti besmrtnost u jednoj od dimenzija koje čine cjelinu.

Sada bi bilo moguće dati objašnjenje pokojega čuda, koje je samo nedorečena spoznaja, reprodukcija naše sive mase koja je sposobna upiti okruženje kao kreatora naše stvarnosti, a onda i njime ovladati.

Biblijska priča o zabranjenom voću sada bi itekako imala smisla, prepričana u mogućnostima koje su činile trenutak ondašnjega vremena i prostora. Projekciju onoga o čemu zapravo govori sada bi bilo moguće načelno iskonstruirati.

Upravo zbog prije navedene sposobnosti, ako bi bila točna, bog u vremenu i prostoru koje poznajemo uvijek je bio muškarac, ali žena bi se kao bog onda bila sposobna realizirati u dimenziji kojom je ona sposobna ovladati.

Ako bih kojim slučajem bio u pravu i tako ženin manipulativni prostor sveo na minimum, pred nama je tek razdoblje kada će bog moći biti i Ona, jer bog je istina, a možda bi pravilnije bilo reći težnja k njoj.

Neovisno o uvjerljivosti dosadašnjega teksta, mislim da bi bilo nužno početi razvijati nekakvu znanstvenu disciplinu koja bi bila svojevrsni korektor marketingu koji sve više poprima obilježje gluposti. Prvenstveno iz razloga što više nije toliko važno što je i kako napravljeno u usporedbi s time kako je to marketinški odrađeno. U isto vrijeme efekti njegovih učinaka sve su veći i ne nazire im se kraj.

Bez obzira na to koja će to disciplina biti, bilo bi nužno da omogući čovjeku da spozna samoga sebe te da tako postane sukreator, ali i korektiv svoje stvarnosti .

Da bih potkrijepio potencijal navedenoga, za primjer ću uzeti upravo marketing, kojim se u početku bavila tek nekolicina. Danas najsenzibilnije jedinice koje su odrastale u sustavu vremena i prostora čiji je sukreator marketing, veći su marketinški magovi i od samih njegovih utemeljitelja.

Marketing bi sada bio još jedan sukrivac egzistencije krajnje možebitne destrukcije o kojoj sam pisao, jer bile bi to jedinice koje bi marketingom ovladale do savršenstva i koji je u svome korijenu manipulacija. To bi bio

dodatni razlog zašto bi nam na ovome stupnju spoznaje takve jedinice bilo gotovo nemoguće spoznati, kao i razaznati čovjeku još nepoznatu dimenziju sukreatora njegove stvarnosti.

Manipulativni prostor takvih bio bi jednak razmjerima učinaka marketinga. Drugim riječima, manipulacija bi dosegala razmjere kakve nije nikada do sada, sa stalnom intencijom da se oni povećavaju.

Pišući ovaj tekst ne mislim onesposobiti glupost kao kategoriju, jer ona je beskrajna koliko i ovaj svemir koji nas okružuje, ona je mehanizam spoznaje. Tekst je odraz moje težnje da ona ne bude totalna. On je odraz nastojanja da destrukcija bude osujećena u trenutku kada prevrši svaku mjeru, kada postane nesnošljiva i glavnim protagonisticama stvarnosti koju se njime trudim dočarati.

Koja bi mogla eskalirati i kao posljedica licemjerja koje nikada u čovjekovoj povijesti nije bilo veće, a samo zato jer ga nikada više jedinke nije bilo sposobno razaznati.

Ako je relativnost sukreatorica sustava u kojemu živimo, ako je kao takva sukreatorica naše stvarnosti koju poznamo, ako smo mi uopće inteligencija koja je sposobna ovladati beskrajem koji nas okružuje, onda smo mi zasigurno inteligencija koja je sposobna ovladati i relativnošću. To bi iznova dalo šansu kako istini tako ljubavi i slobodi, odnosno čovjeku, i ako bi išta bilo sposobno čovjekov um potaknuti na nešto tako fascinantno, onda bi to zasigurno bila ljubav.

Definiciju ljubavi onda kada smo obasuti onim božanstvenim osjećajima koje nazivamo zaljubljenost, opet, bilo bi nezahvalno racionalno dati. Zbog njene iracionalnosti, često je iracionalna i stvarnost kakvu poznamo.

Ljubav u segmentu stvarnosti kakovu sam je imao priliku spoznati bilo bi moguće definirati, bila bi to simbioza i balans kompatibilnih energija “psiholoških masa”, čiji bi korektor bio interes.

Još je Maksim Gorki rekao:
“Laž je bog robova i gospodara,
istina je bog slobodna čovjeka”

Kada bi navedeni tekst pročitao dobar poznavatelj čovjeka koji bi sada išao napraviti projekciju možebitne situacije u kojoj bi se našao tekstopisac, krenuvši od pretpostavke da je priča točna, mogao bi naslutiti da bi to bila osoba koja je stupila u kontakt s nekim od najeksponiranijih žena današnjice. Prvenstveno jer bi im takav zasigurno bio senzacija, ali bio bi to i lik koji je spoznao svu brutalnost i tragediju čovjekove stvarnosti.

Tada bi dobar dio teksta bio samo odraz njegove stvarnosti, a time bi cijela priča bila samo još vjerodostojnija, ne bi bila plod genijalnosti.

Genijalci su ionako samo odraz onih koji to nisu.

Nakon svega ovoga netko bi me mogao svrstati u nekakve ženomsce, ali kako zakoni fizike, a tako i naša stvarnost, često rezultiraju suprotno svim očekivanjima tako je i ovaj tekst samo odraz moje fasciniranosti ženom te mogega interesa za nju kao neospornoga briljanta svemira.

RADNJA

Radnja se odvija oko mladića koji igrom slučaja razotkriva ulogu obiju aktivnih moždanih polutki žene. Isprva zaključuje da je to svijet koji je u svojem korijenu ljubav i kako se je još uvijek sposoban samo kontrolirati te ga nema namjeru prokazati. Međutim, imajući priliku spoznati stvarnost u svojoj njezinoj istini, odustaje od prvotne zamisli.

Zahvaljujući sposobnostima kojima raspolaže, ženi se otvara enorman manipulativni prostor i u jednom je trenutku prevladala. Tobože se povjeravajući i prezentirajući svoje „velike istine“ onima koji su spremni upijati najrazličitije priče, a nesposobni ih pravo spoznati. Sve je sada samo posljedica pražnjenja tih energija koje su trebale biti ljubav, a odraz su želje za moći, koja je pak rezultirala ovisnošću koju su sad takve tako vješto sposobne prikriti izvrćući stvarnost.

Naučene njome prevladati na neki način dijeleći odgovornost i tako amnestirajući sebe, one usput postaju i glavne kreatorice stvarnosti tih muškaraca, njima trgujući i šireći svoje manipulativno područje. Prijevara je ono zbog čega su se sad sposobne kontrolirati i tako prevladati nad muškarcima, kojima bi se, da nisu na neki način prevareni ili zastrašeni, same nudile uhvaćene u zamku ovisnosti.

Oni koji su dokučili „istinu“ trebali bi znati da nisu jedini, zapravo su u većini. U tom je momentu prijevara, ali i sav besmisao stvarnosti kakvom je ona postala. Zbog toga izgrađenoga u krajnosti, krajnošću je počela rezultirati i stvarnost u kojoj se nekolicina imala priliku prometnuti u njezine apsolutne konstante.

Svatko tko bi se upuštao u komunikaciju s takvima, a to bi bili većina, zbog toga kakav su sposobne izgraditi u okružju koje im više nije doraslo, bio bi gotovo sigurno na neki način prevaren. Najbolje pozicionirani, iako izmanipulirani, bili bi zapravo oni koji ne znaju ništa, iako bi isprva mogli zaključiti da su nešto

propustili. Iako zbog te stvarnosti koja je sada tako sposobna biti izvrnutom, isprevarani bili bi svi.

Uporište homoseksualnosti, ali i cijeloga niza anomalija, sada je moguće nazreti. To je moment u kojem će biti moguće shvatiti da je priča odraz istine, kada ona zaživi u stvarnosti. Iako nije nimalo bezazlena, ona je nužna, jer za očekivati je kako će problem tijekom vremena samo eskalirati!

Bivajući u prilici shvatiti kako je sve kulminiralo, Bruno odlučuje napisati knjigu. Ona postaje i nekim oblikom samopomoći u stvarnosti u kojoj se zatječe.

Iako imaju percepciju svetice, što je sada i logika u toj stvarnosti u kojoj su njezine glavne protagonistice njezina apsolutna konstanta, sve češće su to trećerazredne kurve, ovisnice o prijevari. Osobe koje pate od nekog oblika poremećaja osobnosti. Zapravo, zbog ega koji su sposobne izgraditi u okružju koje im nije doraslo, to su sada bolesno ljubomorne i posesivne jedinke nesposobne izgubiti. Na kraju sve i kulminira nekakvom stvarnošću navođenom egom, pošteđenom svakoga razuma!

Naslućujući je, glavni lik postaje meta smjelijih pojedinke iz svoga okružja, komunicirajući s njima putem misli u toj stvarnosti u kojoj eter u svoj svojoj biti zapravo ne postoji. Tako se usput razvija i cijeli jedan vokabular neverbalne komunikacije i prenesenih značenja između njega i tih najsmelijih podstanarki njegove stvarnosti, koji se usput nameće, i potraga za istinom mogla je početi.

Shvativši uporište bioenergije izlječenja, u prilici je sudjelovati u uspješnom oporavku razvikanije zvijezde šoubiznisa današnjice. No kada on strada od tih istih energija prožetih kroz destrukciju, ona ga ne upozorava o čemu je riječ. Kasnije shvaća da je, dok ju je tretirao, najvjerojatnije i ciljano miješala svoje energije s njegovima.

Pišući knjigu Bruno otkriva poziciju žarišta njezina oboljenja u stvarnosti u kojoj je čudo još uvijek sposobno zaintrigirati, a svijet je postao globalno selo. Upravo ona sada je sastavni dio njegove stvarnosti, ali i priče, trudeći se kroz nju isposlovati što bolju sliku o sebi, ali i zadržati poziciju na koju je navikla.

Iako još uglavnom nesposobne same uzeti stvar u svoje ruke u smislu tragičnoga ishoda, surađujući i nadopunjujući se te su jedinke sposobne

prevladati. Tako se dovodeći u priliku odgovornost prebacivati s jedne na drugu, amnestirajući se postižući cilj, ali tako se i štiteći u okružju koje je sposobno razlučiti istinu.

Nekolicina, iako sposobna unedogled predvidjeti tijek katastrofa ogromnih razmjera ili nesreća i tako u prilici umanjiti tragediju, zbog svojega pristupa kojemu je okosnica prijevara i te „kolektivne svijesti“ koja bi se tako formirala, više nije u mogućnosti učiniti ništa. Sve ide u prilog gluposti kao neospornom mehanizmu napretka!

Ispočetka se ta ekipa veliča inicirajući najrazličitije koincidencije koje je Bruno u mogućnosti registrirati. Međutim, s vremenom se počinju nizati sinkronizirana događanja iz kojih su iste mogle naslutiti mogućnost postojanja i dimenzije kojom su i same izmanipulirane. Na opće zaprepaštenje, rezultirajući stvarnošću koja izgledno postaje nesnošljiva većini, a one, i dalje se trudeći sačuvati pozicije na kojima su se našle, pokušavaju sad pozicionirati Bruna. Zbog nesposobnosti da i njime prevladaju i tako se nad njime uzvise, on postaje okosnicom njihovih stvarnosti u nastojanju da je podrede sebi. U tom je momentu i uporište nastanka priče.

Bruno se prisjeća tijeka događaja i opisuje momente kako su se kroz vrijeme nametali, sagledavajući ih kasnije sa sve veće i veće konstante vremena i prostora, ispreplićući ih i trudeći se tako dokučiti istinu, služeći se istim principom po kojem i ta stvarnost egzistira. Sve rezultira stvarnošću u kojoj kroz konstante vremena i prostora kojima je žena sposobna ovladati, grupirajući se oko najeksponiranijih muškaraca međusobno surađujući i s njima – komunicirajući ali i manipulirajući – u jednome trenutku sve postaje farsa i prćija nekolicine.

PONEKAD

Večer je i skoro će noć.
Još jedna mirna i besana noć,
jer ja već odavno ne sanjam.
Tek ponekad okrzne me pokoja zalutala zvijezda
i uznemiri moj svemir.
Ponekad, ponekad me i probudi.
Ponekad donese mir i sreću, ponekad i nemir
ali ne bunim se, to je moj svemir.
I nije savršen kako se na prvi pogled čini.
Zna biti nepravedan, hladan, bezosjećajan, sebičan,
nimalo svet.
Neke su zvijezde tako blizu, a neke tako daleko,
neke sjajne, a neke manje intenzivnoga sjaja.
Tek kad im se približim shvatim kako su sve zvijezde i kako sjaje.
Ponekad donose mir i sreću, ponekad nemir,
ali ne bunim se, jer to je ipak moj svemir!
A ponekad, ponekad,
okrznem i ja njih.....

EMANUEL

- 1 -

Budući da je naslutio mehanizam kako bi zapravo mogli funkcionirati neki segmenti naše podsvijesti, Bruno je s vremenom počeo uviđati da su njegove pretpostavke najvjerojatnije točne. Tim više što su njegovim mislima počele vrludati neke od najeksponiranijih žena čak i svjetskoga šoubiznisa. On se tom činjenicom nije odveć zanosio i trudio se i dalje ostati svoj te koncentriran na sredinu kojom se kretao, jer bio je to po njemu uglavnom svijet ekstraprofitera koji to nikada ne bi bili kada bi kojim slučajem racio kreirao stvarnost kakvu poznajemo.

Estradni radnici koji se kao bave nekakvom umjetnošću, sve je to po Brunovu mišljenju prečesto samo dobro honorirani besmisao u kojemu je sva umjetnost zapravo od takovih sranja namlatiti toliki novac. Umjetnost je to kojoj je okosnica na pravi način dragoj publici prezentirati svoju guzicu u svoj njezinoj raskoši, kroz opus koji bi se mogao svesti pod jedan naslov: Fuck me my babe.

Spoznaja do koje je došao izazvala je u njemu nemali šok jer shvatio je da bi naši životi doista mogli biti igra ludosti, a sve što se oko nas događa bila bi tek umjetnost mogućega. Moguć inteligentni upliv jednoga čovjeka u podsvijest onoga drugoga kroz sposobnost ovladavanja relativnošću vremena i prostora otvara bezgranične manipulativne mogućnosti. Takve da bi u pozadini naših stvarnosti doslovno mogli egzistirati nekakvi zakulisni gospodari života i smrti, sive eminencije stvarnosti kakvu poznajemo.

Noć koja je nakon tog zaključka uslijedila bila je jedna od najtežih u Brunovu životu, gotovo ju je cijelu probdio uglavnom moleći. Upravo je vjera, koja je do tada za njega bila tek dio tradicije, sada postala slamka spasa kako bi se nekako othrvao šoku koji ga je zadesio. Cio vrijednosni sustav i percepcija stvarnosti kakovu ju je do tada poimao u trenu su bili srušeni. Preko njegove aktivne podsvijesti, s njim je upravo te noći htjela

stupiti u kontakt jedna od većih njuški šoubiznisa današnjice. Vjerojatno ponukana slijedom događaja, odnosno koincidencijama koje su taj slijed popratile. Bruno ju je elegantno odbio, lupivši kako on sada mora stvoriti svoju zvijezdu, nesvjestan što je ustvari htio time reći u stanju šoka u kojem se našao.

Ujutro, kada je ustao, uslijedilo je nemalo iznenađenje – cijelo je mjesto zameo snijeg iako je na području na kojem je Bruno živio bio izuzetno rijetka pojava. Bilo je to vrijeme božićnih i novogodišnjih praznika, tako da je taj iznenađan „slučajni” ambijent inicirao u njemu snažnu nadu da postoji i neka viša sila, sila koja bi kontrolirala taj još nedefinirani zakulisni svijet koji bi za čovjeka bio neprimjetan kao i dimenzija stvarnosti koju je počeo razotkrivati, a što mu je donijelo tada toliko potreban mir.

Nije mu padalo na pamet razotkriti spoznaju koju je naslućivao, no trudeći se njome u potpunosti ovladati, sve je više vremena provodio istražujući tu novu dimenziju stvarnosti, za koju je sada bio siguran da postoji. Kako su ga izvjesne pojedinke smjelije počele buditi u noći, postajalo mu je jasno kojom je lakoćom moguće promijeniti tijek i tako na primjer sačuvati nečiji život.

S vremenom je shvatio da sve barataju tom sposobnošću i da je ta međuzavisnost sredstvo kontrole te čovjeku još naizgled nepoznate dimenzije, a zapravo sastavnom sukreatoru njegove stvarnosti.

Kada bi imao vremena, najviše noću ili tijekom dana, gotovo svakodnevno Bruno bi se nekoliko sati posvetio svojoj najnovijoj zanimaciji u kojoj iznenađenja u smislu koliko je ovaj svijet zapravo mali nije nedostajalo. Bila je to neka vrsta alternativnoga bloga koji je posjećivalo sve više i više celebrityja, a bavio se je duhovnošću, smislom života, uglavnom temama koje su sada zaokupljale njegovu stvarnost. U tim bi svojim promišljanjima tako često nailazio na zid, svjestan da žena sigurno zna odgovor, ili barem više od njega. Tako mu se usput i iskristalizirala misao koja je postala nekakva vodilja u stvarnosti u kojoj se našao: „Granice su da se ruše, ali naša sposobnost da ih postavljamo bila bi ono što bi nas činilo ljudima u pravome smislu te riječi.”

Zaključio je da što smo sposobniji biti senzibilniji, bili bismo bolji manipulatori, a naša pozicija u društvu bila bi proporcionalno bolja. Shvatio je da je žena zbog sposobnosti ovladavanja relativnošću vremena

i prostora sposobna projicirati na muškarca svoje doživljaje istih, te su najčešće njegovi doživljaji nje ustvari njezini doživljaji njega. Njezina bi stvarnost tada zapravo bila stalna međuzavisnost dimenzija odnosno manipulacija, kao što bi se u toj dimenziji krio korijen emociji kakvu poznajemo, u kojoj je ono što ona projicira stvarnost je kakvu znamo.

Bio bi to svijet bez tajni skrupula, koji bi bio i inicijator svega što se oko nas događa kroz konstante vremena i prostora kojima bi te aktivne sukreatorice naših stvarnosti bile u mogućnosti ovladati. Sve što bi sada činilo stvarnost kakvu poznajemo bilo bi doista tek umjetnost mogućega, projicirano iz te dimenzije čovjekove stvarnosti koja bi bila sposobna ovladati relativnošću prostora i vremena.

Mogućnost zloupotrebe te urođene sposobnosti žene da se realizira nikad u čovjekovoj povijesti nije bila veća. Kako zbog stupnja razvijenosti civilizacije tako i zbog materijalističkoga sustava vrijednosti u kojemu je duhovnost bačena u drugi plan, a bogom stvarnosti kakvu poznajemo zapravo je postao novac.

- 2 -

Nakon nekoga vremena, živeći u takvu sustavu, oko Bruna su se počeli okupljati unesrećeni ljudi. U tolikom broju da je shvatio da je u tome polusvijetu kako ga je percipirao postao doista poznat lik, ali i da je u to sukreiranje stvarnosti kakvu poznajemo uključeno puno više jedinki nego što je on prvotno mogao i zamisliti. Gotovo da više nije mogao doći ni na jedno javno mjesto a da se tik do njega ne okupi mnoštvo unesrećenih.

Kako se on nadriliječništvom nije imao namjeru baviti, a shvativši kako je njegov temelj ljubav, odnosno da je ono što liječi zapravo energija proslijeđena iz te njemu donedavno nepoznate dimenzije, sukreatorice stvarnosti – u kojoj je naša inteligencija, kao i stvarnost, zapravo odraz, sinergija inteligencija našega okružja u nekakvom srazu s nama samima – poručio im je da svi oni mogu, manjim ili jačim intenzitetom, pomoći bližnjima ako to zaista žele. Tako je početna euforija nakon nekoga vremena splasnula.

Kako je poznavao značenje boja i osnovne poruke koje one nose, neke su tako usput postajale sredstvo neverbalne komunikacije njega i interaktivnoga okruženja u kojemu se našao.

Tako se razvijao cijeli jedan sustav, „vokabular” neverbalne interaktivne komunikacije s okolinom, koji je bio općeprihvaćen, a neki su se detalji iz svakodnevnog života usput sami nametali te bili usvojeni kao sredstvo komuniciranja prenesenim značenjem.

Kako sa sebe nije skidao potkošulju jer se u njoj tijekom ljetnih mjeseci najugodnije osjećao, iako ju je i sam percipirao kao dio nošnje modno manje osviještene populacije, taj je odjevni predmet baš u to vrijeme postao pravi modni hit, kao i majice u crvenim, žutim te zelenim nijansama. Ubrzo je shvatio da žena i inače odijevanjem komunicira sa svojim sada interaktivnim okružjem. U toj činjenici krio bi se i odgovor

nekim psiholozima koji su zamijetili da će se žena koja voli najradije obući u crveno, i to tumačili nekakvim tragovima evolucije. Sad bi taj čin bio daleko od podsvjesnoga. Bila bi to svjesna radnja Nje koja svojem okruženju tako poručuje da vlada situacijom.

Crvena bi boja doista i bila boja moći!

Kako je vrijeme odmicalo, Bruno je stekao dojam da su i TV voditeljice na njegovoj „adresi” involvirane u situaciju u kojoj se našao. Gotovo da se s nevjerovatnom sinkronizacijom i podudarnošću poklapalo i njihovo pojavljivanje u eteru, odjevene točno u one boje koje su u danome trenutku bile na neki način dominantne, sinkronizirano sa zbivanjem u njegovoj glavi, u trenucima kad je očajnički pokušavao odgovoriti na niz pitanja koja su mu se nametala ili je eventualno donio neki svoj sud o funkcioniranju te njemu još neistražene stvarnosti.

Drugim riječima, ako je tema bila ljubav, crvena je boja bila dominantna, a ako je eventualno analizirao ljubomoru, tada bi prevladavalo žuto, ako bi pak donio neki zaključak o mehanizmima funkcioniranja toga svijeta i ako je on držao vodu, onda bi prevladavalo zeleno, ali ako bi se zaletio u tom svojem poimanju stvarnosti, tada bi bijela potkošulja bila nezaobilazan detalj (čitaj: čisti seljak).

Plava boja bila je boja nade i sve je više, kako je vrijeme odmicalo, počela prevladavati Brunovim okruženjem. Kako se situacija razvijala, on je odlučio baciti oko na svoju odjeću i boje koje u njoj prevladavaju, odnosno imaju primat. Uočio je da su to uglavnom nenametljive, neutralne boje, među kojima se isticao tek jedan bež šal, a ta je boja tako postala sinonim za nenametljivost i diskreciju.

Nemalo iznenađenje doživio je kada ga je dok je hodao po stanu iznenada zadesila neobjašnjiva, izuzetno jaka „spontana” erekcija. U čudu pružajući pogled prema ekranu ugledao je voditeljicu koja ga svojim izgledom do tada baš i nije oduševila tako da je, iako je već neko vrijeme bila na TV-u, Bruno do nemiloga događaja gotovo i nije primjećivao. Isprva je zaključio kako se radi o malo starijoj bitangi koja ga je našla zajebljavati prihativši igru.

Budući da je sada znao kako stvar funkcionira, ubrzo je stupio s gospođicom u kontakt, isto tako nakaradno kakav je bio i njezin pristup. Imao je tako priliku shvatiti da erektilna disfunkcija često i ne

mora biti bolest, već da ju je žena sposobna kontrolirati u potpunosti, kako erekciju tako i samu ejakulaciju, pa čak i njezin obim. Kasnije je iz medija saznao da se radi o puno mlađoj djevojci nego što je on prvotno mislio, a kako je vrijeme prolazilo, počeli su se i zbližavati.

Kako bi dimenziju stvarnosti koju je počeo otkrivati spoznao u potpunosti, nije se ustručavao upustiti u odnos koji se nametao. S vremenom su postali toliko bliski da bi čak dogovarali vizualni identitet gospođice u nekoj od sljedećih emisija. Usput, ukazao bi joj Bruno i na pokoji nedostatak ako bi ga registrirao, a ona bi ga korigirala.

Malena je doslovno procvjetala, to više nije bila ona gusjenica s početka priče i sva se je nekako zaoblila. Toliko da su njezine dosta određene crte lica, koje su odisale nekakvom strogošću i tako dodatno naglašavale njezinu osobnost, postajale sve mekšima. Kako je to bilo vrijeme kada je eter bio preplavljen novim licima, bilo je i drugih djevojaka iz javnoga života koje su Brunu dale do znanja da su u igri.

Izabela se također u to vrijeme probijala eterom i kad god bi bila u prilici, obasula bi ga nekakvim čudnim energijama u području prsnoga koša. Toplinu koju bi osjetio na tom dijelu tijela Bruno si je objasnio šaleći se njezinim malo bujnijim poprsjem. Bilo je tu još nekoliko mladih djevojaka koje su se u to vrijeme počele nametati eterom, a svaka je imala svoj pristup. Postao je tako pravi hit u toj zakulisnoj stvarnosti, a ubrzo su ga sve učestalije počela oblijetati i neka od razvikanijih imena današnjice.

Međutim, Malena i cijeli niz pitanja na koja još nije imao odgovor bili su mu sasvim dovoljni da se te nove podstanarke u svojoj stvarnosti trudi što više izbjegavati. Ona je postajala sve sigurnija i sigurnija, a Bruna je iz dana u dan oduševljavala svojom pojavom te različitim frizurama koje je počela intenzivno mijenjati.

Posebno mu se svidjela sa skupljenom zalizanom kosom, a upravo ju je on nagovorio da to učini. Tako da joj je nakon što ju je vidio na ekranu poslao šaljivi mail kojim je nahvalio izgled njezinih futurističkih ušiju koje su se tako ukazale javnosti, na koji mu je i odgovorila.

Bio je to njihov prvi kontakt u stvarnosti koju je on bio potpuno zapustio trudeći se spoznati istinu.

Primijetivši da i dalje izuzetno često mijenja frizure, Bruno joj je savjetovao da to ne čini jer da tako nepotrebno uništava kosu, a to je i

nepotrebno u stvarnosti u kojoj primat ima osobnost i prepoznatljivost. Međutim, Malena ga nije htjela poslušati, kao što nikada nije htjela odjenuti bijelu bluzu, odjevni predmet na koji ju je pokušao nagovoriti.

Bijela je bluza po Brunu ženi davala dozu umjerenoga seksipila i ženstvenosti.

Svoje glavost joj se na kraju i isplatila jer je dobila ugovor u reklamnoj kampanji proizvođača sredstava za uljepšavanje. Ubrzo je preplavila ekran i reklamne panoe. Bila je toliko zapažena da je te godine nominirana za naj-novo lice ekrana.

Kako je Bruno bio gotovo siguran da će upravo ona biti izabrana, dogovorio se s njom da kad se to dogodi ona pozdravi njegov kraj, a koji je u društvenom životu zemlje bio gotovo zapostavljen.

Tako je i bilo, Malena je stvarno bila izabrana te je usput doista pozdravila jedno teritorijalno područje, međutim to nije bila Istra.

To je priznanje njoj bilo izuzetno važno, a Bruno je imao osjećaj i da se doista trudila. Drhteći kao prut, svoj je doživljaj trenutka u kojem se našla u isto vrijeme prenijela na Bruna koji se našao ispred TV-a i tako bio u prilici primijetiti da se u životu nije tako ustrtario, zaključivši da joj doista ne bi bio u koži. U prilici shvatiti kako ona proživljava stvarnost i svoju ulogu u njoj.

Kako je vrijeme odmicalo, njihovo je druženje počelo poprimati nekakvu čudnu intenciju tako da je ubrzo izašla vijest da gospođica ima novu ljubav i, konačno je, kako je to protumačila, pronašla balans u njoj.

Bilo je to u vrijeme kada je Bruna počela obasipati jakim energijama iz kojih je on počeo iščitavati ljubav, istim onima koje zapravo čine zaljubljenoga muškarca. Tako je shvatio da ga je njegova miljenica ustvari pokušala hladnokrvno emotivno skršiti ili pak pridobiti da prihvati takvu stvarnost.

To je zahladilo njihove odnose, a dobrim dijelom i iz razloga što mu je sada bilo toliko izgledno da Malena ustvari nije ni izbliza onakva osoba kakvu sliku gradi o sebi, već joj je ona samo paravan kako bi povećavala svoje manipulativno područje.

Zamisao da bude nečijim robom ljubavi ili nekakvim tajnim ljubavnikom Brunu se nije nimalo sviđjela, ali dala mu je do znanja kakav

se manipulativni prostor tako otvara ženi. Vjerujući da on sigurno nije prvi koji se susreo s tom dimenzijom ženine stvarnosti, pretpostavio je da ako bi to htjela, lijepa žena doista bi mogla imati cijelu vojsku poslušnika kojima bi mogla prodavati razne priče i tako biti u prilici izgraditi svoj ego do granica besvijesti.

Promovirala bi se tako u krajnosti u nekakvu zakulisnu gospodaricu stvarnosti, jer i direktna komunikacija bila bi moguća, a prostor za manipulaciju bi se enormno povećavao ukoliko smjelosti ne bi manjkalo.

Naslutio je da bi muškarac na svojem stupnju spoznaje mogao doći u priliku zaključiti kako postoje nekakvi crni i bijeli koji bi tako nešto ratovali, postajući plijen manipulatorica koje bi takav rasplet jedva dočekale potičući ga.

Sada bi bilo izvjesno da bi neki „izabrani” bili u prilici sebe doživjeti kao nekakve zakulisne spasioce svijeta. Bili bi to maltene supermeni.

Kada bi Brunove sumnje bilo točne, sve bi bila tek rabota jednih te istih kako bi zakulisno pozicionirale sebe.

Kako je vrijeme odmicalo, Bruno je sve više vjerovao da bi upravo Malena mogla biti jedna od tih bijelih nadriperfekcionista. Takvo bi ponašanje bilo podlogom za, kako vrijeme odmiče, manji ili veći poremećaj osobnosti koji bi se kod takvih moglo razviti živeći paralelno u svojim podvojenim stvarnostima.

Tako bi one bile u prilici postati ovisnicama o sukreiranju stvarnosti kakvu poznajemo. Logično je da bi to bile uglavnom uzorne i nadasve uspješne jedinke.

-3-

Svijet šoubiznisa za Bruna je bio idealan da pokuša spoznati potpunu istinu, budući da su neke njegove protagonisticke postajale dio njegove svakodnevnice. Doslovno ih je počeo „proučavati”, ne ustručavajući se više stupiti s njima u kontakt. Počeo je pratiti gotovo sve imbecilne emisije koje su u to vrijeme preplavile eter, kao i žute stranice gotovo svih dnevnih novina. Jednoga jutra čitajući novine i rubrike koje su ih obrađivale te ispijajući jutarnju kavu Bruno je registrirao radosnu vijest koju je jedna od njih obznanila javnosti.

Bila se to gospođica pohvalila da joj je dečko, eto, poklonio ni manje ni više nego brod, a Bruno pak shvati entitiji joj puštaju za popizditi, odnosno sve začinjeno dozom napetosti čime je susret treće vrste kulminirao (drugim riječima, glavnom se junaku digao k...).

Ta je žena imala zvjezdani status, a Bruno joj nije znao pravilno ni izgovoriti ime, mada se nije ni trudio. Svojevremeno je upravo ona bila predmetom njegove sprdnje sa svijetom preseravanja i glumatanja, kada je do njega bio došao podatak da je upravo ona proglašena za ženu s najljepšom guzicom na svijetu, a što ga je posebno uveseljavalo. Bez obzira na doživljaj koji mu je bila upriličila, Bruno je nonšalantno nastavio s jutarnjom rutinom, a spoznajom do koje je došao nije se odveć zanosio. Mogao je samo zaključiti da bi isto odradila i da joj je sretnik kojim slučajem bio poklonio Mjesec.

Kako Bruno s takvima nije volio imati odviše posla, ubrzo se više nisu družili, pogotovo poslije njegova zajedljivog pitanja: „Kako je rogonja?”.

Međutim, nije prošlo puno vremena i dogodilo se nešto neplanirano. Coco je oboljela od zloćudne bolesti te zatražila Brunovu pomoć. Sve se

događalo negdje pred njezin rođendan, bio je to datum koji mu se urezao u pamćenje. Ne zato što je nju doživljavao kao nekakvu facu, već stoga jer se prvi put susreo sa smrću u stvarnosti u kojoj se zatekao.

Isprva nije znao kako da se postavi spram nje koja se našla u tako teškoj životnoj situaciji. On koji je tolike potrebite odbio, sada je trebao pomoći jednoj razmaženoj jetseterici koja je upravo ispraznila cijeli kat bolnice u koju je bila primljena. Koja u životu ima sve, a sada i najbolju moguću liječničku njegu te krdo obožavatelja koji su se navodno okupili oko njezine kuće potreseni viješću protestirajući?!

U tom kratkom vremenskom intervalu u njegovu je stvarnost odjednom uletjela i Najljepša. Bruno je reagirao jako nezrelo u situaciji kojoj očito nije bio dorastao, pristupom na kakav gospođica sigurno nije bila navikla, tako da je to druženje neslavno završilo, a ona ga više gotovo i nije obilazila a kako se u međuvremenu i dobro snašla.

Kako se situacija kasnije razvijala, shvatio je da su Coco i sada već Big Mama u puno boljim odnosima nego što se njemu prvotno činilo. To bi išlo u prilog i onoj dubokoumnoj tezi da vrana vrani oko neće iskopati.

Što bi Coco dobila da je kojim slučajem Bruno u svojim mislima počeo percipirati drugu ženu?

On bi u toj ženinoj stvarnosti kakvom ona rezultira ispio samo još jedan papak više u tom scenariju na koji je žena navikla i naučila ga podrediti sebi. Coco bi se pak tako puno lakše nosila sa svojom seksualnošću dok bi je tretirao još jedan klon kakvih se je u životu nagledala.

Međutim, stvar je krenula u smjeru koji je, bilo je sve izglednije, Coco ipak željela izbjeći, jednostavnim pristupom kojim je „ekipa” naučila nekoga spustiti u svojim očima, ali mogao je to biti i pokušaj eventualno možda i opravdati slijed u koji bi vjerovao je Bruno takve mogle imati uvid a obzirom kako se situacija kasnije razvijala, jer kada bi bio prihvatio igru Coco bila bi amnestirana a ova priča možda i ne bi nastala.

Nakon prvotne neodlučnost Bruno je odlučio pomoći Coco, ma koliko to nepravedno bilo. Pomoći tako poznatoj egotriperki da ozdravi dalo bi nadu tisućama oboljelih, a on je vjerovao da je optimizam predispozicija uspjeha.

Počeo je s tretmanima na način da je vizualizirao Coco i svoje ruke iznad njezina tijela, te je na početku tretirao cijelo tijelo, a najviše predio grudi gdje je bilo žarište. Tretirao je obje dojke, jer na početku nije vjerovao da je iskreno locirala mjesto oboljenja. Koliko je on to mogao locirati, žarište je bila lijeva dojka, otprilike od 3,5 do maksimalno 5 cm vertikalno ispod bradavice i približno 2,5 do maksimalno 3 cm lijevo na jedva malo jačoj „turbodvojci”. Gledano od naprijed u smjeru Coco to je sada desna dojka a žarište bilo bi tih nekoliko cm vertikalno ispod bradavice i sad nekoliko cm desno.

Kako se sve odvijalo u vrijeme kada Brunu nije bilo ni na kraj pameti kako će sve na kraju kulminirati, sada u toj stvarnosti u kojoj su sitnice nebitne a zapravo presudne, bio je žestoko sabotiran kad se htio sjetiti točne pozicije žarišta, u toj rovovskoj borbi sa svojim okruženjem u namjeri da spozna i predoči istinu.

Ispočetka je „malo bolja” gospodica bila tužna, cmizdrava, uglavnom roneći krokodilske suze koje je Bruno mogao osjetiti u svojim očima. Kako ga je opterećivalo to gubitničko raspoloženje, na kraju joj je rekao da ako joj treba netko s kime će plakati, neka si potraži drugu budalu jer on sigurno nema namjeru s njom cmizdriti.

Takav ju je pristup toliko odobrovoljio da se trgnula i odjednom transformirala u potpuno drugačiju osobu hineći jaku ženu. Bila je to uloga u koju se doslovno uživjela. Podaci koje je dobivao o njezinu stanju bili su iz dana u dan sve bolji. Više se nije ni odveć žurila s liječenjem, a po komentarima liječnika koji su je trebali liječiti znao je da izgleda izvrsno. Tako da su uvjeti za uspjeh sada bili kudikamo veći, a takav njezin stav koji je isprovocirao i Brunu je uvelike olakšao situaciju.

Coco je postala izuzetno optimistična osoba puna života, a ta činjenica rezultirala je na kraju time da oni više nisu bili samo nadriliječnik i naivka osuđena na smrt. Bruno je tako dobio jednu doista ekskluzivnu pacijenticu koje su bile dostojne sve one osebujne emisije koje su preplavile eter .

Jer radilo se ipak o svjetskoj prodavačici magle.

Nakon nekoliko mjeseci ludoga iskustva, kako je Coco baratala neopisivom energijom, gotovo bi cijelo to vrijeme komunicirali, i sada umjesto da Bruno tretira nju, ona je počela tretirati njega, energijama kojima je reproducirala snažan osjećaj kakav nikada prije nije imao priliku

doživjeti. Gugučući, oslovljavajući ga s Chocolate, epitetom koji je bio odraz Brunova novoga rejtinga u njezinoj percepciji njega. Bila je to fatamorgana i gotovo neopisivo iskustvo. Njezini su energetski izljevi bili tolikoga intenziteta da više nije vladao sobom onako kako je do tada bio navikao. Stvarala je dojam da bi ga energijom mogla podići sa zemlje, i jednostavno ako ne bi stala, seansu bi prekinuo on, koji se sada počeo osjećati pacijentom.

Zbog svega ju je i prozvao Coco Mirage.

Ubrzo je i iz medija doznao da su rezultati njezina liječenja izvrsni, što nije bilo nikakvo iznenađenje.

Uspješan završetak liječenja proslavili su cjelonoćnim čavrljanjem tako da Bruno te noći nije oka sklopio dok se gospođica svojom energijom izivljavala na njemu.

Kolika je moć energije koju je sposobna reproducirati žena mogao se uvjeriti tijekom idućeg dana kada mu neprospavana noć uopće nije nedostajala.

Kako je Bruno u nekoj fazi svoga života bio sklon pisanju poezije, gotovo je uvijek ona bila posljedica nekih njegovih praznjenja kojima bi se najbolje regenerirao. Napisati tekst koji bi bilo moguće uglazbiti odjednom mu je postao izazov, i doista ga je bilo krenulo. Međutim, odjednom ga je Coco počela snažno intelektualno sabotirati, na njegovo čuđenje, tako da je bio prisiljen odustati, ali je sada iz prve ruke spoznao nebezazlenost tih bioenergija kojima je prvotna namjena bila realizacija. Shvatio je da su mogućnosti inteligentnoga upliva u našu podsvijest, najblaže rečeno, stravične te ako je osoba kojim slučajem nesigurna ili, ne daj bože labilna, navesti ju na suicid bilo bi doista čas posla. To je bio detalj kojim je bio u prilici iz prve ruke prozreti svu ozbiljnost stvarnosti u kojoj se našao.

Jednom prilikom, trudeći se definirati stvarnost, a kako je izgleda bila iritirana njegovim zapažanjima, da ga nagradi ili možda da mu da do znanja da još uvijek zna više od njega, Coco mu je poslala da osjeti miris njezina parfema, a što ga je iznova zateklo u smislu koliki je manipulativni potencijal ženi na raspolaganju, odnosno da je gotovo bezgraničan.

Bruno je otvorio one stranice dnevnih novina, što mu je sada postalo svakodnevna rutina, i ugledao plavušu u neakvoj majici psihotičnoga uzorka kako briljira New Yorkom.

Tekst na koji je reagirala, a bila je to i svojevrsna potvrda njegove točnosti, išao je otprilike ovako:

„Mnoge paranormalne pojave sada bi bilo lako objasniti, često bi one bile posljedica nekakvoga alfa stanja svijesti. To bi značilo da je frekvencija ono što nam omogućava uvid u dimenzije koje su sastavni dio svemira koji nas okružuje te da svaka sljedeća dimenzija uz adekvatnu frekvenciju može biti očitana. Frekvencija je ono što nam omogućava da kada se usredotočimo na točku s kompatibilnom frekvencijom, dobivamo uvid u konstantu dimenzije koja prožima ‘put te točke’ u vremenu i prostoru koji je čini. Karikirano, bila bi to jedna elipsa u trodimenzionalnom sustavu prostora i vremena koji se isprepliće i koji bi bilo moguće očitati najvjerojatnije trenutno. To bi pak značilo da energija može putovati trenutno, ali kroz dimenziju, a kako je ona sastavni i nedjeljivi dio mase, putovanje kroz dimenzije prostora i vremena bilo bi moguće, a tako onda i kroz vrijeme. Upravo bi se u nekakvom specijalnom stanju svijesti postigla frekvencija kroz točku kojom je moguće očitati dimenziju te biti njezin sukreator u vremenu i prostoru kroz momente koji ga čine.”

Coco je bila izliječena, a Bruno se odlučio posvetiti sebi, budući da ga je ta dimenzija stvarnosti u koju je toliko zabrazdio dosta iscrpila. Usput nadopunjavajući skice za eventualno knjigu ako bi ju se odlučio realizirati negdje u budućnosti, čija radnja bila je daleko od konteksta u kojemu je sve na kraju kulminiralo. Imala bi za cilj kroz priču nazreti tu stvarnost s kojom se je imao priliku upoznati i tako ju na neki način pokušati ograničiti.

Međutim, u njegov su život iznenada nekontrolirano počele nadirati osobe iz nekih prijašnjih razdoblja njegova života, a tako i Malena.

Za nju je bio siguran – ako bi je i sada odlučio potražiti, gotovo bi se sigurno odmah i udala, ponašajući se kako je već navikla, jer za takav je ishod sigurno u međuvremenu i pripremila dobar teren. Siguran u to da ju je predobro upoznao, Brunu to nije padalo ni na kraj pameti, sada u mogućnosti registrirati i to područje svoje svijesti koje ga je pokušalo navesti k njoj.

- 4 -

Neposredno nakon tretiranja Coco Bruno je obavio redovit sistematski pregled i primijetio da su mu nalazi nikad uredniji, gotovo savršeni, što je pripisivao nedavnom angažmanu. Bio mu je to pokazatelj da pomažući drugima indirektno pomažemo i sebi samima, crpeći pozitivnu energiju iz svojega okružja. Sve je više težio posvetiti se stvarnome životu koji je zbog događanja oko Coco i stvarnosti u kojoj se je našao bio toliko zapustio. Što je više želio vratiti se toj zapostavljenoj dimenziji svoje stvarnosti, to su se oko njega više gomilali nesvakidani doživljaji.

Jednu mu je noć tako u san došla Izabela te ga strastveno počela ljubiti uvjeravajući ga koliko je lijepa gola. Taj je san bio toliko stvaran, a Izabeline su grudi, koje je percipirao kao povećće, u tome snu bile doista prekrasne. Malena je u to vrijeme svojom energijom sve češće izazivala sitne, neobične nazovi zdravstvene probleme poput klecanja koljena, a imao je i nekakve neopisive gubitke koncentracije i pamćenja. No tim se neznatnim problemima, budući da je znao njihov stvarni uzrok, nije opterećivao. U to vrijeme prostorom u kojem bi boravio češće nego inače odzvanjali su zvukovi najsličniji lupkanju nekakvim tvrdim predmetom po zidovima, vratima, a najčešće po plafonu, dok bi njegovom glavom odzvanjalo Malenino ime. Aludirajući time na Bruna kako je on valjda nekakav plafon. Na to joj je Bruno odgovorio da je njezina reakcija zapravo prije odraz njezine percepcije sebe.

Jednu je noć iz sna doslovno počeo mentalno levitirati kroz vrijeme. Isprva je mislio da sanja, ali ubrzo je shvatio da je ta levitacija doista stvarna, a plasirala ju je Izabela. U trenu, Izabela i Bruno našli su se ispred vrata hotelske sobe gdje se kroz veliku ključanicu koju je vizualizirala s lakoćom moglo vidjeti Coco i njezina tadašnjeg ljubavnika, uz jedan morbidan detalj. Ispred ključanice visjela je omča koja ju je obrubljevala, gotovo

istovjetna onoj za vješanje. Bruno tada nije shvaćao o čemu se zapravo radi, međutim kasnije je pretpostavio da je to mogla biti svojevrsna prijetnja ili pak dogovor tih gospodica kako bi se Coco u svome interaktivnom okruženju mogla opravdati zašto nije upozorila Bruna na situaciju koja će tek uslijediti. Štiteći tako tobože svojega tadašnjeg ljubavnika.

Iz doživljaja koji mu je Izabela priredila Bruno se mogao uvjeriti koliko je to levitiranje kroz vrijeme i prostor doista fascinantno doživljaj ali i kojom bi lakoćom bilo moguće postati o njemu ovisan. Sve je bilo toliko nevjerojatno stvarno, čak je i prozračnost prostorije u kojoj su se našli mogao osjetiti, kao i miris čiste mirisne posteljine koji se širio prostorom.

Ipak se Bruno tim doživljajem nije odveć zanosio jer našao si je zanimaciju u vidu jedne tada njemu prekrasne djevojke. Bio je to glavni razlog zašto ga ta dimenzija stvarnosti uopće nije toliko privlačila u usporedbi s avanturom koja mu se nametala i njegovoj namjeri da se posveti životu kakav je vodio prije spoznaje do koje je došao.

Već drugi dan, a kako se sve događalo izrazito brzo, nakon što je pročitao dnevne novine čijom je naslovnom stranom dominirala slika Izabele i vijest da ima novu ljubav, odjednom, gotovo trenutno Bruno je osjetio jak siktaj u glavi tako da se zamalo srušio te je bio prisiljen potražiti liječničku pomoć. Sve se odvijalo netom nakon sistematskoga pregleda i nezaboravnoga iskustva levitacije kroz vrijeme i prostor. Iako su svi nalazi bili uredni, Bruno je počeo sve više i više propadati. Zbog poremećaja centra za ravnotežu i vrtoglavica, ozbiljno je počeo sumnjati u najgore. Njegove su sumnje potvrdili i liječnici čije je mišljenje zatražio.

Tada je uslijedila jedna doista neracionalna ideja. Odlučio je ne obaviti ključne preglede, barem dok ne prođu božićni i novogodišnji praznici, želeći obitelj poštediti stresa. Kako se osjećao sve gore i gore, gotovo je bio siguran u dijagnozu koja će uslijediti.

Kako je iz viđenja poznao doktoricu neurologinju, ona se osjetila pozvanom da se uplete u njegovo stanje. Valjda zbog profesionalne deformacije. Jedne noći kada ga je probudila on ju je pitao o čemu se radi. Melita je tvrdila da ne zna te mu je savjetovala da dođe u bolnicu i obavi pretrage na odjelu na kojem je bila zaposlena.

Bila je to relativno mlada doktorica, njemu posebna po tome što su joj se ispod bijelih medicinskih hlača redovito kada su se susretali nazirale crne gaćice koje jednostavno nije mogao ne zamijetiti.

Iako je bio svjestan toga da je energije postanka moguće zloupotrijebiti ako bi žena kojim slučajem počela sebe realizirati u destrukciji, Bruno nije vjerovao da ga netko energetski terorizira, tako i taj detalj koji je mogao biti svojevrsna poruka on nije takvim doživljavao.

Vjerovao je da je rijetkost da se netko usudi iskoristiti energije ljubavi za nečije uništenje te da su nesretni slučajevi doista splet nesretnih okolnosti. Kako se trudio sa svima biti korektan, mislio je i da taj međuzavisni svijet ipak na neki način još kontrolira samog sebe. I nije se previše opterećivao tom mogućnošću, budući da se toliko potrudio da Coco ozdravi, da je bio gotovo siguran da bi ga ona upozorila o čemu se radi kada bi kojim slučajem bio ugrožen od kakve destruktivke. Ustvari to je bilo toliko logično da o toj opciji nije želio ni razmišljati prolazeći kroz pakao i ne vjerujući da bi ga mogla prouzročiti senzibilnija i osjetljivija žena.

Naposljetku stanje mu se toliko pogoršalo da je bio prisiljen otići u bolnicu. Cijele božićne i novogodišnje praznike, za koje je bio isplanirao drugačiji scenarij, Bruno je proveo na pretragama na neurološkom odjelu opće bolnice. Bio je u izuzetno teškome stanju iako su svi nalazi i dalje bili uredni. Od terapije mu je bivalo sve gore i gore, što je i govorio liječnicima, na što su mu oni pojačavali doze tako mu povećavajući agoniju.

Lijeva strana tijela gotovo mu je bila sasvim paralizirana, dok se oko toliko počelo sušiti da na njega gotovo i nije vidio. Sestra koja mu je davala injekcije u nekoliko je navrata pola sadržaja ištrecnula van, jer bi joj slučajno ispala igla ili bi joj se dogodila neka druga nezgoda, iako se radilo o radnici s podužim stažem.

Bilo je već sasvim logično da se tu ipak radi o nečemu nenormalnome, a kako su nalazi i dalje bili uredni, taj se je zaključak jednostavno nametao. Gotovo istoga trenutka u vizitu dolazi ista ona dr. Melita sa šefom odjela dr. Mrakovićem.

Dotična je provalila dijagnozu vaskulitisa, odnosno upalu malih krvnih žila u mozgu što je njezin šef tada prihvatio kao jedino logično objašnjenje Brunova stanja. Ipak, doktor je iskazao dozu nevjerice jer je Bruno po njemu bio previše mlad za tu dijagnozu.

Taj je detalj opet, bez obzira na sve, utjecao na to da Bruno ne posumnja u stvarni uzrok svomemu stanju te se nastavio „liječiti” u toj ustanovi.

Kako su ama baš svi pacijenti, izuzetno teških dijagnoza, u prepunoj bolesničkoj sobi nesnosno hrkali ne pustivši ga zaspati, a kako je on ipak realno bio u boljem stanju od njih, odlučio je to zaustaviti. Jednoga po jednoga počeo je energetski obrađivati, kako je to već bio svladao s Coco. Rezultati su bili toliko očiti i za njega fascinantni da je oduševljeno zaključio kako je došao na pravi odjel za testiranje efekata bioenergije, jer su za petnaestak minuta svi pacijenti utihnuli nakon već nekoliko dana bjesomučnog hrkanja. Tako se iz prve ruke uvjerio u mogućnosti bioenergije projicirane mislju te kojom je lakoćom njenu blagotvornost uočiti upravo na najtežim bolesnicima.

Brunova je sreća bila u tome da je on nepopravljiv optimist tako da se nije odveć opterećivao dijagnozama kojima se ekipa u početku razbacivala (bila su to teška uglavnom neizlječiva moždana oboljenja), a i dr. Mraković imao je prepotentan nastup osobe koja svojim stavom daje privid da stvar drži pod kontrolom. To su bili ključni momenti koji su mu omogućili da ni jednoga trenutka psihološki ne padne, iako je sada imao jednu od težih moždanih dijagnoza. Vaskulitis je upala malih krvnih žila u mozgu i izuzetno se teško liječi, a gotovo ga je donedavno bilo nemoguće dijagnosticirati. Liječenje kortikosteroidnom terapijom traje godinama.

Dr. Mraković, i dalje ne vjerujući ni u tu dijagnozu koju su mu prikrpali, tražio je od Bruna pristanak da mu on ipak za svaki slučaj izvadi malo „dropa”, na što je ga je Bruno upitao da mu objasni o čemu se zapravo radi. Bilo je to punktiranje kralježnice, odnosno uzimanje uzorka leđne moždine. Taj su postupak neki od pacijenata u njegovoj neposrednoj blizini odbili.

No kako su svi nalazi bili uredni, a njegovo se stanje sve više pogoršavalo, nije mu preostalo ništa drugo nego pristati. Drugi dan dr. Mraković osobno je uzeo uzorak „dropa”, a Bruno sada više nije mogao ni ustati iz kreveta.

Iako je poslije uzimanja uzorka propisano dvodnevno promatranje uz strogo 24-satno mirovanje, dr. Mraković već sljedeće jutro dolazi u vizitu vidno nadržan. Vjerojatno stoga što ne može definirati uzrok Brunova stanja, gotovo na rubu incidenta šalje ga kući, najvjerojatnije sumnjajući kako je njegov problem psihički i pokušavajući tako utjecati na njega da se trgne. Ljutito je sugerirao Brunu da ako on misli da treba, neka ostane još u bolnici jer ga on ne može poslati kući na silu, vjerojatno aludirajući

na obavezu mirovanja poslije zahvata. Bruno, zaključivši da nema s kime razgovarati iako mu je stanje i dalje očajno, nakon već više od dvadeset dana pakla u toj ustanovi počeo si je organizirati prijevoz kući. No kada je htio podignuti torbu s osobnim stvarima, shvatio je da ni to više ne može. Sada mu je bilo jasno da je boravak u bolnici bio sve samo ne oporavak.

Cijelo to vrijeme ekipa koja je zaszjela u njegovoj stvarnosti nakon spoznaje kojom je ovladao nije se micale od njega. No on je komunicirao još samo s Coco koja mu je „pomagala” kada je, nepokretan zbog punktiranja, morao pišati u neku napravu koju su u bolničkom žargonu zvali patkica, a kako se mrcina bio opasno povukao u sebe.

Našao se u takvu stanju da više ni sam nije znao bi li plakao ili se smijao, uz spoznaju kako su smijeh i suze odraz sinergija dimenzija naših stvarnosti, uostalom kao i sve što nam donosi emocija, apsolutni vladar naših stvarnosti.

Kada je nekako došao kući, Malena je cijelo vrijeme forsirala da stupi s njom u kontakt što je on mjesecima odbijao, ali kako mu je bilo doista teško i osjećajući u njezinim očima suze, rekao joj je neka se isplače te da će i njemu tako olakšati situaciju. Zadnji susret s njom imao je još u bolnici, dok je čekao red za CT. Tik do njega „slučajno” su bile slobodne dnevne novine u proširenom izdanju, uobičajenom uoči božićnih blagdana. Malena je bila na naslovnici TV programa, vjerojatno s nekom svojom dubokoumnom izjavom, tako da je bilo fascinantno o kakvoj se homogenosti radi, ali Bruno je ostao dosljedan svom prijašnjem stavu prema njoj tako da novine nije htio ni pogledati. Pogotovo otkako je bio shvatio o kakvoj je srcolomki riječ. Bilo je to totalno ignoriranje iako se ona trudila nametnuti svojim energijama koje su bile među ugodnijima koje je imao priliku osjetiti.

Iz osobnoga se iskustva uvjerio da je vrhunaska manipulatorica i sukreatorica stvarnosti svojega okružja. U raznim tiskovinama pojavljujući se točno u trenutku kada joj je to najpotrebnije da uspije u namjeri. Tako nešto mogao je objasniti sposobnošću koja joj je na raspolaganju. Samo, tada bi morala imati i ogromnu prođu kod muške populacije, kao i sposobnost ovladavanja relativnošću vremena i prostora na duži vremenski period, ali i surađivati sa sebi sličnima.

Izabela je na primjer odavala sliku njezine sušte suprotnosti, tako da ju je Bruno doživljavao kao jednostavniju i bolju osobu. Koliko je jedna

forsirala svoje istupe u javnosti i bila hiperaktivna i sveprisutna, druga je u svemu tome djelovala pasivno i nenametljivo. Ta činjenica bila je glavni razlog zašto Bruno ni u jednome trenutku nije posumnjao u Izabelu, pa ni onda kada je konačno shvatio stvarni uzrok stanja u kojemu se našao i kada je sve ukazivalo na nju.

Gotovo je bilo fascinantno da u 21. stoljeću postoji jedan vid robovlasničkog odnosa, iako bi mogućnosti u takvu odnosu bile ograničene. Kako bi funkcionirao, „mušterija” bi morala vjerovati da se radi o anđelu, a ne o zajebantici koja će te oderati do kosti ako joj se za to ukaže prilika.

Da bi si predočio o čemu se radi, poslužila mu je upravo dr. Melita. Kada ga je u kasnim noćnim satima jednom prilikom susrela na hodniku bolnice dok je pokušavao vježbati ne bi li mu se paralizirana strana tijela povratila, i iako je znala koji je uzrok njegova stanja, još ga je podržala u njegovoj aktivnosti, da bi potom izvalila dijagnozu koja zahtijeva mirovanje. Tako se postavila u nadređenu poziciju spram njega. Poziciju iz koje se još lakše nosila s njegovom blizinom u stvarnosti u kojoj je ona netko i koja rezultira kako rezultira ne bi li to i dalje ostala. Dok je Bruno bio na odjelu, upravo je ona, kako je bila dežurna, u njegovu sobu smjestila mladića koji je ubrzo preminuo.

Danima ga je kasnije progonio taj prazan, neobično uredno pospremljen krevet na kojemu je mladić izdahnuo. Bili su to momenti na kojima je Melita najvjerojatnije kompenzirala nepravdu spram Bruna, a koji je za razliku od mladića koji je preminuo još uvijek imao ono najdragocjenije, život.

Iako je znala stvarni uzrok njegovih problema, još ih je aktivno sukreirala tražeći mogućnost kako da mu produži agoniju. Na taj način pogodujući i osobi koja se je na njega obušila, na neki je način podržavši.

Jesu li one i osobno komunicirale ili se je Melita sinkronizirano samo nadovezala na priču, što je vjerojatnije, potpuno je nebitno.

Situacija u kojoj se Bruno našao bila je samo odraz sposobnosti da se odrekne svega i nastavi dalje svojim putem. Tako je u jednome trenutku postao apsolutni centar pažnje i točka na koju su te goropadnice iz njegova okružja usmjerile svoju intenciju, najvjerojatnije u jednom se trenutku osjetivši poniženo. Dok je ležao u bolesničkom krevetu jedna mu se misao urezala u pamćenje, iako u tom trenutku nije bilo povoda za njen nastanak i nije mu imala nikakav smisao, no neprestano se ponavljala:

„Tebi kojoj možeš pogoditi sjenku u nečijim mislima: ne veličaj se zbog toga, u tome i je tvoja slabost!”

Međutim, to nije poremetilo tijek situacije i spriječilo ekipu da se sprda sa stanjem koje ga je snašlo.

Kako je to bilo vrijeme novogodišnjih praznika, jedan njegov dobar prijatelj, ne znajući što ga je snašlo i želeći mu čestitati Novu godinu, organizirao je psinu s nekakvim sprdafonom. U takvome mu se stanju ponudila jedna od viđenijih pripadnica javnoga života drage nacije.

Sagledano iz kuta ženina pogleda na stvarnost, bio je to čin likovanja i sprdnja s Brunom u situaciji u kojoj se našao.

- 5 -

Došavši iz bolnice Bruno se neko vrijeme gotovo uopće nije dizao iz kreveta. Bilo mu je neobjašnjivo da su ga „dušobrižnice” i dalje posjećivale nesmanjenom žestinom, trudeći se s njim stupiti u kontakt. Kako je on, po svome osobnom sudu, ali i stanju u kojemu se našao, bio teško bolesna osoba, to mu je bilo, najblaže rečeno, nelogično u stvarnosti kakvu je naslućivao, iako još nesvjestan njezine brutalnosti. Sada kada je cijele dane provodio u krevetu, odustao je od svoje odluke o nekomuniciranju. To je prvenstveno bio učinio ne bi li mu cura na koju se bio namjerio netom prije nego što je stradao vjerovala.

Dimenziju ženine stvarnosti koju je imao priliku do tada upoznati smatrao je najvećim krivcem za to što ona ni danas nije dovoljno implementirana u društvo, uza sve veću nesposobnost današnjeg muškarca da je razazna ili joj barem parira.

Češće birajući lakši put kako bi se realizirala, sada u vidu nekakve zakulisne domine, ona šteti sebi, ali i cijelome svojem okružju iz njega tako potiskujući ljubav.

Dok bi tako provodio dane onesposobljen u krevetu, sve više i fizički propadajući, osim što bi povremeno uključio monitor, često bi razmišljao o mogućnostima destrukcije te kako bi i to njegovo stanje moglo biti njezin odraz. Prvenstveno iz razloga što medicina nije konkretno mogla definirati uzrok njegova stanja.

Iako mu je niz žena na najrazličitije načine pokušavao dati do znanja o čemu se radi, Bruno ih jednostavno nije shvaćao ozbiljno. Naomi je bila najodređenija, vizualizirajući ruke oko njegove aure, aludirajući na problem.

Kada bi se radilo o tome, Bruno je vjerovao da bi Coco iznašla konkretan način da ga upozori o čemu se zapravo radi. Njezina je sestra

u to vrijeme izvela nekakav lezbijski igrokaz ispred sigurnosnih kamera. Vijest je preplavila sve portale. Tako je informacija došla i do Bruna, a kako mu je u sobi bilo računalo, jedina odrednica do koje se kretao na dva metra od kreveta. Stupivši s gospođicom u kontakt, nije je mogao ne pitati što izvodi, u šali komentirajući kako ga sramoti po svijetu, aludirajući na svoj odnos s Coco. Međutim, Eni je bila neobjašnjivo ozbiljna. Osjećajući je, Bruno iz njezine reakcije nije uspio ništa iščitati osim te ozbiljnosti, kojom gotovo da je bila obuzeta, ne dajući se isprovocirati.

Bruno je kasnije shvatio što je dotična svojim činom zapravo htjela poručiti svojem okružju, na neki se način osjetivši prozvanom. Pokušavajući sve opravdati tom stvarnošću u kojoj njene glavne protagonistice teže zapravo voditi ljubav jedna s drugom ne bi li njom dominirale.

Negdje u to vrijeme žena s početka priče, Madonna, izvela je scenu kojom je opet uznemirila duhove i sada se na neki način uklapala u priču. Bilo je to vrijeme kada je još nekoliko žena iz etera kojim je ovladao postalo dijelom njegove stvarnosti. Najnovije društvo bile su mu Nora i Jay koje su se testirale koja će, i u onakvome stanju u kakvom je bio, dobiti njegovu naklonost.

Nora bi mu često, budeći ga u noći, pjevala svoj tada aktualni hit. Glavom bi mu odzvanjao prekrasan nježni glasić uz ključne riječi pjesme koja ju je i obilježila u tom razdoblju, inspirirane svanućem i iznenađenjem koje ga je kasnije i zadesilo. Možda tako tobože aludirajući na klik koji nikako da se u njegovoj glavi dogodi te da konačno shvati razlog svojem stanju, iako su za to postojali jednostavniji i prihvatljiviji načini koji bi sigurno imali učinak. Stoga je i više nego upitno koliko je to svanuće u Brunovoj glavi „ekipi” bilo doista u interesu, trudeći se na najrazličitije načine dati mu do znanja o čemu se zapravo radi.

Bližila se dodjela prestižne filmske nagrade, a njegova se nova poznanica opterećivala time što odjenuti, odnosno interesiralo ju je koja bi boja mogla biti dominantna. Bruno doista nije znao što bi joj rekao pa je, ne razmišljajući, lupio neka se odjene u zeleno, a ta ga je ideja usput i nasmijala.

Gospođica je na dodjeli osvanula u zlatnoj haljini i tako pokupila sve pohvale modno osviještenih dušobrižnika. Međutim, ta je zlatna haljina

sada mogla biti i svojevrsna podrška ženi koja je dovela Bruna u stanje u kojemu se našao, a kako je on gotovo nesvjesno uvrijedio „veličinu”.

Zbog punktiranja kralježnice Brunovo stanje bilo je takvo da je konstantno osjećao oduzetost donjih ekstremiteta te jaku bol na mjestu uboda. Bila je to otežavajuća okolnost koja je dodatno doprinijela otežanom oporavku koji to ustvari i nije bio. To je punktiranje zapravo otvaralo manipulativno područje tim „dobricama” da bi sada trošile svoje energetske viškove, i ti bolovi i oduzetost gotovo su sigurno bili posljedica te stvarnosti.

Nakon nekog vremena Bruno se počeo prisiljavati da što više ustaje iz kreveta ne bi li nastavio s koliko-toliko normalnim životom, a kako je po svim medicinskim pokazateljima bio potpuno zdrava osoba. Ponovo se počeo putem etera susretati sa svojim starim poznanicama.

Emisija koju je vodila Malena bila je obogaćena rubrikom „Neizlječivi slučajevi” tako da ju je izbjegavao gledati, tada još ni ne sluteći o čemu se zapravo radi.

Posebno ga se „dojmio” prilog o mladiću koji poslije prometne nesreće živi u lancima vezan za krevet jer je postao opasan za okolinu, a ona mu je taj detalj putem njegove podsvijesti uredno servirala da ga podsjeti. Vjerojatno se pravila pametna, veličajući se tako nad njim i stanjem u koje je doveden znajući njegovu pozadinu.

Izabela je na konkurentskoj televiziji također u to vrijeme vodila svoju emisiju. Primijetio je kako estrogen jednostavno izbija iz nje, doslovno je sva pucala od ljepote. Na njoj nije mogao ne primijetiti odjevnu kombinaciju koju je tada forsirala i kojom je prevladavala kaki boja u različitim nijansama, inspiriranu Dalekim istokom, Zemljom Izlazećega Sunca, valjda ga tako prizivajući. Bila je to kolekcija uvaženoga modnoga stručnjaka, a koja je nastala „slučajno”, njegovom inspiriranošću tom egzotičnom zemljom.

U našoj sinkroniziranoj stvarnosti u kojoj mehanizam sinkronizacije sada bi bilo moguće naslutiti, u stvarnosti čiji je nositelj suživot inteligencija nekoga okružja, te njegove sposobnosti predvidjeti tijek na neko razdoblje. To bi bili momenti kojima bi se i formatirala ta kolektivna svijesti na neko razdoblje u stvarnosti iz koje bi slučajnost imala intenciju biti istisnutom.

Tada bi i Brunovo stradanje ipak bilo posljedica kolektiva, a ne Malene, koju je prvotno uzeo na pik u trenutku kada je shvatio uzrok stanja u kojem se našao. Prvenstveno zbog rubrike koja mu je bila zapela za oko, doživjevši je zajebancijom u zdrav razum!

- 6 -

Kako oficijelna medicina nije polučila rezultate, a stanje mu se nije mijenjalo osim nagore. Brunov je imunološki sustav za to vrijeme toliko stradao da je počeo učestalo pobolijevati od najrazličitijih oboljenja i viroza koje su mu dodatno otežavale ionako već tešku situaciju. Živio je na frekventnom području pa su mu sve više smetale vrućina i masa ljudi koja se kretala u njegovoj blizini danju, a noću su ga zamarali zvukovi što su dopirali do njegove sobe s okolnih terasa. Tako se odlučio povući u osamu kućice u unutrašnjosti, daleko od ljetne vreve, u kojoj nitko nije živio već godinama.

Međutim, ni to mu nije pomoglo, a kako su svi medicinski nalazi i dalje bili uredni, ostalo je još jedino mišljenje psihijatra, ali i fizijatra, kojega još nije posjetio jer njegovo mišljenje nitko sve to vrijeme nije ni tražio. Zbog gubitka ravnoteže, nekakvih električnih udara u lijevoj nozi te neugodnoga osjećaja utrnutosti u istoj, u dogovoru sa svojom liječnicom odlučio je zatražiti i mišljenja tih stručnjaka. Iako se Bruno unatoč svemu što je prošao psihički dobro osjećao, neobičan detalj ponukao ga je da potraži mišljenje psihijatra. Naime za takav problem kakav je on imao nikada nije čuo, pa mu se mišljenje stručnjaka u jednome trenutku nametnulo kao prioritet.

Nevjerojatnom točnošću, u tri sata ujutro budio bi ga nekakav neobjašnjiv energetski udar koji je bio toliko jak da bi ga izbacio iz kreveta i probudio. Imao je dojam da bi ga ta nepoznata sila odbacila i do nekoliko centimetara iznad ležaja. Od siline udara i nastaloga šoka koje bi tijelo doživjelo do jutra bi se oporavljao ispijajući kamilice. Sve je bilo popraćeno lupanjem srca kao da je otrčao kakav maraton. Malena ga je i dalje učestalo posjećivala, ne odustajući od pokušaja da stupi s njime u kontakt upravo u trenucima nakon tako ekstremnoga buđenja.

Nakon jednoga takvog događaja, onako izbezumljen, Bruno je popustio te stupio u komunikaciju s Malenom upitavši je što da učini. Da li da ide odmah na hitnu pomoć, pa će ga ovi valjda poslati psihijatru na pregled, jer jedino mu je još to bilo preostalo. Tako bi i izbjegao redovnu proceduru, kojom se doduše nije odveć opterećivao, ali ipak, ako je moguće, radije bi je bio zaobišao. Malena ga je podržala u toj namjeri predloživši da bi to bilo najpametnije.

Na hitnoj ga je dežurni liječnik pregledao, međutim po njemu je sve opet bilo u redu na što je Bruno inzistirao da mu da uputnicu za psihijatriju jer on je zaista vjerovao da su ta toliko ekstremna buđenja u noći posljedica nekakvoga psihičkoga poremećaja, a možda i zbog neuzimanja Normabela lijeka koji su mu liječnici zbog snage kortikosteroidne terapije kojoj je bio izložen bili pripisali ali kako on sa živčanim susutavom nije imao nikakvih problema on taj lijek nije ni uzimao. Dežurni je liječnik najprije negodovao, ali nakon Brunova inzistiranja te manjega verbalnoga okršaja na kraju mu je dao uputnicu koju je tražio.

Parkiravši auto doslovno ispred ulaza u zgradu psihijatrije, došavši u nju nešto prije četiri ujutro, Bruno je probudio dežurno osoblje u namjeri da zatraži mišljenje. Taj je svoj postupak pravdao činjenicom da je već gotovo godinu dana onespособljen na štetu sebe i društva pa mu i ti liječnici valjda neće zamjeriti što ih tjera da ionako rade svoj posao.

Pozvonio je na vratima i u hodniku je za nekoliko minuta do njega došao krupniji lik kojemu je Bruno okvirno objasnio o čemu se radi te da želi pregled i stručno mišljenje. Na što je ovaj uzeo uputnicu i otišao.

Nakon nekog vremena s kata se spustila i dežurna liječnica, sva pospana, trljajući krmeljive oči, s uputnicom u rukama. Na njezinu licu nazirala se ljutnja što ju se netko drznuo probuditi. Bruno je, usput se ispričavši, prešao na stvar. Liječnica je krenula veoma žestoko te nakon Brunova kratkog izlaganja jednostavno zaključila da bi on morao ostati neko vrijeme na odjelu na promatranju?!

Na tu se ideju Bruno doslovno sledio jer takav ishod nije očekivao i to prvenstveno iz dva razloga. Zbog auta koji je naprasno parkirao ispred zgrade psihijatrije na način po kojem bi svatko normalan mogao zaključiti da mu je tamo i mjesto. Drugi, još veći razlog bila je njegova obitelj koju

je po svaku cijenu želio poštedjeti šoka koji bi doživjeli kada bi doznali adresu na kojoj se genij našao.

Situacija u ambulanti postajala je sve napetija pretvarajući se u igru živaca uz pitanje tko će iz nje izaći kao pobjednik. Da li liječnica koja je ustrajala na hospitalizaciji i promatranju, ili Bruno koji je došao po mišljenje i imao namjeru nakon što ga dobije vratiti se kući. Shvativši sada da ako bi i želio otići, to više ne bi mogao, jer onaj mu se mrga sve više prikradao, spreman prisilno ga smjestiti na promatranje, postavivši se točno iza Brunovih leđa i stolice na kojoj je sjedio, toliko blizu da je gotovo mogao osjetiti njegovu toplinu.

Uvidjevši što mu se sprema nije davao nikakav povod za primjenu sile, već je uporno ustrajao na svojoj priči da je htio samo stručno mišljenje o svom stanju i nesvakidašnjem problemu koji ga je zadesio.

Gotovo nekoliko sati teškoga filozofskoga nadmudrivanja trebalo mu je da liječnicu koju je bio probudio na radnome mjestu uvjeri da odustane od nauma da ga smjesti u ludnicu što je naposljetku i uspio. Doktorica je tobože tek na kraju primijetila natuknicu na zaglavlju uputnice na kojoj je rukom bilo dopisano „na vlastiti zahtjev” te su ga sada mirne duše pustili da napusti ustanovu.

Nakon što su se jedno drugome još jednom uljudno ispričali Bruno je otišao sad još i sretan, jer se jedva iskoprcao iz nimalo zavidne situacije.

Kada je izašao iz zgrade, već je odavno bio dan, uspjevši obitelj poštedjeti stresa nemiloga događaja koji je za dlaku izbjegao svojom upornošću i ustrajnošću, svjestan fizičke slabosti zbog misteriozne bolesti koja ga je sputavala mjesecima. Shvativši kojom je lakoćom moguće završiti u ludnici, ako bi medicinski brat bio jači, što je i vjerojatno, jer uhodana je to taktika, a uz sredstvo za smirivanje koje bi liječnik trebao imati pri ruci svatko bi bio savladan.

Po onome što je Bruno vidio, i takav scenarij da potpuno zdrava osoba završi pa makar i samo na promatranju doista je moguć iako teško je za očekivati da se potpuno zdrav čovjek nađe u takovoj situaciji.

Njegov auto „stručno” parkiran na samome ulazu u ludnicu mogli su vidjeti svi koji su onuda prolazili, budući da je radni dan odavno počeo, a sada je ponosno mogao sjesti u njega i odvesti se gotovo siguran da je, što se psihičke strane njegove osobnosti tiče, položio, s obzirom na to iz kakve se pizdarije uspio iščupati.

Sređujući usput dojmove, sad i ljutit shvativši da je zapravo „stručno” prevaren, istinski žaleći što Malena sad nije u njegovoj blizini. Ona je jako dobro mogla znati u kakvu će se pizdariju uvaliti, a još je dodatno pogodovala da se upravo to i dogodi, iako je znala što je sve samo do tada prošao. Čak je i u nepromišljenom parkiranju, u to je bio gotovo siguran, sudjelovala. Bilo je lako pretpostaviti da je baš ona bila uzrok onih divljačkih buđenja, što je sada bilo tako logično, budući da bi se baš ona u tim trenucima redovito nalazila u njegovoj stvarnosti. Svaki put kada bi se probudio, najprije bi pogledao na budilicu na kojoj je gotovo uvijek bilo točno tri sata ujutro što mu je odjednom postalo tako znakovito.

Spoznaja kako mu je grlica za dlaku smjestila promatranje zapravo ga je tako i spasila jer tek je sada konačno počeo ozbiljno shvaćati da bi njegovo stanje doista moglo biti projicirano iz te dimenzije stvarnosti. Nesposoban sa sigurnošću konstatirati je li navedeni ishod bio slučajan ili namjeran, ali spoznavši brutalnost stvarnosti u kojoj se našao. Shvatio je konačno da su njegove najgore slutnje ipak najvjerojatnije točne te da tom stvarnošću doista ordiniraju zakulisne gospodarice života i smrti, a bilo bi to i rješenje najrazličitijih nesretnih slučajeva koji bi sada, shvatio je Bruno, bili sve samo ne slučajnost. A kako su i problemi s buđenjem odjednom nestali, i u tom je detalju mogla biti poruka.

Nakon zgrade koju je doživio odlučio se, onako nemoćan i shrvan osobnom tragedijom, vratiti poslu i životu koji je vodio prije nego što je obolio, jer sve je više i sam shvaćao da je žrtva tih domina koje sada šire radost svuda oko sebe. Znajući kako su te osobe ustvari same sebi najveća kazna. Lišene ljubavi, sad natjećući se i suradnjom sa sebi sličnima njihov bi život dobio izgubljeni smisao.

Te su se jedinke najvjerojatnije sada štitile izrazitom surovošću i promocijom vlastite beskrupuloznosti, profilirajući se u sive eminencije stvarnosti kakvu poznamo. Takav bi ishod sada njima i bio potreba, predispozicija, mehanizam opstanka u njihovu okružju.

Čitajući kasnije iznova tekstove Bruno je sam sebi išao na živce zbog tolikog otezanja sa zaključkom o čemu je riječ, dozvoljavajući toj stvarnosti da se iživljava na njemu.

Međutim, o tome je zaključku ovisilo kako će se stvar dalje odvijati.

- 7 -

Kako mu se zdravstveno stanje nije popravljalo, a medicina je iscrpila sve mogućnosti osim psihijatrijskoga pregleda, koji je već na neki način obavio, te fizijatra koji se još jedini nije bio izjasnio, Bruno se odlučuje vratiti svakodnevnome životu. Bio je to potez očajnika.

Jedva došavši u ured na radnome stolu nalazi dnevne novine koje je tamo ostavio kad mu je iznenada bilo pozlilo. Naslovnicom je dominirala Izabela, TV voditeljica s kojom je zadnjom imao susrete treće vrste prije no što je obolio. Zagledavši se, nemalo se iznenadio njezinu vizualnom izričaju kojim je dominirala potkošulja s motivom lubanje na čijoj su se pozadini isticale one njezine osebujne grudi. Bio je tu još cijeli niz detalja iz kojih je sada bilo moguće iščitati poruku po neverbalnom sustavu komunikacije koji se nametnuo između Bruna i njegove interaktivne stvarnosti. Frizura koju je imala, po istome tom vokabularu – zbog nježne, ženstvene, oble linije koja je odisala nekakvom mekoćom – bila je dobila ime u vrijeme dok se Malena još bila izživljavala nad svojom kosom. Bili su je nazvali bebika.

Na leđima je imala nekakav crni ruksak koji je, usput, postao sinonim za život, jer ga je nosio i mladić koji je stradao na motoru gotovo ispred Bruna, netom prije nego se razbolio, na raskrižju na kojem je jedna žuta kanta zagrebačkih registarskih oznaka oduzevši mladiću prednost izazvala nesreću.

Koliko god se tada Bruno trudio da vidi posljedice sudara, ispred očiju mu se mutilo toliko da je jedino što je jasno vidio bio upravo taj crni ruksak koji je stradali nosio.

Za otprilike tjedan dana doznao je da je mladić podlegao ozljedama. To su bili trenuci zbog kojih je Bruno tako fanatično htio dokučiti istinu, jer upravo je istina bila prijelomna hoće li objaviti spoznaju kojom je

ovladao. A to bi bilo samo u slučaju da je sto posto siguran u to, da su se u pozadini naše stvarnosti doista profilirale zakulisne gospodarice života i smrti.

Svjestan sposobnosti koje žena ima te činjenice da ništa osim tog ruksaka na cesti nije mogao jasno vidjeti, Bruno je govorilo da je nesreća inicirana iz te dimenzije stvarnosti kojom se trudio u potpunosti ovladati.

Zbog cijeloga niza detalja koji su mu odisali porukom, na internetu je odlučio provjeriti što je dotična radila u razdoblju njegovoga izbijanja iz etera. Naime, cijelo to vrijeme uopće nije čitao dnevni tisak, iz kojega je inače najviše crpio informacije o osobama koje bi s njim stupale u kontakt te tako pokušavao dobiti kakvu-takvu sliku o njima, a i o njihovima manipulativnim sposobnostima. Sve informacije koje je o Izabeli u posljednjih gotovo godinu dana imao bila je tek TV reklama za tjednik na čijoj su naslovnici bile upravo Coco i ona.

Coco je, činilo mu se, pričala o svom oporavku, mada se Bruno nije točno mogao sjetiti koja je bila fraza s naslovnice, međutim jako se dobro sjećao Izabeline luckaste izjave da će se i ona konačno valjda zaljubiti, koja je nju pozicionirala kao dobroćudnu, simpatičnu, ali i slobodnu, nadasve poželjnu djevojku.

Utiskavši Izabelino ime u tražilicu Bruno se nemalo iznenadio shvativši da su se ključni datumi koji su obilježavali njezin život u proteklome vremenskom razdoblju poklapali s ključnim trenucima koji su obilježili tijek njegova bolovanja. Informacije koje je dobio o njoj ticale su se uglavnom njezina intimnog života, a što mu je bilo najblaže rečeno čudno, jer upravo mu se ona bila svidjela zbog šticejenja svoje privatnosti.

Toliko informacija o njoj nikada prije nije bilo u medijima, a što je i provjerio kako bi dodatno potkrijepio svoje zapažanje, i još jednom se uvjerio da je bio u pravu. Vrijeme njegova bolovanja bilo je i najturbulentniji period Izabelina života kao javne osobe. Sve ključne datume koji su odredili njezinu stvarnost usporedio je s datumima koji su obilježili tijek u to vrijeme u njegovoj stvarnosti. Bile su to ključne pretrage koje je obavljao i koje su na neki način određivale njegov život u razdoblju u kojemu je stradao. Ključne nalaze koje je imao kod sebe, da bi te slučajnosti s lakoćom sada mogao i potkrijepiti, sačuvao je tek zahvaljujući dozi ludosti. Kada je išao na jednu od brojnih pretraga, medicinska sestra u fascikli mu je upakirala

cijelu medicinsku dokumentaciju koju je do tada prikupio, iako mu ona za taj nalaz nije trebala. Na prolazu iz jednoga bolničkoga kompleksa u drugi, na vratima bolnice, čovjek njegovih godina prosio je novac za kavu, koji mu je Bruno i dao. Njegovim je mislima tada procirkulirala misao: „Bog će ti platiti”. Kako novine nije kupovao mjesecima, otišao je tada do obližnjega kioska. Taj je dan puhala orkanska bura koja je u trenutku kada je plaćao otvorila fascikl i nalaze raspršila niz ulicu. Sjetivši se mladića kojega je netom bio počastio, mislima mu je prostrujalo: „I sada neka mi netko kaže da ima boga” te mrtav-hladan počeo skupljati nalaz po nalaz. Sam sebe proglasio je kretenom misleći da se bavi glupošću, jer ionako su svi nalazi bili uredni.

Prava je istina da mu je upravo ta tadašnja ludost kasnije pomogla da shvati što mu se dogodilo, za dotadašnje njegovo poimanje stvarnosti nevjerojatnu priču! Što ga je nagnalo da pokupi nalaze koji su ionako bili uredni, Bruno nije mogao razlučiti. Bila je to dublja neracionalna odluka, možda iz neke još nepoznate dimenzije naših stvarnosti, koja mu je kasnije uvelike olakšala život.

U trenutku uspoređujući datume koji su bili ključni u njegovu bolovanju, shvatio je da su isti datumi bili ključni i za Izabelu te su na neki način bili prijelomni i u njezinoj stvarnosti.

Na dan kada je radio ključni pregled, magnetsku rezonanciju mozga, kojom je definitivno eliminirao dijagnozu vaskulitisa, gospođica je prekinula sa svojim tadašnjim dečkom zbog banalnoga razloga koji je i sama lako mogla sukreirati. Iako je sve ukazivalo na Izabelu, još uvijek nije mogao vjerovati da bi mu takvu patnju mogla prouzročiti ona s kojom gotovo da i nije imao ništa. Ni sam više nije znao što da misli, a kako je njegovo stanje i dalje bilo očajno, odlučio se vratiti na bolovanje ne bi li sredio dojmове.

No kako je prema pokazateljima bio potpuno zdrava osoba, sada mu više ni liječnička komisija, nakon gotovo godinu dana izbjivanja, nije htjela odobriti nastavak bolovanja, a u međuvremenu se na vlastitu inicijativu i bio vratio na posao. Budući da je još uvijek imao uputnice za psihijatra i fizijatra, odlučio ih je iskoristiti te na osnovu njih ipak uspio regulirati svoj status. Najprije je otišao fizijatru koji je konstatirao izraženu parezu na lijevoj strani tijela i izdao nalaz koji je potkrepljivao njegovu priču o

oduzetosti. Bruno se sada upustio u nešto što je mislio da nikada neće učiniti. Zakazao je pregled na temelju uputnice koju je imao, ali je paralelno otišao po mišljenje još dva psihijatra, gotovo siguran u to što mu se događa.

Došavši u psihijatrijsku ustanovu i gledajući osoblje, svi su mu nekako djelovali nesvakidašnje i pomalo luckasto. To zapažanje pripisao je upravo okruženju u kojemu se kreću godinama. Na pregledu mu je doktorica dala blažu dijagnozu, odnosno zaključila da pati od nekakvoga poststresnoga poremećaja, a za što je kriva bolesnička faza kroz koju je prošao, te izrazito teške dijagnoze. Prepisala mu je neko blaže sredstvo koje bi trebalo početi djelovati za nekih mjesec dana, za koje je rekla da ga prepisuju i drugi liječnici bez mišljenja psihijatra, a poslije nekakvih traumatičnih iskustava.

Iako on nekakvih traumatičnih iskustava nije imao, ili je barem tako mislio, bez obzira na dijagnoze koje nisu bile nimalo bezazlene, stvarno je podignuo lijek, a preostalo mu je da jedino još i to pokuša prije nego krivicu svali na tu dimenziju ženine stvarnosti.

Ne istaknuvši taj nalaz u svojoj dokumentaciji, Bruno je odlučio potražiti mišljenje i druge liječnice koju je nasumce našao u telefonskom imeniku. Dotična je gospođa u njemu prepoznala blaže poremećenu osobnost, ništa strašno zbog čega bi se on sada, eto, trebao zabrinuti te mu preporučila isti onaj lijek koji mu je prepisala i psihijatrica prije nje. Njegove je tegobe protumačila nekakvom njegovom potrebom da svima ugoditi te mu rekla da bi trebao malo više nastojati ugoditi sebi. Pričam ti priču, mislio si je Bruno i opet ni ta spika njemu nije držala vodu, tim više što je itekako bio svjestan svojih manipulativnih sposobnosti te sposobnosti da si ugodi, ali i postigne cilj ukoliko si ga zacrta.

Sve je to Bruno usporedio sa situacijom kada biste primjerice nekog slikara doveli u neki prostor te ga pitali za savjet oko uređenja, a on bi vam, eto, preporučio jednu svoju sliku koja bi se baš uklopila-za popizditi.

Nezadovoljan razvojem situacije odlazi i kod trećega psihića, a koji je opet bila žena.

Ne podastrijevši joj dokumentaciju kolegica Bruno, opisavši joj svoju situaciju te probleme, zatražio je i njezino mišljenje. Bilo mu je logično da će sve one, ako je njihova struka koliko-toliko egzaktna, ugrubo

postaviti istu dijagnozu ili barem isti lijek. Ne uvažavajući činjenicu da su iznenađenje i sumnja zapravo karta kojom je žena naučila situaciju podrediti sebi, i ona važan je sukreator stvarnosti koju poznajemo.

Ova je zadnja zaključila da se s nečim takvim nikada nije susrela te da bi možda bilo dobro da uzima Normabel, zbog kortikosteroidne terapije koju je primao, što on ni prije nije imao potrebu učiniti sad u prilici shvatiti da bi već bio postao ovisan o tim tabletama koliko su mu ih preporučivali a obzirom da stvaraju ovisnost.

No zbog i dalje izrazito teškog stanja, Bruno nastavlja bolovanje i počinje s terapijom onim prvim tabletama, a kako su mu ih ipak dvije od tri liječnice preporučile. Ne vjerujući previše u njih, ali zbog njihove navodne blagosti, a i zbog radoznalosti, Bruno ih je počeo uzimati. Tomu je djelomično pogodovao i detalj iz čekaonice psihijatrijske ambulante. Jedna je majka dovela svojega već odraslog sina koji se uz vidnu mentalnu retardaciju doslovno jedva kretao. Zbog one blage paraliziranosti lijeve strane, Bruno je tada primijetio kako fizička oduzetost doista možda može biti posljedica duševnoga oboljenja. Taj je mladić bio od glave do pete odjeven u narančasto, ta je boja u to vrijeme bila apsolutno dominantna. Tako usput postavši sinonim za ludost i općeprihvaćena u njegovu inače izrazito modno osviještenom okruženju.

U to ju je vrijeme prihvatio i jedan sportski kolektiv.

Kako je još uvijek bilo ljeto, Bruno je i dalje živio u miru kućice u unutrašnjosti kako bi mirovao i konačno ozdravio. Bilo je to vrijeme intenzivnoga druženja s Coco koja je bivala sve napetija, kao i cijeli niz žena iz njegova okružja koji se obrušio na njega paralelno s početkom terapije koja je rezultate trebala dati tek za neko vrijeme.

- 8 -

Bilo je to vrijeme kada se Coco potpuno opustila, doslovno si dala oduška. Čin masturbiranja bio je sada vjerna simulacija seksa. Coco bi gugutala, sinkronizirano uzdisala, s njenih bi usana dopiralo dopadljivo zanosno gestikuliranje push, push...ah...push... my Chocolate, imponirajući tako Brunu, dok bi on vizualizirao kako joj vrhovima prstiju sinkroniziranim pokretima u ritmu koji je nametnula stimulira područje Venerina brijega dok bi svršavali.

Opet bilo je uočljivo koliku ulogu u činu seksa ima žena te koliki je njen manipulativni prostor već znajući kako je beskrajan. Sada bi bilo lako shvatiti u čemu je ustvari problem parova s nesinkroniziranim orgazmom, međutim on i ne mora biti u partnerici, jer problem sad može biti i u okružju.

Imajući vremena napretek, ponovno analizirajući situacije i mogućnosti je li njegovo stanje doista izazvano tim energijama ljubavi, prožetim možebitnom destrukcijom, iako sve je ukazivalo na to. Bilo je to vrijeme kada su još neke osobe s javne scene došle do izražaja te priredile Brunu performanse iznenađenja u vlastitoj režiji. Ujutro, točno u tri, probudila ga je Valentina te počela zasipati jakim energijama ljubavi koje su ga poticale na masturbiranje inicirajući izuzetno snažnu erekciju, no on ju je odbio rekavši joj da olabavi, da ne misli on sada po cijele noći masturbirati te joj poručio neka sada izvoli svršiti sama, a kako se on nema namjeru „samozadovoljavati”. Na Brunovo iznenađenje, ona je to i učinila. Bila je to najobilnija ejakulacija koju je ikad doživio, a koja je njemu bila jasna poruka kako ustvari takve jedinke doživljavaju sebe te kako su naučile raditi što ih je volja.

U svojim je mislima simulirao manju projekciju: kako bi se neki papak sad bio dobro slupao ako bi si eventualno umislio kakav je džek, budući

da je gospođica “takvoga kalibra” očito sposobna svršiti nebrojeno puta na noć. Sposobna je tako, nakon nekih porušenih rekorda, pozicionirati se u manjega ili većega sukreatora stvarnosti kakvu poznamo, u korelaciji s rekorderkama iz okružja.

Izabela je također za nekoliko dana uletjela te ga je počela snažno izazivati projicirajući svoje stanje na njega. Te je noći gospođica svršila najmanje desetak puta tako da se Bruno opet našao u nimalo zavidnoj situaciji. Imao je osjećaj da se te grlice sada nadmeću doslovno koja će mu prirediti veću pizdariju. Bruno, iako tu noć nije oka sklopio, shvatio je da se nakon toliko vremena izuzetno dobro osjeća, gotovo da je bio ozdravio. Više mu nije trebalo puno da shvati da se neka očito toliko izguštirala i sada više nema snage da ga i dalje terorizira svojim energijama. Uz ko incidencije koje su se događale na ključne datume koji su u prethodnom razdoblju obilježile njihove živote, Bruno je tek sada bio gotovo siguran koja ga je ljepotica razvalila, ili barem imala primat u svemu.

Iz tog je detalja mogao očitati ženinu stvarnost u kojoj zbog zajedničkoga interesa i funkcioniraju tako sinkronizirano, ali kada im se pruži prilika, gotovo će sigurno napucati jedna drugu. Sklone svu tragediju svoje sinkronizirane stvarnosti pripisati jednoj jedinki ako je to moguće, u isto se vrijeme tim činom uzvisivši nad njom i tako amnestirajući svoju odgovornost.

Navedena radnja teško da je posljedica racionalne inteligencije, već je sigurno samo dobro uigrani mehanizam, ključ po kojemu se realiziraju i najrazličitija stradanja.

Imajući na umu da je u toj manipulativnoj ludnici jedino sigurno kako ništa to nije. Ni u jednome trenutku ne posumnjavši u tablete koje je uzimao, a zbog kojih su si gospođice i dale toliki odušak. Postojanje nekakvih zaljubljenih pičkica koje su takve sposobne terorizirati godinama, ono je na temelju čega je počeo shvaćati svoju situaciju. Kako to s njim nije bilo moguće nakon početnih životnih iskustava, srolomke su očito našle zamjensko rješenje kako da se potroše i na neki način prevladaju.

Iako je tek počeo uzimati psihoanalgetike, Bruno je tek sada konačno shvatio kakvu je žetončinu progutao. Trenutno je prekinuo terapiju i odlučio se vratiti u život, sada sto posto siguran u to što mu se zapravo dogodilo, kao i zašto su iskoristile vrijeme kada je počeo uzimati lijekove

da bi se ispucale, jer očito se ipak radi o profesionalkama koje djeluju u nijansu, i kada ne bi bilo tako, te bi jedinke odavno bile provaljene. Mogle su se eventualno suzdržati još dvadesetak dana, kako su se očito patile suzdržavajući se već mjesecima, ali tada bi Bruno još lakše shvatio što mu se dogodilo.

Fascinantna je ta ženina nepredvidljivost kroz manipulaciju u toj njezinoj sinkroniziranoj stvarnosti koja konstantno provocira moment nesigurnosti, i ako uspije, tek tada njome vlada. Tako često uspijevajući a da za to i ne mora biti posebno educirana. Urođeni je to mehanizam zahvaljujući kojemu do današnjih dana nije razotkrivena, iniciran njezinom senzibilnošću i stvarnošću u kojoj se je našla. Tako sposobnom rezultirati kolektivnom svijješću kojom su se sve sposobne navoditi provocirajući svoj interes. U toj crno-bijeloj stvarnosti koju je žena naučila potencirati kako bi se prikrla i u kojoj ništa nije crno-bijelo samo zato da nju ne bismo uspjeli spoznati.

Bruno je stvarajući tekstove imajući priliku naslutiti u kakvim je krajnostima sve kulminiralo. Na kraju i zbog prirodnih katastrofa koje su se počele gomilati, bio je to još jedan moment zašto spoznaju kojom je ovladao predočiti javnosti, u trenutku kada se većina načelno siguran u to imala priliku, u većoj ili manjoj mjeri, susresti s tom dimenzijom ženine stvarnosti u kojoj bi se ona bila sposobna i razotkriti, ali samo ukoliko bi u tome vidjela priliku za tu istu stvarnost podredi sebi.

Bruno je odlučio zakazati kontrolni pregled, sada puno prije nego je to prvotno bilo dogovoreno sad pazeći da psihijatar bude isključivo muškarac, jer naslućivao je kako funkcionira ta dimenzija čovjekove stvarnosti koju bi najlakše bilo dočarati ako bismo je usporedili s nekakvim sinkroniziranim plivanjem. Ona bi u svome korijenu ipak imala zajednički interes, zbog kojega i egzistira, a njezin bi bog bila nepredvidljivost.

Sada totalno lud, a kako su iza njega bili mjeseci pakla, bio je to primjer zakulisne podjele uloga u, opet, zakulisnoj međusobnoj borbi za prevlast. Izabela se nakon one neprospavane noći prikrila, iako je sve ukazivalo na nju. Valentina je odjednom bacila karte na stol. Brunovom glavom odzvanjalo je njezino puno ime i prezime projicirajući mu nesnošljivu bol u predjelu sinusa tolikom snagom da bi mu od nje krv doslovno izbijala na nos. To je bio odraz njezinoga ja, posljedica ega koji je uspjela izgraditi u svojoj interaktivnoj stvarnosti. Njezino je ime sada bilo brend iz kojega je izvlačila punu snagu kojom bi terorizirala Bruna. Zbog boli koju mu je nanosila, počeo je ozbiljno razmišljati kako da je smiri. Sad znajući zašto je baš u to vrijeme nagrađena, za Hrvatske prilike solidnim, sponzorskim autom koji joj je osigurao njezino interaktivno okružje, očito fascinirano njezinom smjelošću. Međutim, ubrzo je ostala bez njega, imajući priliku shvatiti da je pretjerala, a teroriziranje je trenutno prestalo tako da je Bruno privremeno odustao od svojega nauma.

No Valentina ga je nakon nekoga vremena opet počela maltretirati, a Bruno je zaključio da je takve probleme imao i prije, kada nije znao njihov uzrok odlučivši je neko vrijeme još trpjeti iako glavobolje prije ipak nisu bile toliko jake. Vjerojatno iz razloga što se njihove prijašnje izazivačice inicirajući ih nisu usudivale njegovim mislima prosljediti svoje cijenjeno ime i prezime, kojim bi dodatno dobivale na snazi, kao odraz njihove „veličine” izrasle iz odraza njihove malenkosti u ogledalu, ali i percepcije

okružja u kojemu su se našle. Osim nesnosnih glavobolja, Valentina mu je izazivala i stalne nesanice od kojih je mjesecima patio, no sad je ipak bio u vidno boljemu stanju nego prije, dok još nije znao uzrok svojim problemima.

Da apsurd bude potpun, kako Izabela a tako ni Valentina nisu bile Brunov odabir, međutim očito su to bile jedinke koje su naučile dobiti što su naumile i na toj činjenici izgradile svoj ego koji je dosegao granice besvijesti u okružju stvarnosti u kojoj je ljepota „subjektivna”, a ljubav slijepa i počela je procjenjivati samu sebe. Kako dotične nisu naišle na tretman na kakav su navikle, očito su pronašle alternativan pristup.

Psihiču kod kojeg se bio naručio Bruno je dostavio sve svoje nalaze osim one psihijatrica koje je posjećivao u vlastitoj režiji, a kako ga je primio na pregled. Taj je liječnik temeljito proučio obilnu kronologiju bolesti, a pronašao je i pozitivan nalaz fizijatra koji njegovim kolegicama nije bio ama baš nikakav pokazatelj.

Liječnik je konstatirao da je Bruno, što se njega tiče, potpuno zdrava osoba te mu održao kraće predavanje u smislu da se psihijatru ide kad je to zadnja opcija, a naročito da se to ne čini iz razloga zbog kojih je on išao, pozivajući se na dijagnozu liječnika u prilogu, fizijatra. Bruno mu se pokušao opravdati težinom stanja u kojemu se našao te nemogućnošću da otkrije uzrok svojim zdravstvenim problema mjesecima, kao i svojim neznanjem i previdom da je fizička oduzetost možda stvarno posljedica duševne bolesti te su se tako nakon kraćega neugodnog razgovora i rastali.

Sada je svjestan da je dijagnoza vaskulitisa zapravo bila najbliža onome što se njemu zaista i dogodilo. Kako je to ustvari upala malih krvnih žila u mozgu, shvatio je da su upravo minimalnim energetskim djelovanjem na njih te žene iako ih se on izbjegavao tako oslovljavati dobile efekt te teške moždane dijagnoze koja ga je mjesecima sputavala i prikovala za krevet.

Bruno sada nije propuštao kako Valentinine tako i emisije drugih izglednih protagonistica svoje stvarnosti, te je svaki njihov istup u javnosti pomno promatrao. Iz izraza Valentinina lica primijetio je da to više nije ista osoba, odnosno da ta negativna aktivnost na nju ne djeluje nimalo pozitivno. Totalno se bila izobličila te je uočio da ona uništavajući njega, sada kada on zna istinu, doslovno uništava i samu sebe. Izgledala mu je toliko očajno da je potpuno odustao od nauma koji je bio osmislio kako bi ju primirio, shvativši kako je ona sad sama sebi najveća kazna.

- 10 -

Iako je Bruno i dalje prolazio kroz pakao, registriravši kako se to na Valentinu odražava, bilo mu je sada lakše podnijeti sav taj energetske teror a da ne reagira. Trudeći se putem stalne "online" veze s njom što više je destabilizirati, ne bi li je onesposobio i tako si nekako pomogao. Koristeći svaku priliku ne bi li joj poljulja samopouzdanje, a kako je njezina težnja da bude što ljepša najčešće rezultirala kontraefektom uz svako toliko ispaljenu frizuru kojom bi vjerodostojno ulijetala dublje u povijest.

Kako takve prilike ipak nisu bile dovoljne da bi njezin entuzijazam splasnuo, Bruno je, pripremajući skice za knjigu za koju je sve više bio uvjeren da ju treba napisati, počeo dobivati željeni efekt. Što je s vremenom taj energetske teror teže podnosio, samom spoznajom njegovoga postojanja, to se više bavio psihološkim profilom tih zakulisnih domina. Na kraju bio je gotovo siguran da se radi o osobama s više ili manje poremećenom osobnošću, čak i nimfomankama, u jednoj dimenziji njihovih stvarnosti, koje bi zbog svoje prirodne predispozicije, vanjštine, postajale ovisnice o zazivanju emocionalnih stanja i tako izgubile svaki osjećaj za vrijeme i prostor odnosno stvarnost, njom dominirajući. Onesposobljene za pravu, istinsku ljubav razvivši se u krajnjoj destrukciji. Svojim energijama, koje bi imale uporište u ljubavi, sada sposobne inicirati krajnost.

Valentina je izrazito osobno doživljavala Brunove razrade i sve češće bivala onesposobljena, a on se pak držao prokušane sheme koja je davala rezultat, usput smišljajući najrazličitije pakosti ne bi li je psihički skršio i onesposobio. Išao je toliko daleko da je čak pokušao kupiti olupinu od auta sa kojim se je slupala.

Nemalo se iznenadio kada je „slučajno” shvatio da je ipak jedna od najboljih metoda šoping te divljenje samome sebi, odnosno svome odrazu u ogledalu, ma koliko mu to nestvarno ispočetka izgledalo. Međutim,

sada je sve češće šopingirao i ponavljao tu radnju koju je već davno bio prevazišao, a davala je rezultat. Sprdajući se tako s podstanarkama svoje stvarnosti koje su se naučile tako diviti sebi samima, a da bi im se onda divili i drugi, očito se tako štiteći od te stvarnosti koja ni njih same nije štedjela. Dapače, one bi bile još izloženije tako da bi i težnja po svaku cijenu nametnuti se zapravo postala potrebom, međutim bio bi to i moment koji bi racionalniju i senzibilniju ženu poticao na suradnju.

U svojim razradama stvarnosti kroz spoznaju kojom je ovladao Bruno je bilo lako shvatiti kako velik broj muškaraca ima svoju miljenicu, tihu patnju koju idealizira u svojim mislima, u kojima se upravo ona, zahvaljujući manipulativnim sposobnostima koje su joj na raspolaganju, i uspjela tako dobro adaptirati. Ako joj se pruži prilika, a promatrajući najrazličitije neobične situacije koje su se počele gomilati u njegovoj blizini, Bruno je bio u prilici shvatiti kako se pruža, tada „tajna” i bude otkrivena, ali samo ako je očito da dotični nije sposoban dokučiti istinu. Takav bi scenarij imao za posljedicu ogromno manipulativno područje kojim bi takve zbog svoje prirodne predispozicije bile sposobne ovladati. Sve kao posljedica pronalazjenja načina kako se nastalih energija što efikasnije riješiti usput se pozicionirajući.

Naboj tih energija rastao bi proporcionalno manipulativnome području kojim bi jedinka bila sposobna ovladati. Tako bi proporcionalno rasla njezina nebezazlenost, ali i ego, prodavanjem raznih „spika” koje bi si „pacijenti” sada mogli i potkrijepiti često u mogućnosti uvjeriti se u „istinu” kojom su ovladali kroz manipulativnu sposobnost koja je takvima na raspolaganju.

Ustvari ta bi istina sada bila iskonstruirana posljedica praznjenja energetskih viškova koji su nastali zbog enormnoga manipulativnoga prostora kojim bi jedinka ovladala sukreirajući stvarnost, koja bi bila posljedica njezine sposobnosti da je izvrne, odnosno podredi sebi. Udružujući se sa sebi sličnima, postajale bi to sive eminencije stvarnosti kakvu poznamo.

Zakulisna komunikacija, kao i potreba da „tajna” bude otkrivena, bila bi sada samo sredstvo dominacije, ali i praznjenja nagomilanih energetskih viškova putem komunikacije kroz manipulaciju, usputnim zazivanjem najrazličitijih emotivnih stanja, u stvarnosti u kojoj bi sada

sve bilo samo umjetnost mogućega. Većina bi tako bila u prilici ovladati „tajnom” tako da pizdarija bude potpuna, gotovo urnebes.

Trebali bismo znati da upravo te koje prodaju priče tako bi zapravo kontrolirale svoju seksualnost, jer baš one u svoj svojoj istini to ne bi bile sposobne ukoliko neki oblik prijevare ne bi egzistirao. Tako usput u prilici i dalje izgrađivati svoj pozamašan ego kojeg bi više bilo gotovo nemoguće obuzdati.

Posljedica svega bilo je i Brunovo stradanje, a to bi mogao očekivati svatko koga takve svojim manipulativnim sposobnostima kroz inteligenciju ne bi uspjele svesti na koliko-toliku prihvatljivu mjeru. Kada se puno najboljih nađe koncentriranih na jednoj točki, onda se rješenje samo nameće, ona najčešće nestaje ili doslovno puca, kako bi iste i dalje uživale u svojoj dominaciji u kojoj je bog postaje interes odnosno prevlast, a zapravo nepredvidljivost. To je i najbolje rješenje za većinu koja bi se u takvome okružju našla, njime sad suvereno vladajući i uživajući u percepciji anđela koju su kadre stvoriti o sebi. Upravo je to ključni moment na kojemu bi ekstraprofitirale, otvarajući prostor manipulaciji kao sastavnom dijelu naše stvarnosti, korijenu našega postojanja.

Sada bi se i naše ponašanje na neki način moglo usporediti na primjer s pčelinjim svijetom. I kada bi nas mogla sagledati neka inteligencija na višem stepnju spoznaje od naše, koja je bila sposobna spoznati sebe a tako i nas, sve bi funkcioniralo po istim principima, u svojoj krajnosti gotovo identično. Našlo bi se tu divno društvo u vidu matice, truta i radilice. Radnja i momenti koji čine i našu stvarnost bili bi sada gotovo isti. Ipak, nazirala bi se sada i mogućnost postojanja cijelog niza dimenzija stvarnosti iznad naše iz koje bismo bili navođeni odnosno manipulirani, ali i kontrolirani, koje bi rezultirale sinkronicitetom kao posljedicom tih dimenzija stvarnosti koje bi tako izazivale da budu uočene, u isto vrijeme održavajući destrukciju do krajnjih granica. Bio bi to mehanizam ključan za naš opstanak i razvoj u stvarnosti u kojoj pravila postavlja većina koja bi tako bila u prilici destrukciju registrirati u stvarnosti u kojoj je spoznaja predispozicija napretku.

Zbog te ženine manipulativne sposobnosti da se uzvisi nad muškarcem koji ju privlači, što bi se on bio sposobniji tome oduprijeti, njegova bi pozicija bila proporcionalno bolja, a interaktivno područje koje bi svoje

svjetove počelo vrtjeti oko njega, s ciljem da ga svede na „prihvatljivu mjeru”, koncentrirajući se oko njega, veće. Bio bi to zapravo mehanizam koji rezultira slučajnošću u stvarnosti u kojoj bi sve težilo to ne biti!

Te bi glavne protagonistice naših stvarnosti sad bile u poziciji često mijenjati partnere, a pritom biti maksimalno diskretne, uživajući i dalje ugled u stvarnosti kakvu poznajemo, a sve zahvaljujući manipulaciji i sposobnostima koje su im na raspolaganju u okružju kakvo je ono postalo. Svojim pristupom te bi se jedinice mogle i dalje osjećati gotovo nevino, osposobljene da ni teoretski više ne mogu biti otkrivene u toj stvarnosti, osim ako im to u nekom trenutku ne bi bilo u interesu. U isto vrijeme i ne bi imale odveć veliku potrebu petljati se jedna drugoj u „posao”, sposobne ispreskakati gotovo svakoga. Takav način funkcioniranja bio bi ispočetka gotovo sigurno mehanizam, a kasnije obrazac ponašanja kojemu bi se težilo kao zamjeni za fizičku nevinost čiju svrhu bismo sada mogli naslutiti.

Bile bi to jedinice sposobne povrijediti kako same ne bi bile povrijeđene. Eskivirajući tako usput situaciju u kojima će one biti „prevarene” varajući. S izrazito dominantnim muškarcima koji bi ih doista privlačili, takve više ne bi bile sposobne opstati. Kroz ego koji se imao priliku izgraditi u okružju koje im nije doraslo, one bi sada imale na raspolaganju niz načina kako realizirati svoja stremljenja kroz manipulaciju, i što bi bile smjelije, njihova bi pozicija u okružju kakvo je ono postalo bila proporcionalno bolja. Najčešće bi postavile muškarca kojemu streme u poziciju ljubavnika te s njim povremeno režirale seansu i tako veličale sebe i svoju superiornost u svojem okružju u smislu da ne budu otkrivene. Tako bi se pozicionirale istovremeno ga držeći na distanci njegovim doživljajem njih kao trećerazrednih kurvi, pristupom kojim bi si osigurale taj osjećaj slobode kako ju one sada poimaju, a kako slobodu više ne doživljavaju u ljubavi, ona bi za njih bila ropstvo. Usput bi ga terorizirale energetskim viškovima projicirajući mu razne zdravstvene probleme, balansirajući u toj svojoj stvarnosti u kojoj bi se „veličina” sada mogla okarakterizirati kurvom koja drži do sebe. Nad muškarcem kojemu teži ona bi se tako i dalje osjećala dominantno, stvarajući alibi svojem egu zbog negativne

percepcije sebe koju je sama stvorila i koja je posljedica njezinoga interesa u stvarnosti u kojoj osjećaja za nju ne bi bilo.

Izvedeći najrazličitije pizdarije, izazivajući krizne situacije, svjesna da ih je ona projicirala, osiguravala bi si taj osjećaj slobode i dominacije, kako je to već naučila, u početku projiciranjem vlastitih doživljaja izvrćući stvarnost, a kasnije svjesno njima manipulirajući. Na taj bi se način osobu s kojom bi se našla trudila u okružju prikazati gubitnikom, pogodujući tako svojoj posesivnosti koja bi, Bruno je bio siguran, bila veća što je dotična sposobna ovladati većim manipulativnim područjem, osiguravajući si tako da se sada mirno može baviti drugima iz pozicije iz koje neće i sama biti prevarena, a s čime bi se njezin ego sad izuzetno teško nosio. Sve bi rezultiralo kako bi rezultiralo, „ideal” bi u takovom okružju bilo doista teško postići, iako bi sve njemu težilo.

Sada bi bilo moguće objasniti toliki postotak djece kojima su pravi očevi ustvari drugi muškarci, kada se pogleda statistika i rezultati DNK ispitivanja! Mogli bismo sada sagledati i taj muški svijet, kako ga volimo percipirati, koji u svojoj biti to već odavno ne bi bio.

Većina bi tada, iako je naizgled nevjerovatno, s lakoćom mogla shvatiti o čemu se tu radi. Prvenstveno zbog svojih već prebogatih iskustava, često i u poziciji „superjunaka” u koju bi ih te „grlice” stručno posmještale.

To bi mahom bili izrazito egocentrični tipovi koji bi, trudeći se „objektivno” sagledati sebe naspram svojega okružja, bili u prilici shvatiti kako izuzetno dobro kotiraju u njemu. Bilo bi tu prostora i za direktnu prijetnju smrću kakvome mekušcu, nametnuvši se u apsolutnu gospodaricu njegove stvarnosti, ali takvi likovi i nisu odveć bitni. Takav bi pristup bio posljedica ovih prvih, sposobnih takvoj parirati, pred kojima se nikada ne bi usudile tako nastupiti, a koji bi bili stručno svladani na inteligenciju. U prilici pribilježiti si pobjedu u tome srazu ega koji bi se magnetski privlačili tražeći način kako jedno drugim prevladati.

Zbog svega navedenoga, cilj bi bio kudikamo superiornije polazište od plana. Instinkt nešto daleko moćnije od racionalne inteligencije u okruženju kakvo ono u svoj svojoj istini doista jest. Takve bi postavke bile daleko otpornije na destrukciju, sad sastavni dio naše stvarnosti.

Razrade i tekstovi koji su kroz vrijeme nastajali u svojoj su istini zapravo sraz ega u svojim nastojanjima da se nametnu. Osposobljeni mehanizmima prevladavanja jednoga nad onim drugim, često pošteđeni svakoga racija, jedan nasuprot drugom naoružanih mehanizmom koji je navikao rezultirati ishodom koji je postao gotovo rutina – garantirajući jednome egu dominaciju nad onim drugim.

U okružju s kojim se je Bruno saživio on nikad nije imao problema s onim izuzetno eksponiranim i poželjnim jedinkama bez one jebene percepcije anđela, od kojih bi i bilo moguće očekivati „akciju”. Upravo suprotno, redovito je problema imao sa onim drugim, izuzetno primjernim jedinkama u stvarnosti kakvu poznajemo, i što ih se on više trudio izbjeći, manja je to bilo moguće. Bio je to moment koji je potencirao njihovu reakciju odnosno ego zbog kojega su prepoznale poziciju na koju nisu navikle, u okružju u kojemu su one netko, više nesposoban kontrolirati svoj ja, nesposoban za kompromis u tom nastojanju da se nametne. Zapravo, na kraju te su „malo bolje” gospođice u jednom trenutku dosegle stadij koji im više nije omogućavao nepredvidljivost, mehanizam koji je donedavno ženi bio garancija samokontrole te njihove stvarnosti, ali i dominacije.

- 11 -

Kako je vrijeme odmicalo, Bruno se i dalje trudio izvući iz gubitničke situacije, a kako mu je imunitet toliko oslabio da je i dalje učestalo poboljšavao od najrazličitijih oboljenja. Unatoč tome, u takvome je stanju odlučio početi izlaziti, iako energetska teroriziranje nije jenjavalo, sada je bilo još jače, proporcionalno snazi njegove želje da se izvuče iz nezavidne situacije u kojoj se našao.

Prve večeri nakon gotovo godinu dana izbivanja, provedenim po bolnicama i uglavnom u krevetu, pojavila se ista ona djevojka koju je upoznao neposredno prije negoli je obolio. Ugledavši je nakon svega što je, dijelom i zbog nje, proživio, no ne kriveći je, i nije odveć želio kontakt, ali nije ga željela ni ona te ga je hladnokrvno odbila kad je s njom pokušao uspostaviti komunikaciju.

Iako bi se ta reakcija mogla objasniti nekakvim durenjem zbog toga što se netko našao u njezinoj stvarnosti a onda na godinu dana netragom nestao, Bruno je bio siguran da zna o čemu je zapravo riječ, tim više jer radilo se o izuzetnoj djevojci.

Dotična je zapravo trijumfirala u njegovoj blizini, osjećajući dominaciju i slobodu kako ju je sada poimala kroz stvarnost koju je Bruno proživio i poziciju na kojoj se našao.

U trenutku kada se suočio sa svojom okolinom, a njegova je zbilja postala borba za goli život, sve je rezultiralo stvarnošću koja bi se najbolje mogla okarakterizirati mišlju: „milosti ne tražim, ali je i nemam”.

Sjetio se tada Coco koja se, bilo mu je očito, dobro umrežila s pojedinkama iz njegove okoline, ali i ishoda kojem je sve gravitiralo.

Svojim se mislima iz sve snage obrušio na nju i mjesto na kojemu je imala žarište, spreman ju tretirati do besvijesti.

Već za nekoliko dana do njega je doprla vijest kako je morala odgoditi povratnički koncert jer joj je pozlilo. Tako u prilici razumjeti koliko joj je zapravo pomogao. Ne ulazeći u pozadinu te svoje sposobnosti, odustao je od svoje nakane.

Bilo je to izrazito turbulentno razdoblje. Robbie Williams u tom je periodu završio na psihijatriji, a Bruno je sada jako dobro znao kako rezonira ekipa iz njegova okružja, imajući nekakav jebeni osjećaj da bi se i on valjda sada trebao smiriti te stati s ispadima, a bilo je samo pitanje trenutka kada će spoznaju kojom je ovladao podastrijeti nekome tko će ju moći razumjeti.

U to je vrijeme, dok je čekao u nekom redu, naletio na časopis iz vremena kada je za dlaku i sam završio na promatranju. Ugledao je Malenu i njezina tadašnjeg dečka u nekakvoj crnoj majici na kojoj se uočljivim velikim slovima isticao natpis *Pride*.

Crna majica, do tada simbol probirljivosti, to je postala jednom prilikom kada je Bruno pretresao cijeli grad ne bi li kupio majicu, da bi se na kraju zadovoljio malo izrađenijom, no gotovo običnom crnom majicom kratkih rukava. Vidjevši priloženo, shvatio je što je „pjesnikinja” htjela poručiti svome interaktivnom okružju.

Bruno je već imao poduži staž te se već nanizalo sličnih pokušaja kada bi mu neka, koju inače i nije primjećivao, uletjela u život trudeći se na neki ga način diskreditirati. Mogao je primijetiti da se takove koje bi baš u tim trenucima započinjale svoje avanture uglavnom i nisu udavale. Sada svjestan činjenice da kada bi uspjele u svojem nastojanju da prevladaju, tad bi se priča izgledno drugačije razvijala.

Ponukalo ga je to da pokuša shvatiti o čemu se zapravo radi. To bi zapravo bila metoda dominacije, a uspjeh u namjeri da nekoga skrše pokazatelj da njihov odabir i nije pogreška. Zapravo, bile bi to perfekcionistice sposobne ispreskakati gotovo svakoga na koga se namjere, naučene kroz neki oblik prijevere kontrolirati svoju seksualnost, međutim ukoliko ne bi uspjele u nakani, vjerojatno bi se našle u problemu nesposobne se realizirati. Dakle, ako bi naletjele na nekoga koga kroz svoju sposobnost uvida u

neki vremenski interval nisu uspjele diskreditirati – njemu bi sada gotovo automatizmom težile. Crna je majica tako postala i personifikacija pobjede u toj borbi za prevlast i dominaciju do njenih krajnjih granica.

Bruno si je nabavio cijelu seriju istih, više ih gotovo ne skidajući sa sebe. Kasnije je pokušao saznati gdje se sad nalazi taj tada izuzetno perspektivan mladić, koji se našao u priči za koju ni u najluđem snu nije mogao sanjati da egzistira, međutim nije uspio u svojoj namjeri.

Nakon svega nije se ustručavao poslati u redakciju u kojoj je Malena radila svakakav sadržaj. Nastala je tako i pjesma koju joj je poslao, tobože, voljan ju nagraditi ukoliko uspije odgonetnuti što je „pjesnika” inspiriralo da ju napiše.

Išla je otprilike ovako:

*„Što se to tamo ljigavi na zalazu puta
smradom po mojim osjetilima vrluda,
i tako se odvratno piši, znaš, to je...
govno na kiši!”*

Njezinu je maskaru sve jače probijalo crvenilo koje više nije uspijevala prikriti. Bilo je ono odraz njezinoga unutarnjega stanja i te zakulisne ženine stvarnosti kojom prevladava borba za prevlast koju je Bruno sve češće koristio ne propuštajući njezino pojavljivanje u eteru, na neki način tako nad njom provodeći mobing.

Sada bi bilo moguće dokučiti tajnu zašto crvenimo. Bila bi to posljedica naših interaktivnih stvarnosti u toj stalnoj borbi za prevlast, a tek nakon ovoga teksta ono više ne bi bilo nikakav pokazatelj doli manipulacija, kao i bilo kakvi naši zaključci koji bi tako u jednome trenutku držali vodu, nastali promatranjem našega okružja u stvarnosti u kojoj izvrnuti je znači njome vladati.

Malena je bila potresena razvojem situacije, vjerojatno je snažno proživljavajući u jednoj dimenziji svoje blaže ili teže poremećene osobnosti, međutim ona u cijeloj toj priči i ne bi bila sama. Upravo odatle i tolika sinkroniziranost tema koje su se uvijek u pravome trenutku tako jebeno „slučajno” nametale, a Bruno ih je tako osobno doživljavao shvativši da se netko našao zajebevat u zbilji koja je gravitirala krajnosti, iako se od svega namjeravao distancirati, ne imajući ni najmanju namjeru okoristiti se spoznajom kojom je ovladao.

Kada se gospođica oporavila od početnoga šoka i reakcije kakvu očito nije očekivala, odvažila se i reagirala. Jedne večeri na njezinu je licu zamijetio neobičnu usplahirenost i neizvjesnost, bez onoga crvenila koje se tako ustalilo na njezinom licu, a kojega se očito odlučila riješiti. Podgrijavajući si mlijeko Bruno je zaboravio lonac na otvorenoj vatri, a do toga otvorenoga plamena bila je i zaboravljena prazna kutija pizze, što je bila ideja koju mu je upravo dotična kroz misli plasirala, a kako je opet bio pokupio nekakvu virozu i nije bio u stanju pripremiti si večeru.

Usljedio je događaj koji nije bio sposoban racionalno objasniti, jer iako su svi uvjeti bili zadovoljeni, do požara nije došlo, kao što je stan ujutro bio u stanju kao da se ništa nije dogodilo, a Malenino se okružje od tada više nju nije usuđivalo destabilizirati.

Bilo je sada samo pitanje trenutka kada će spoznaju kojom je ovladao Bruno pokušati nekako oglasiti. Odjednom su počeli nekontrolirani uplivi u njegovu podsvijest ne bi li izvršio suicid. Išli su toliko daleko da kada bi mu se nož našao na dohvat ruke, njegove su oči gotovo automatizmom same skretale u tome smjeru, a čak bi i pokreti ruke kao i cijela radnja bili već odrađeni u njegovim mislima. To mu je jasno ukazivalo na to da u njegovoj stvarnosti egzistira ekipa itekako se sposobna realizirati u krajnosti. Svjestan moći te stvarnosti i siguran da bi si svatko drugi, ne poznajući je, sigurno presudio, u čijoj je domeni i očito moć zapažanja. Tada im je jasno dao do znanja da će prije nego presudi sebi sigurno srediti neku od tih tek nekoliko gadura koje su sada morale plasirati svoje puno ime i prezime u njegovim mislima, iz kojih su crpile toliku energiju kojom su ga tako sustavno uništavale. Sugerirao im je da si zamisle koliko će biti moćne kada shvate da ih je netko koga prate, sposobnošću koja je u svome korijenu ljubav a koju su žrtvovala za moć, krene potražiti.

Zapitao ih je što će kada više ne budu imale ljubav, jer takvoga će doista biti teško „voljeti”, gdje će im tada biti ta moć kojom bi se trebale zaštititi, jer bit će u prilici shvatiti da nemaju ni moć ni ljubav, da više nemaju ništa.

Brunu se u tom izuzetno teškom razdoblju na naslovnici besplatnih dnevnih novina ukazala prekrasna djevojka s nekakvim psom u naručju, jer bavila se ona zaštitom napuštenih životinja. Nakon svega što je proživio i spoznaje do koje je došao sve je to njemu sada pomalo sličilo na crni humor.

Bila je to Ivanka s kojom je počeo izgrađivati odnos kako je postajala sastavnim dijelom njegove stvarnosti. U početku iz radoznalosti, želeći upoznati djevojku sa zarazno jednostavnom frizuricom koja je u to vrijeme postala apsolutni hit. Ubrzo je shvatio da potječe iz izuzetno imućne obitelji. Sve je rezultiralo prestankom energetskoga terora kojim su ga tretirale pojedine uzorne djevojke iz okruženja, možda sve kao posljedica psihološkog pada budući da je nekome iznenada jebeno skočio rejting.

U to vrijeme jedan se vrhunski hrvatski sportaš spremio pokoriti Ameriku a tako zaradio takve batine da je Bruno gledajući tu borbu imao osjećaj kao da je njega neko dobro isprebijao. Analizirajući što se dogodilo lakoćom je očitao potpis okruženja u kojemu se je i sam našao, a kojega se netom otarasio.

Da bismo shvatili moć te dimenzije ženine stvarnosti, dovoljno bi bilo pogledati zadnji promašaj u seriji udaraca koje je dotični primio. Promašaj je to kojim ga je poštedjela jedna od žena iz tadašnje Brunove neposredne blizine. Ta je osoba, doduše, osim što je bila u ringu, bila i u Brunovoj stvarnosti, gledajući meč kroz Brunovu perspektivu i trudeći se isprovocirati ga, u čemu je razvojem situacije na kraju i uspjela. Veličajući se, tražeći način kako svoj poraz nekako pretvoriti u pobjedu.

U toj igri prenesenim značenjem sada kad će i tek bezazlena koincidencija kojom će se netko uklopiti u priču biti iskorištena i rezultirati na njegovu štetu u stvarnosti koja je to postala doslovno „Pakleni šund”.

Analizirajući kako se situacija koja je prethodila meču gradila, Bruno je shvatio da sportaš nije imao nikakve šanse, jer mogao je biti spreman kao nikad do sada ili je pak tijekom priprema nekim papanima moglo pasti na pamet da ga posjete i tako dekoncentriraju, no to uopće ne bi utjecalo na ishod jer on je zapravo stradao od udarca koji najvjerojatnije nije niti uočio. Upravo je to moment u kojem je moguće razumjeti kako ta stvarnost egzistira i kako je sposobna kulminirati u krajnosti, u kojoj je okružje, nadograđujući priču jedinki uporište iz kojega je ona onda sposobna crpiti snagu da reagira, tako dijeleći odgovornost s tim istim okruženjem, osjećajući se zaštićeno.

S Coco Bruno nije htio imati posla do daljnjeg, iako je ona nastojala isprovocirati komunikaciju, uvijek jačom intencijom u vrijeme nekoga

dominantnoga momenta, kojim kao da mu je željela poručiti da u toj stvarnosti svi na neki način ispadnu papci, pa ni on pušionu koju je doživio i ne bi trebao tako osobno doživljavati?!

I dalje proučavajući sve te emisije zavladaše eterom koje se uglavnom bave informacijama tipa kada je koja poznata i slavna osoba prdnula. Usput je doznao da je „veličina” snimljena kako s prijateljicom pijana baulja po nekome gradu, a to ga je i ponukalo da olabavi. Svjestan kako oprostiti nekome tko te je skoro hladnokrvno živoga pokopao i nije neki izuzetno pronicljiv pothvat.

Coco je takav rasplet jedva dočekala obasuvši ga svojim energijama.

Bruno i zvijezda opet su uspostavili kakvu-takvu komunikaciju a on se našao u prilici razumjeti koliko malo njoj treba da bi provalila svoj interes. Ustvari bilo je to samo primirje poslije nimalo bezazlenoga ratnoga stanja u kojemu je i ona u jednome trenutku opet bila životno ugrožena.

Bilo je to razdoblje kada se Bruno učestalo družio s Ivankom koja je sve češće postajala vijest tako da gotovo nije bilo tjedna da nešto o njoj ili nečemu što je se ticalo nije privuklo pozornost medija. Njega je takav razvoj sve više smetao, jer je shvatio da se očito i više nego dobro umrežila.

Iako je živio u tim paralelnim stvarnostima, još opterećen osobnom havarijom kroz koju je prošao, usput analizirajući momente u kojima je bio stručno prevaren, Bruno je ipak počinjao živjeti normalnijim životom, a za što je bila najzaslužnija upravo Ivanka.

Ta izuzetno zgodna djevojka, od koje je u toj njihovoj komunikaciji saznao da drži do naobrazbe a koja joj je u tome periodu oduzimala izuzetno puno vremena, nemalo ga je iznenadila kada je saznao kako si je povećala cice, i to na više nego popriličnu dimenziju.

Ne mogavši shvatiti što joj se desilo da učini takvu pizdariju, a pogotovo gledajući sve kroz prizmu kako ju je on imao priliku doživjeti, zaključivši kako je opet naletio na totalnu ludaču, za kakve je očito magnet. S njom prekida svaki odnos dok ne vrati grudi na neku normalniju proporciju tako da se više i nisu družili.

05. 2010.

Bruno je nakon nekoga vremena odlučio pročitati što je napisao, a kako ga je njegovo okružje toliko sabotiralo, da su ti tekstovi i za njega bili potpuna novina jer uopće ih nije pamtio, ali postalo je i više nego izgledno da su oni novina i njegovoj okolini uočivši koliko ih ona snažno doživljava.

Bio je to period kada su mediji zapazili nekakvu popunjenost, podbuhlost, izobličenosť kod niza celebrityja. Vibratori su bili u prvome planu, a „slučajno” Bruno je doznao da si ga je i Snjeguljica priskrbila. Bila je to mlada djevojka koja se posljednja našla u njegovoj stvarnosti, a tako ju je prozvao jer bila je to i svojevrsna zajebancija na račun Coco.

On je ipak bio „mušterija” već starijih kurvi, diplomiranih scrolomki i probirljivica.

Shvatio je da je izgled tih osoba, koji bi u jednome trenutku bilo najlakše dočarati usporedbom s voštanim figurama, posljedica njihove međuzavisne stvarnosti u kojoj se rekorderke žele uzvisti jedna nad drugom suzdržavajući se od samozadovoljavanja, a inicirajući ih. Odatle tolika hormonalna erupcija koja tako rezultira jer nije htjela biti prosljeđena, a posljedica je želje za dominacijom.

Zašto se istima dešavaju uvijek jedni te isti momenti i imaju se intenciju ponavljati, sada je moguće naslutiti u toj međuzavisnosti intelektualnoga resursa kroz namjeru. Što je njihova krajnost drastičnija, taj bi slijed bilo lakše uočiti.

Te kreatorice naših stvarnosti bile bi sada sposobne pogodovati svojem okružju da shvati kako dimenzija stvarnosti iznad naše doista i postoji, ali samo da bi kroz tu perspektivu stvorile prostor manipulaciji, jer dalo bi se tako zaključiti da bi ih postojanje te stvarnosti ograničavalo?! Upravo suprotno, na tome bi momentu one bile u prilici i dalje crpiti prostor za prijevaru, u stvarnosti u kojoj bi zabrazdile u destrukciju do njezine krajnosti, više i ne imajući što izgubiti.

Dok je Bruno stvarao tekstove kojima će pokušati predočiti tu dimenziju stvarnosti u kojoj se je našao, u jednom trenutku tempirano su se počela događati stradanja iz kojih je kroz intenciju opet naslutio da su inicirana jer tako su se nevjerojatno iznova počela uklapati u njegovu stvarnost.

Tada je već posjedovao popriličan materijal kojim je mogao potkrijepiti tu nevjerojatnu priču te je odlučio posjetiti instituciju kojoj je već poslao

nekoliko mailova s tom tematikom koja ga je zaokupljala, a oni i nisu previše otkrivali. Naizgled, bila je to žvrljotina još jednoga luđaka. Zapravo, bila je to poruka raznoraznima da shvate kako doista misli ozbiljno.

Baš tad kulminirao je raskol u toj ustanovi zbog čega je bio prisiljen odustati od namjere.

Dimenziju stvarnosti koju se tekstovima trudio dočarati bilo bi moguće jednostavno i znanstveno potkrijepiti, iako je to teško očekivati, jer je istinu kada se dva „punoglavca” nađu na istoj adresi uglavnom teško dokučiti.

Naime, navodno je dokazano da poljupci razasuti po cijelome tijelu rezultiraju najvećim lučenjem hormona sreće. Kada bismo našli dobrovoljku i dobrovoljca koji bi ju snažno doživljavao, dovoljno bi bilo od njega zatražiti da vizualizira kako dotičnu obasipa poljupcima po cijelome tijelu. Ako bi taj doživljaj snažno doživljavao, dovoljno bi kod nje bilo izmjeriti razinu navedenoga hormona!

U toj manipulativnoj stvarnosti koja ima intenciju prevladati i tako dominirati kroz različite konstante iz kojih može biti inicirana sve je moguće i puno lakše dokazati ako bi dobrovoljka zaista bila iskrena u svojoj namjeri. Ako se samo sjetimo ljudi koji su sposobni čitati misli, sada kada je moguće razumjeti mehanizam te sposobnosti.

Bez takvoga jednostavnog testa, pokus ne bi trebalo ni pokušavati realizirati, mada on više i ne bi imati neki smisao, jer Bruno je bio uvjeren da se sa stvarnošću koju se tekstovi trude dočarati susrela većina, svatko za sebe zbog nečega misleći da je povlašten i poseban!

Danas je 11. 05. 2010. godine, Coco se ponovo ukazala, sada zarobljena u nekakvu kreaciju kojom dominiraju trokuti u bojama koje imaju i svoju pozadinu u toj neverbalnoj komunikaciji. Sve je bilo protkano nekom sivom trakom, s blago neproporcionalno manjim lijevim okom koje se trudila sakriti, a bila je to posljedica energetske viškova kroz stres kojima izgleda „ne da van” jer, po Brunovoj slobodnoj procjeni, opet „nije radila na sebi”.

Kada bi sve bilo tako jednostavno i bezazleno kako se ona trudila prikazati i kada bi Bruno doista u to vjerovao, ova priča nikada ne bi bila

napisana, prožeta još uvijek tabu-temama sve izglednije toliko bitnima za našu stvarnost.

Njemu je postajalo sve jasnije da je napisao knjigu kako bi jedinke koje su se bile sposobne profilirati u glavne protagonistice stvarnosti kakvu poznajemo natjerao da se počnu samozadovoljavati ako ne žele biti otkrivene. Ma koliko to isprva ludo izgledalo, jer žena zbog prirodne barijere i percepcije i nije bila predodređena za takvo ponašanje. Međutim, danas kada ta fizička predispozicija, prepreka, više ne predstavlja ništa. Ako sagledamo ego koji bi neka naspram svojega okružja bila u prilici izgraditi i doista natjerati je da se ponizi, bilo bi to najbolje što nam se moglo dogoditi, a ukoliko bi hijerarhija doista postojala, to bi stimuliralo istu da prestane relativizirati i izvrtati stvarnost te poticati nered. Tim više jer njezin bi se interes promijenio na korist svijju, a našim bi okružjima imala šansu prevladati ljubav.

U sredini iz koje Bruno potječe egzistira narodna mudrost koja bi, ako uzmemo u obzir ego koji bi takve bile sposobne doseći u okružju nesposobnom im parirati, sad došla do punoga izražaja, a kaže: ovcu bez gospodara i po zimi šišaju!

Tema je diskriminirajuća za ženu, ali treba imati na umu da obrađuje izuzetno mali segment izuzetno dobro pozicionirane populacije koja se naučila pobrinuti za sebe. Bruno još nije bio poznao istinu kad se oko njega kretao niz „likova na tajnim zadacima”, koji su se uglavnom izrazito neobično ponašali, i nije mogao ni slutiti o čemu je riječ kod usputnih koincidencija koje su se počele nadopunjavati. Bilo je tu i dečkića od nekih pet do deset godina čije izbežumljene reakcije tada još nije mogao nazreti, no s vremenom je počeo vjerovati da zna o čemu je riječ.

Homoseksualci, nerijetko najkreativniji dio muške populacije, koji su to postali najčešće radi „mira u kući”, gotovo bi sigurno bili sposobni shvatiti istinu. Nakon nekih bolnih životnih oslobođenja, čiju je bol još više potencirati to njihovo okružje, sada će doživjeti još neka, ovaj put inicirana surovom istinom.

Njihovo okružje se sigurno neće samo tako predati, ali neka ga pobijede istim oružjem kojim su i prevareni – inteligencijom, ustrajnošću. Tek će tako moći istinski uživati u svojoj slobodi.

U stvarnosti u kojoj smo skloni konstatirati da one najbolje bog često prve uzima sebi. Nažalost, oni mu, ako ne uspiju biti „adekvatno podešeni”, najčešće budi prvi poslani jer postaju metom „najboljih”, više nesposobnih za kompromis.

Nakon dugo vremena Bruno je opet uočio kukca čije je ubijanje po „vjerovanju” navodno donosilo nesreću, a percipiran je kao „kućna sreća”. On je pak tu gamad redovito eliminirao iz svoje blizine. Bio je to kukac koji se nevjerovatnom sinkroniziranošću počeo pojavljivati u njegovu vidokrugu.

Takve tempirane „slučajnosti”, kao i niz događaja koji su se sinkronizirano počeli uklapati u priču kada bi nastajali tekstovi kojima bi tako još više izložio sebe, najvjerovatnije bi bili pravi razlog zašto se uspio održati. Iako su to u početku tek bile bezazlene koincidencije koje on nije ozbiljno shvaćao, s vremenom sve su se bolje počele nadopunjavati.

Coco je u to vrijeme bila izuzetno nabrijana, vjerovatno jer nije uspjela izbjeći tekst, toliko da je Bruno njezinu ljutnju mogao osjetiti. Psovala je i negodovala njegovim mislima, a uza sve se nadovezao prilog o kujici australske pasmine koja, eto, zna brojati do deset.

Mogućnost da netko očita nečije misli, ako bi se i sam u to mogao uvjeriti, mogla bi kod nekih izazvati povećí problem. Bruno je toga bio itekako svjestan, ali u stvarnosti kakva jest za time i nema neke potrebe jer koji si kurac oni uopće umišljaju?. Pa samo neka pogledaju svijet oko sebe i bit će im jasno koliko je tu pameti, a odraz je većine. Ukoliko su kroz život težili istini, bili dobronamjerni, vjernici koji su živjeli načela svoje vjeroispovijesti, sigurno neće doći u problem.

Razdoblje u kojem su nastajali neki rječitiji tekstovi redovito je bilo popraćeno gotovo nevjerovatnim koincidencijama iz kojih se naslućivala ta sinkroniziranost koju se Bruno trudio dočarati. Kako dimenzije ženine stvarnosti i njezine reakcije na tekst tako možda i stvarnosti iz koje smo svi opet izmanipulirani. Tim više sada kada možemo shvatiti mehanizme nastanka misli kroz dimenziju i njezine manipulativne mogućnosti kroz konstante vremena i prostora iz kojih su inicirane.

Na kraju, u sve se uklopila vijest o pobješnjelim vranama koje su na Malešnici počele napadati ljude, a jedna od najbolje pozicioniranih žena

u svjetskim razmjerima hrvatskih korijena doslovno se nasla na guzici, prikladno odjevena u boju koja je najbolje dočaravala trenutak.

Jupiter je izgubio svoj prepoznatljivi plašt!?

Podsjetilo je to Bruna na vrijeme kada nije imao pojma kako stvarnost funkcionira, zaokupljen konfuzijom koincidencija čiji kontinuitet nije bio sposoban objasniti. U tim za njega nimalo ugodnim trenucima stihovi jedne pjesme uspjeli bi ga oraspoložiti pa ih je stoga i upamtio.

Išli su otprilike ovako:

*„Bija sam mlad pak nisam još zna da sam ja faker internacional,
sad kad sam stareji, pak mi se čini da se ta svet oko p.... vrti”?*

U trenutku kada su se ti stihovi sami od sebe počeli reproducirati njegovim mislima dva su aviona tragovima smjera svojih letenja iscrtala iks sa sjecištem točno iznad njega, koji se protezao nebom završavajući na obzoru. Dalo mu je to sada naslutiti kako su konstante vremena i prostora kojima je žena sposobna ovladati gotovo nevjerojatne, ali i kako izgledno ima šansu uspjeti predočiti tu stvarnost koje je postao dio zbog cijelog niza događanja koji su se počeli uklapati u priču nadopunjavajući je.

U stvarnosti u kojoj ako nisi sposoban vjerovati u nešto što te nadilazi, teško da ćeš to nešto i dostići!

-12-

Sada kada je Bruno ponovno bio na neki način „sam”, registrirajući Ivanku kao još jednu šiziku u svojem životu, Coco nije odustajala da ga privoli za sebe. Sve ga je navodilo na zaključak da je zbog nečega totalno popizdila, kao i koliko se vezala za njega. Što se tiče erekcije i ejakulacije, a čak i njezina obima, već je bio shvatio kako je to područje u potpunoj jurisdikciji žene. Kako su ponovno redovito komunicirali, sada živeći u slozi, Bruno je nije mogao ne pitati je li ona „slučajno” onako usput bila „sjebala” Williamsa.

Vrhunska koketa to je u svom stilu opovrgnula (I,.. fucking schit ...noou, my Chocolatet..) pristupom kojim je tekstem to nemoguće vjerno dočarati.

Pošto se potpuno smirio, Bruno je shvatio da je tematika kojom se bavi dosta kompleksna te da ako želi njezine negativne posljedice svesti na što manju mjeru i biti shvaćen, onda se mora ipak bolje potruditi kako ta površnost ne bi kulminirala nekakvom krajnošću.

Stoga je odlučio temeljito proučiti razdoblje tijekom kojega je bio odsutan iz stvarnosti iz koje su ga njegove podstanarke tako efikasno bile eliminirale. Usput im je odlučio dati na vremenu kako bi se primirile.

Naručio je u knjižnici sve dnevne novine koje su izlazile u tom razdoblju, svjestan ženine neverbalne komunikacije s interaktivnim okruženjem, a koju je on svojom pojavom u njoj dodatno obogatio. Nemalo se iznenadio kada je shvatio da naslovnica na dan kada je morao napustiti posao zbog zdravstvenoga problema koji ga je bio zadesio nije istovjetna s primjerkom koji je završio na njegovu radnom stolu?!

Bio mu je to indikator da shvati koliko su te žene aktivni sukreatori stvarnosti kakvu poznamo te koliko je u detalj uspijevaju kontrolirati. Naime, činjenica je da naslovnica s informacijom o Izabelinoj novoj vezi

nije bila naslovnica koja je dolazila i na druga prodajna mjesta u gradu! To je mogao biti pokazatelj iz kojega je dotična mogla crpiti informaciju da neće biti otkrivena, ali i da se dobro umrežila u Brunovo okružje što je moglo biti i uporište tolike snage u namjeri da ga onesposobi.

Bruno se dotakao i Malene koja je ovladala manipulacijom medijima u tolikoj mjeri da bi do najsitnijih detalja uspijevala tempirati svoje pojavljivanje na naslovnicama kojekakvih tiskovina, a posebno se sjećao one koja se našla tik do njega na klupi dok je čekao red za CT, a kako se sumnjalo na najgore, te mu sada bila na dohvat ruke. Bruno, samim time što je baš tada uočio te novine, nije htio ni pogledati a kamoli pročitati naslov. Naime, već je bio odlučio ignorirati je, jer sva su njezina stremljenja završavala tendencijom da se pokuša nekako nad njime uzvisiti, a to joj zadovoljstvo doista nije htio priuštiti.

Sjetio se tada i svoga zadnjeg susreta s njom i njezina stajlinga neposredno prije nego što je završio u bolnici. Konačno je bila odjenula bijelu bluzu, a preko nje je bila stilski uklopljena nekakva crna „krpa” koja je aludirala na potkošulju.

Što je tim pristupom gospođica htjela poručiti, sada mu je bilo lako dešifrirati: „Kako ćeš ti, crni seljak!”

U tu sinkroniziranost pojavljivanja uklapala se i naslovnica časopisa koju je primijetio u gradu u kojemu je i ona živjela, kamo je otišao na pregled najboljim aparatom za magnetsku rezonanciju, a ne bi li i definitivno opovrgnuo dijagnozu koja bi, da je kojim slučajem ipak bila utemeljena, bila i kobna. Bilo je to u završnoj fazi njegova „liječenja”. Na jednom mu je kiosku pogled skrenuo na naslovnicu kojom je dominirao njezin lik i naslov „Na krilima leptira”.

Kada bi u svoj istini stvarnosti kakva je u pozadini neke veze postojala i zainteresirana, izuzetno dobro pozicionirana jedinka koja ne bi ispoljila svoj naboj i ne bi se uspjela nametnuti, ako bi do realizacije mimo nje ipak došlo, to bi gotovo sigurno prije ili kasnije završilo kobno.

Shvatio je da su te osobe u svojem nastojanju da uspiju postale totalno neuračunljive, dijelom svjesne okružja u kojemu su se našle. No Bruno je bio gotovo siguran da je za takav ishod najviše kriv današnji muškarac, nesposoban parirati ženi i njezinim energijama kojima se ona sve više služi za manipuliranje i pozicioniranje sebe.

Pogledavši sada naslovnicu onoga TV programa izvukavši ga iz hrpe, a kojoj se svojevremeno tako opirao zbog poruke koju je odavao izraz Malenina lica, postalo mu je sve jasnije. Da je slučajno bio pogledao tu naslovnicu, uz negativne nalaze koji su uslijedili, bio bi puno prije shvatio uzrok svojem stanju, samo, u svoj istini stvarnosti kakva ona jest, pitanje je bi li ona tada doista bila i nastala.

Poruka koju je polučio izraz njezina lica bila je daleko od idile o kojoj je ona očito u to blagdansko vrijeme imala nešto reći u toj komunikaciji sa svojim interaktivnim okruženjem, kojemu je i bila namijenjena.

- 13 -

U trenutku kada se razbolio Brunu više nije padalo ni na kraj pameti dešifriravati vizualni izričaj pojedinki s kojima se imao priliku upoznati a kako ni u jednom trenutku nije htio vjerovati da je izvor njegova stanja ta dimenzija kojom je mislio da je donekle ovladao i od nje se odlučio odmaknuti. Iako znajući kako je u životima takovih ali i u svemu što ih okružuje više malo što slučajno.

Prije iz njihova vizualnog izričaja gotovo redovito u prilici iščitati nekakvu poruku, kojom su one tako najvjerojatnije trošeći svoje energetske viškove kroz manipulaciju, veličajući se, poručivale svome okružju da vladaju situacijom, a ustvari tako se štiteći.

Sada kada je opet pogledao Izabelu sa stajlingom iz toga vremena, odjevenu u potkošulju kojom je dominirao print lubanje s još cijelim nizom detalja koji su nosili poruku, mogao si je predočiti koliki je šupak bio. Protežući pogled na Maleninu sliku na naslovnici onoga programa koju prije godinu dana nije htio ni pogledati, sad je samo još jednom mogao potkrijepiti tu konstataciju.

Takav mu je ishod sugerirao kako sve može kulminirati kada se ovakve, s istim intencijama, nađu na „istoj adresi”, a budući da su te pojedinke koje su se našle u njegovoj stvarnosti očito navikle provoditi svoju samovolju.

Uništavalo ga je saznanje da je za dlaku izbjegao smrt a da ni u jednome trenutku nije imao namjeru otkriti spoznaju kojom je ovladao. Iako je riječ o jednom od najvećih otkrića o nama samima u čovjekovoj povijesti.

Distanciravši se od svega, želio se koncentrirati na osobu koja mu se u to vrijeme bila svidjela, vjerujući da „sustav” još uvijek kontrolira samoga sebe. Njegove su virtualne partnerice mogle biti neka od najzvučnijih imena današnjice, a njemu najprivlačnije, naravno sposobne reproducirati upečatljivije doživljaje svoje malenkosti.

Iako se je svega odrekao u vrijeme kada je taj trenutak slave mnogima toliko bitan i tako ga se dobro može unovčiti, doslovno ga je izluđivala spoznaja da je samo zbog toga što ga nije želio, zamalo stradao. Međutim, upravo je tako u potpunosti shvatio svu surovost trenutka stvarnosti kakvom je ona postala.

- 14 -

Malena je u Brunovim očima i dalje percipirana kao trećerazredna kurva i bitanga, naučila svoja stremljenja odraditi na sebi svojstven način. Vjerojatno uživajući o tome doživljaju svođenja na „pravu mjeru”, o njemu postajući ovisna, veličajući se. Bila je to percepcija s kojom se i nije naročito dobro nosila, vjerojatno navikla na sasvim drugačiji doživljaj svoje osobnosti.

Do Bruna je došla informacija da je pokupila nekakvoga psa s ceste i tako ga spasila. Gledajući sada na sve iz perspektive njegova doživljaja nje, i on se počeo osjećati poput psića kojeg je, eto, spasila, a koji ju sada još i terorizira svojom percepcijom. Tada još nije poznao stvarnost i mogućnosti kako je do takvoga raspleta eventualno došlo te cijeloga niza događanja u kojima su se najrazličitiji stvorovi počeli upetljivati u priču.

Moš mislit’!

Tek je sada pomislio kako glumi sveticu, mada stav o njoj s potpunom sigurnošću nikako nije mogao iskristalizirati do kraja. Da nije bila nevinašce, to je mogao izlučiti iz nekih njezinih pristupa problematici.

Posljedica svega bila bi u stvarnosti u kojoj te osobe imaju isti interes i zajedničkoga neprijatelja, gdje su interes i neprijatelj utjelovljeni u jednoj te istoj personi, ali i okružju u kojemu se je dotična našla i kakvim je ono postalo.

Pretražujući dnevne novine koje su izlazile u vrijeme njegova bolovanja, Bruno je naišao na još neke njemu interesantne koincidencije.

Drugi dan, nakon što je obavio ključni nalaz, koji je opet bio uredan, odvijala se nekakva dodjela godišnjih nagrada, a ondje se našla ekipa koja je u jednom periodu njegova života bila sastavni dio njegove stvarnosti. Bilo je to tek dan nakon što je Izabela bila prekinula s istim onim mladićem s kojim je započela vezu gotovo u dan kada je Bruno obolio,

barem po informacijama koje je on iz medija mogao iščitati, uspoređujući ih sa svojom medicinskom dokumentacijom koju je igrom „slučaja” bio sačuvao.

Analizirajući sad stajling po sustavu komunikacije koji su razradili, mogao je uočiti Izabelu u neakvoj izrazito crvenoj kombinaciji koja je doista dobro izgledala s obzirom na rasplet koji se netom bio dogodio. Bila je, znakovito, u društvu sa svojom šeficom.

Po svim pokazateljima koje je Bruno do tada prikupio, sve mu je više bilo izgledno kako mu je neka, ušavši u igru s klupe, zabila, i to na asistenciju zbog koje i ne bi osjećala krivicu zbog nepravde koju mu je nanijela.

Malena je bila prikazana na istoj strani dnevnih novina, ali format slike bio je ipak malo veći od one na kojoj je bila prikazana Izabela i njezino društvo. Bruno je bio gotovo siguran da su navedeni detalji samo pokušaj plasiranja te zakulisne borbe za prevlast u svijetu u kojemu je malo što više doista slučajno.

Malena je na sebi imala nekakav sakoić zaobljenih krajeva, svojstven za Izabelu, koja bi time često prikivala svoje obline načinom koji se njega nikada nije dojmio. Njezina ruka na križima, a Brunovo je okružje često tom simbolikom željelo dočarati taj križ ženine stvarnosti, te nekakav medaljon negdje u visini trbuha bili su detalji koji su obilježili taj susret „treće vrste”.

Tek na kraju, u potpunosti spoznavši stvarnost i period vremena i prostora kojim je žena sposobna ovladati, Bruno je mogao zaključiti da su dotične cijelo vrijeme zapravo surađivale, naizgled prepucavajući se o ishodu kojim je sve rezultiralo!

Koliko bi bile uspješne u svojoj nakani da prevare sve, pa i sebe, toliko bi i eventualni gubitak bilo lakše podnijeti, pa gubitak to više i ne bi ni bio!

Kada bi navedeno bilo točno, bilo bi moguće shvatiti niz tragedija koje takve, iako bi to mogle, sad se ni ne bi trudile izbjeći, nego bi ih još potencirale, dajući kuraž onima doista sposobnim reagirati, uzdignuvši se iznad svega i dovodeći tako usput i najgore u poziciju na kojoj će se osjećati gotovo nevino. Rezultat je stvarnost za koju su odgovorni gotovo svi, odnosno nitko. Stvarnost u kojoj ukoliko sloboda nije u ljubavi, ljubav postaje ropstvo.

Iako Malena je svojim stajlingom okružju dala naslutiti da joj se scenarij koji bi mogao završiti u krajnosti ne sviđa i doista, da li zbog greške ili namjere, Bruno se nakon većega vremenskoga odmaka zahvaljujući baš njoj izvukao iz situacije u kojoj se bio našao a za koju je izgledno dala naslutiti da ju je upravo ona inicirala.

No sve bi sada moglo značiti da bi se Bruno i bez njezine pomoći iščupao iz gabule u kojoj se našao! Sve je mogao biti ulog u budućnost!

Kad se zbog nečega oko neke izuzetno eksponirane jedinke skupi „ekipa” u kojoj ni jedna nije sposobna popustiti, u toj borbi za prevlast, kojom dominiraju ego i posesivnost, stvar najčešće završi tragično jer one bi ustvari sada vršile pritisak jedna na drugu u smislu koja će prva popustiti i na neki način priznati da voli u stvarnosti u kojoj ljubav postaje indikator slabosti, a tako i ranjivosti. Rasplet je to koji rezultira balansom koji bi okružje zadovoljilo, jer u prilici je reagirati i namiriti se. To nešto najvjerojatnije bi bila ljubav!

Kada bi ijedna u Brunovu okružju za to bila sposobna, ova priča još ne bi bila realizirana. Trenutak vremena i prostora zabilježen na stranici tih dnevnih novina bio je najvjerojatnije komunikacija dotičnih s njihovim interaktivnim okružjem kroz konstante vremena i prostora kojima su one bile u mogućnosti ovladati.

Koliko je Bruno uspio spoznati tu stvarnost, svoje okružje one nisu u mogućnosti prevariti. Udruženje je to u kojem bi se točno znalo tko je tko. Upravo je to moment koji bi omogućavao svim njegovim pripadnicama da se ponašaju gotovo isto, čak na neki način i prisiljeno na to, u stvarnosti u kojoj ako se nećeš navoditi po obrascu koji je u njoj prevladao, tada i sam postaješ metom, tim više ako svojim postupcima u njemu nisi sposoban stvoriti respekt.

Kada bi naša stvarnost bila odraz i kopija svemira po zakonima koji njemu osiguravaju kontinuitet, Bruna bi najlakše bilo usporediti sa svemirskim tijelom koje bi na sebe bilo sposobno privući svemirski otpad i tako toj istoj stvarnosti osigurati kontinuitet i egzistenciju. Taj bi otpad opet bila tijela sposobna postati predmetima vrtnje imajući svoje podsustave koji bi opet gravitirali njima realizirajući vrtnju.

Okosnica takvoga sustava bilo bi jedno divno društvanje u ljudskome obličju, lišeno svake ljudskosti, navođeno tek mehanizmima

koji bi mu osiguravali duševni mir i osjećaj statusa, ne opterećujući se odveć posljedicom, tražeći za svoje postupke opravdanje u svojem okružju i svojoj iskrivljenoj stvarnosti u kojoj su kroz manipulaciju za sve zapravo krivi drugi, svi zajedno, odnosno nitko.

Na kraju sve bi se prelomilo na Brunu, ukoliko ne bi bio u stanju raskrinkati tu stvarnost. Za sve bi sada krivac bio on, u tom kazalištu tako sposobnom amnestirati sebe ovladalim relativiziranjem do njegove krajnosti. O sebi bi čak svjesno u jednom trenutku bilo sposobno stvoriti što goru sliku i tako si osigurati slobodu u okružju koje tako smjelo kapitalizira manipulaciju da mu je ona postala okosnicom.

Baratajući krajnostima, takve bi bile u prilici osigurati si slobodu, samovolju, dominaciju, ali i sigurnost.

- 15 -

Ni oštetiti plod, još nerođeno dijete, više ne bi bilo nemoguće. Bio je to detalj kojim se Bruno sve više bavio analizirajući dimenziju stvarnosti u kojoj se našao. Kako je uspio shvatiti da te osobe više uopće ne uvažavaju ičije mišljenje u okružju u kojemu su one netko, gubeći svaki osjećaj za stvarnost, težnja i onih koje još nisu dosegle taj stadij k njemu, u stvarnosti kakvom je ona postala, bila bi neophodna ako u njemu žele opstati.

Malena je sada opet bila na meti Bruna, kao i svaka koja ga je privlačila, tako da ju je mogao registrirati u svojim mislima. U to je vrijeme lik s kojim je bila u nekakvom odnosu dobio bebu. Upravo mu se tada sa slike u novinama nametnuo detalj koji ga je zainteresirao. Na ruci dotičnoga Bruno je uočio sat kakav je slučajno i on imao. Malenoj se bio toliko svidio da su ga bili gotovo „zajedno” kupovali neposredno prije negoli je obolio.

Moment je to kojim si je bio u prilici predočiti kako egzistira ta stvarnost, jer bilo je očito da je isti detalj gospođica iskoristila najprije kako bi izrazila slaganje s njegovim stradanjem, da bi se kasnije postavila u ulogu osobe koja se trudila opravdati svoj pristup, nakon što je Bruno spoznao svu surovost stvarnosti, imajući je priliku iskusiti na vlastitoj koži.

Prisjetivši se nekih njezinih reakcija u vrijeme kada je bio prikovan za krevet, činilo mu se realno zapitati se kako bi se na navedeni događaj gospođica referirala kada kojim slučajem ona ne bi bila ta koja je iz toga sraza nje i navedenoga muškarca uspjela iskonstruirati doživljaj sebe koji joj je omogućavao percepciju pobjednice iz njezine pozicije pogleda na stvarnost. Ta je pak stvarnost ipak ponešto drugačija od one koju smo do sada mogli percipirati, u kojoj bi i dalje iza svakoga uspješnoga muškarca stajala uspješna žena, ali samo dok je on uspješan, u okružju u kojemu je ekipa postala sposobna sjebati gotovo svakoga. Bio je to Armanijev sat s bež podlogom koji je na poledini nosio oznaku AR.0203 koju je Bruno zamijetio u

trenutku kada je počeo registrirati najrazličitije koincidencije iz kojih je sve više uviđao da je vjerojatnost da se sve zaustavilo na toj dimenziji kojom je sposobna ovladati ekipa sve manja, a sve se češće nametala dimenzija stvarnosti iz koje se dalo naslutiti da smo zapravo manipulirani svi, uz cijeli niz događanja koji su izgledno ipak bili izvan domene te ženine stvarnosti.

Te su se koincidencije nametale po istome ključu koji je u početku koristilo njegovo okruženje izluđujući ga, sada dovedeno u situaciju da i samo bude izluđeno, na njegovu neopisivu radost. Sve je izglednija bila vjerojatnost da su te alfe i omegi naših stvarnosti i same izmanipulirane, a što je lakoćom mogao uočiti iz izraza njihovih lica u vrijeme kada bi se neki slijed nametao.

Broj tri profilirao se u tom sustavu neverbalne komunikacije i postao personifikacijom Bruna koji je to mogao shvatiti iz cijelog niza „slučajnosti” što su se počele nametati.

Tome je pogodovala informacija koja je u to vrijeme doprla do njega, kako alternativci oslovljavaju taj nekakav vrhovni zakon u svojoj stvarnosti, a on je sada lako mogao shvatiti o čemu se zapravo radi, odnosno da je to papan koji najčešće i nema pojma o postojanju te zakulisne dimenzije, ali sposoban zbog nekih svojih karakternih osobina, odnosno krajnosti u kojima se njegov karakter može razviti, postati predmetom vrtnje.

To bi prije svega trebao biti izraziti egotriper, kako bi do „suradnje” uopće došlo, koji je najčešće i najdominantnija figura u nekome okruženju, ali to može biti i jedinka koja je u životu težeći dominaciji kroz težnju k istini na tome momentu uspjela reducirati zamku relativnosti i izgraditi izuzetno velik doživljaj svoje malenkosti, tako opet postajući centrom vrtnje u stvarnosti u kojoj se krajnosti tako neodoljivo privlače u tom nastojanju da jedna drugom prevladaju i za sebe stvore okvir u kojemu će izbjeći emotivni gubitak.

Sve to pod krinkom ljubavi, a u ozračju ratnoga stanja koje je tehnološkim napretkom postalo nikada intenzivnije. U jednome trenutku stimuliraju se da postanu saveznice zbog stadija koji su dosegle, iz pozicije ega onesposobljenog za ikakav kompromis.

Kada bi taj vrhovni zakon koji su sklone titulirati kojim slučajem bio muškarac koji bi mogao očitati slučajnosti iz svojeg okruženja, a na svoju nesreću posumnjati u njihove koincidencije nesposoban shvatiti

njihovo uporište, bio bi to na kraju tek luđak izluđen svojim okruženjem, kadar prouzročiti neviđene tragedije iz pozicije inteligentnoga čovjeka pozamašnoga ega, u jednome trenutku nesposobnoga shvatiti istinu.

Sve to ne bi bilo moguće izvesti kada isti kroz život ne bi bio sposoban uočiti reakciju okruženja na svoju osobnost i tako registrirati svoje mjesto u njemu. Takav svoje okruženje, koje mu je u biti naklonjeno ali na sebi svojstven način, s vremenom najčešće počinje doživljavati neprijateljem zbog niza gotovo nevjerojatnih koincidencija čije uporište nije sposoban razumjeti, a sve si objašnjava, jedino racionalno moguće, u dimenziji stvarnosti kakvu poznaje. Najčešće zaključkom da ga netko prati, svi ga izdaju, gubeći tako pomalo povjerenje u sve, otuđujući se od svoje okoline, povlačeći se u sebe. Takav rasplet najčešće rezultira depresijom koja mu još više onemogućava spoznati istinu i upravo je to mehanizam koji tako štiti tu dimenziju da ne bude otkrivena, te je do danas ostala neprikosnovenom tajnom.

Natprosječno perspektivni pojedinci tako na kraju najčešće završavaju na marginama, a posljedica su te stvarnosti koju se tekstovi trude razotkriti, nerijetko postajući adresa na koju će raznorazne kanalizirati svoje energetske viškove koristeći ih usput za najrazličitija sranja.

Nerijetko se događa da nekom luđaku zapne za oko neka izuzetno ekspanzivna žena.

Ako shvatimo svu surovost stvarnosti kakva ona jest, ne misli sada valjda netko da se takvu neka ludača usudila zajebljavati. Moguće, ali samo ako nije najzdravija.

Navedeno je vjeran opis stvarnosti koju je Bruno i sam proživio, sada sposoban uočiti takve ljude u svojoj blizini koji su u jednome trenutku zbog nečega bili sposobni se nametnuti kao apsolutni centar stvarnosti u kojoj su se našli, ali i nesposobni ju spoznati u potpunosti, često u depresiji, na sedativima te u stalnom nemiru i patnji.

Sudionici krajnjih stanja kao što je ratno često su žrtve istoga i u navedenome je uzrok njihovih problema. Biti u situaciji ubiti ili biti ubijen, moment je koji će privući te kojima je stradanje i borba za vlastiti život svakodnevnica. Onesposobiti te najčešće izuzetno dobro pozicionirane jedinice u stvarnosti kakvu poznajemo značilo bi često pomoći tim ljudima.

Kako je Bruno postajao sve većim centrom pažnje, neke od najzvučnijih imena današnjice nisu se libile iskoristiti raznorazne likove postavljajući se tako u poziciju žrtve, iako je prava istina da su te ženice zapravo najčešće proganjale same sebe.

Cilj svega zapravo je bio da Bruno o njima, kroz spoznaju kojom je ovladao, stvori što goru predodžbu, a sve kako bi se zaštitile od samozvanoga upada u njegovu stvarnost, odnosno od samih sebe. Maestralno, zar ne, i, Bruno je bio siguran, tako prokleta točno.

Bio bi to još jedan moment kojim si možemo dočarati svu tragediju i surovost stvarnosti u kojoj smo se našli, koja bi se sada slobodno mogla poistovjetiti sa životinjskom. Stvarnosti o kojoj su se raznorazni toliko skloni brinuti plijeneći medijsku pažnju i promičući tako svoju toliko neupitnu svijest. Sve u vrijeme ogromnih razlika, nepravdi, gladi, žeđi, bolesti, prirodnih katastrofa, nesreća najrazličitijih razmjera i uzroka, u vrijeme kada je javnosti najzanimljivije koju je torbicu kojega proizvođača neki pederko nataknuo na sebe.

Tolika je ta imbecilnost da će u krajnosti umjesto loga najbolje biti istaknuti cijenu toga često nepotrebnog predmeta u cijelom tom besmislu stvarnosti koja je zapravo postala diktatura kapitala. Kako je svaka diktatura kroz povijest kulminirala tragedijom, bilo bi krajnje vrijeme da je postanemo svjesni.

Pojedinac sposoban postati centrom vrtnje, a nesposoban u potpunosti spoznati stvarnost neki je vid mutacije koju je okolina bila sposobna registrirati, a koja nije bila toliko superiorna nad svojim okruženjem da bi je bila sposobna nadvladati. Možda samo stoga jer je ono još uvijek uspijevalo kontrolirati samo sebe.

Sve dosad rečeno možemo si predočiti bizarnom činjenicom da je guzica postala dio tijela koji ćemo najčešće zamijetiti na ženi, dok su to ne tako davno bile grudi. Usput je tako i muška pozadina dobila na važnosti.

Ta činjenica trebala bi nam pomoći da shvatimo kolika je uloga te dimenzije naše stvarnosti u našoj moći zapažanja, ali i percepciji stvarnosti, kao i kolike su manipulativne mogućnosti tih jedinki.

Logično je sada da je neka od žena s tako maestralnom pozadinom postala sastavni dio Brunove stvarnosti, čista matematika. Ljepotom

njezine guzice navodno nisu se libili pozabaviti ni znanstvenici, znanstveno je elaborirajući.

Bruno je doista vjerovao kako je uspio otkriti uporište celulitu, tom ponajvećem problemu suvremene žene, tapkajući po krajnostima iz svojega okružja, registrirajući one koje problem imaju i one koje ga nemaju, imajući priliku spoznati njihove navike. Jedinke koje je on teško zamjećivao u svojoj stvarnosti uglavnom jesu imale problem s celulitom, dok ove druge i nisu. Kako bi postepeno mijenjale svoje navike, tako bi se i celulit počeo gomilati. Iako bile bi to samo dvije krajnosti jedne te iste medalje, u biti u kojoj je sve postalo posljedica spajanja ugodnoga s korisnim u većoj ili manjoj mjeri, kroz genetiku i navike, ali i stvarnosti kako se ona počela razvijati i postajati sve okrutnijom.

Fascinirala ga je ta sposobnost kojom je žena toliko sposobna izlučiti kome će otkriti „tajnu”, znajući da će dotični prije ili kasnije spoznati istinu i nad njim bit će u prilici dominirati. Kada bi stvar rezultirala na njezinu štetu, demonstrirala bi da je eliminacija nešto jednostavno, opet svoje žrtve pridobivajući u vidu sluga poniznih, tako sebe još kudikamo bolje pozicionirajući.

Zapravo je to postao cilj cijele predstave, od samoga njezinog početka, koja po sistemu kojim funkcionira ne koristi ničemu osim nečijemu dodatnome pozicioniranju sebe, a kao posljedicom navike kasnije prerasle u ovisnost. Pozicionirajući se tako u gospodarice života i smrti, apsolutne sukreatorice stvarnosti kakvu poznamo. Pristup je to koji bi sada bio i kakva-takva garancija sigurnosti, ali i posljedica senzibilitnosti.

Ozračje u kojemu su vjere izgubile svoju ulogu i smisao dovelo je do stvarnosti u kojima su bogom postale one, i sve je kulminiralo u krajnosti.

Mogućnost postojanja dimenzije iz koje smo svi iz manipulirani bila je sada izuzetno važna kako bi se domine koliko-toliko primirile, našavši se tako u novoj realnosti u kojoj one nisu njezina apsolutna konstanta. Bilo je to izuzetno teško sada očekivati od jedinki ogrezlih u destrukciju do njezine krajnosti koje bi se sada, više i ne imajući što izgubiti, bile sposobne sukobiti i s bogom kada bi on postojao. Ta sposobnost žene da bude kučka do krajnjih granica postala je potreba, vid samozaštite koji

bi koliko-toliko kontrolirao destrukciju da ne prevrši mjeru, u isto ju vrijeme prevršivši, minorizirajući ulogu muškarca koji je, nesposoban više joj parirati i spoznati je, zapravo pogodovao destrukciji da se razvije do granica snošljivosti.

Tako je i došlo do disbalansa. Ma kako ludo bilo, uništiti nekoga samo zato da bi okružje registriralo za što si sposoban, a tako si zapravo omogućiti samovolju i egzistenciju, postalo je potrebom. Ljubav kao kategorija u takvoj stvarnosti postala bi bespredmetnom, gotovo sramotnom, najčešće bi tu primat dobili aspekti materijalističke prirode, u stvarnosti u kojoj je jedini bog kojega je takva sposobna uvažavati postao novac, a matematika bi kao disciplina opet bila neumoljiva!

U svoj istini stvarnosti i tobože navodeći se tim mjerilom, žena bi se zapravo ponašala prirodno i njezin bi odabir bio produktivan sve dok ne bi prevladala toliko da se dovede u poziciju da dodjeljuje uloge kako se njoj sviđi.

Tada će biti razotkrivena jer u protivnom bila bi to garancija naše sigurne propasti.

Da i iznad boga ima boga, činjenica je s kojom se Bruno, za razliku od svoga okruženja, lakoćom mirio, iako je sve moglo biti samo posljedica sposobnosti nekih da ovladaju i većim intervalom vremena i prostora navodeći sve k raspletu kojem bi i same težile.

Bruno u to ispočetka nije vjerovao, misleći da kada bi i išle toliko daleko u budućnost, gotovo bi sigurno popucale, nesposobne se nositi s tolikom količinom informacija. Iako, ako bi hijerarhija doista postojala, tada bi sve bilo kudikamo izglednije.

U takvoj stvarnosti srediti nekome stajling po sustavu neverbalne komunikacije, koji se Brunu i njegovome okružju nametnuo, bio je sigurno jedan od najlakših obrazaca manipulacije. Stoga su se jedinke iz njegova okružja najvjerojatnije i odijevale prateći priču i na taj način izbjegavale da budu „obučene” u toj međuzavisnoj stvarnosti u kojoj naša inteligencija, a tako i stvarnost, postaje produkt našega okružja u nekakvoj simbiozi s nama samima, rezultirajući stvarnošću u kojoj je gotovo sve postaje fikcija kroz tu kolektivnu svijest i okruženje koje se ima intenciju namiriti.

Kako je s vremenom Bruno stvarao tekstove kojima se trudio predočiti stvarnost u kojoj se našao, dolazeći do novih spoznaja i mogućnosti kroz manipulaciju, sada bi se često vraćao na njih kako bi je što vjerodostojnije dočarao, a tako i na ovaj dio teksta, dorađujući ga kroz manipulativne momente kako oni zapravo egzistiraju, odnosno kako bi sve mogli.

Došavši u prostor u kojemu se nalazio TV, nije na njemu mogao ne zamijetiti Modnoga Lava, koji je opet okupirao kadar, relevantnoga sukreatora naše modne scene. Bio je odjeven u sakoić jarko crvene boje sa zaobljenim polukružnim završecima ispod kojega se nazirala bijela košulja. On je također, eto, pripremao knjigu u kojoj nam je konačno odlučio otkriti misterij.

Tako se Bruno našao u prilici očitati poruku onih koje on, Lav Modni, izuzetno privlači toliko da su postale aktivne sukreatorice njegove stvarnosti, kao i demonstraciju moći, ne samo pokazavši da su one picnule eminentnoga modnoga stručnjaka, tako u realitet promovirajući ustvari sebe, nego su i bile sposobne sve postaviti tako da u trenutku kada se Bruno nađe u prostoriji u kojoj je televizor, na njemu ugleda taj realitet naše modne zbilje.

Tako se takove uzvisivši nad svima, demonstrirajući svoje sposobnosti, tetošeći svoj ego i tu poziciju boga stvarnosti. S te se distance puno lakše noseći sa svojom seksualnošću osjećajući se superiorno, jer kada Lav spozna tu stvarnost, on će biti u prilici naslutiti te protagonistice njegove zbilje kojima je zajednička konstanta on, modni stručnjak, iako imale su potrebu reći da je to netko drugi a tek kada shvati kako je i sam obučen, iste će se puno lakše nositi s njegovom blizinom.

Trebao bi znati da je to još uvijek stvarnost u kojoj je sve samo umjetnost mogućega u kojoj je on još uvijek realitet, to je pravi razlog zašto je netko imao potrebu zbiti ga među ove retke.

Iz odjevne kombinacije koju su njegove obožavateljice odabrale za njega dalo se je naslutiti da su one za Brunovu priču, ali u stvarnosti u kojoj će on, Modni Lav, opet biti jedan od drugih. Ukoliko bi i on to tako shvaćao, onda ona i nije trebala biti napisana.

Priča je nastala kako bi rezultirala ozračjem u kojemu nije bitno tko je prvi, već tko je stvarno bolji, to je predispozicija prosperiteta za nas

kao vrstu. U stvarnosti u kojoj će marketingu kao disciplini manipulativni prostor biti ograničen ako će njome prevladati racio!

Jer ovo nije priča o drugima, ovo je priča o stvarnosti u kojoj su svi u jednom trenutku to bili sposobni postati! Odras uvjerenja da je bolje živiti tako u istini, nego u laži, s prstom u guzici nekom drugom deficitarnom modnom ekspertu, a kako to najčešće kulminira u tom estetici nastrojenom okruženju.

Sada se, poznavajući ženu stvarnost, nameće pitanje što će joj stilist? Naime, ta kolektivna svijest usmjerena na jedinku ima intenciju plasirati prijevaru, u čijoj je korespondenciji uvelike i doživljaj okružja u kojemu sve ima intenciju postati fikcijom. Iako, to je sada i stvarnost u kojoj je jedinka sposobna sabotirati i samu sebe, a ne bi li kroz prijevaru zapravo opet si osigurala taj osjećaj premoći kojemu je sposobna toliko težiti.

Iza svakoga od nas ustvari je jedna individua koja se bila sposobna postaviti u ulogu apsolutnoga sukreatora naših stvarnosti tako postajući njihovom nezaobilaznom konstantom. Ona nam je vjetar u leđa kada nas ide, ali i dodatni teret kada nas neće. Takav pristup u svoj svojoj istini bio bi samo sredstvo trošenja energetskih viškova nastalih jer je ista bila sposobna postati odabirom većine kao posljedicom prevelike želje za moći, zbog nesigurnosti odnosno senzibilitnosti.

Iste bi često, zbog nesposobnosti okoline da ih razazna, vjerojatno uspjevale isprovocirati momente kojima bi potkrijepile svoju stvarnost, lažući sve oko sebe i dospjevši na takvu poziciju da se više i ne bi imale čega bojati, jer s muškarcem kojemu stvarno teže one ionako zbog stanja ega na koji bi se bile sposobne dovesti više i ne bi bile u mogućnosti opstati. Iako su uglavnom sposobne ispreskakati svakoga na koga se namjere, a tako i namiriti okružje, možda bi bilo pravilnije reći da je tako do sada bilo!

Žudnju za samom sobom sada bi potencirala ona, za kojom više i ne bi trebalo žaliti jer stekla je već vojsku pacijenata projicirajući im svoja stanja, tako se istih rješavajući često im usput otkrivajući svoje „istine”.

Plaćući tako same za sobom u svoj istini svoje iskrivljene stvarnosti, usput veličajući se svojoj okolini demonstrirajući zavidna glumačka dostignuća, pogodujući sebi, ali i cijelome okruženju tako prokazavši mrcinu. Bruno je bio uvjeren da je sve to zapravo daleko od glume koju bi se težile tako prikazati, već da je odraz blažega ili težega poremećaja

osobnosti kroz konstantnu depresiju i stres, kao posljedicu višestruko intenzivnijega poimanja stvarnosti.

Spoznaju koju tekstovi nastoje prezentirati, taj potencijal muškarca u srazu sa ženinim karikirano bilo bi moguće dočarati. To bi sad bile dvije mase koje kada bismo ih stavili na dvije baze vage mjereći koja će koju pretegnuti, bez obzira na to koliko bismo tim masama manipulirali po njihovim bazama, ta bi mjerenja uvijek rezultirala isto, odnosno ona teža bi redovito prevagnula onu lakšu!

Dok je poglavlje konačno privodio kraju, umoran od pisanja i najrazličitijih koincidencija i njihovih eventualnih poruka, do Bruna s radija dopire vijest da se ogromna santa leda dugačka 19 kilometara naziva B17B odlomila i krenula prema Australiji, 17.000 kilometara udaljenoj od nje.

Bruno je uzeo predah. Odlučio je otići na sajam knjige koji se u to vrijeme odvijao.

Kako je otkrio puno više nego što je to prvotno mislio, isprovocirao je „veličine” iz svojega okružja. Sve je rezultiralo kako to i inače u takvim situacijama rezultira – nizom sinkroniziranih namještenih situacija kojima bi se ta stvarnost veličala tetošeci svoj ego i trošeci nastali energetski potencijal kako bi sve opet podredila sebi.

Kada je Bruno došao u prostor u kojemu se manifestacija odvijala, u jednome trenutku s jedne strane do njega se „slučajno” našao neurolog koji ga je liječio kada je misteriozno obolio, a s druge mladi psihijatar koji mu se u jednom trenutku učinio podatnim da mu da materijale kojima je raspolagao kada se bio našao u za život kritičnoj situaciji, gotovo siguran da neće preživjeti. Usput je uočio knjigu koja mu se nalazila na dohvat ruke, a obrađivala je mafijaška pravila ponašanja primjenjiva u suvremenom menadžmentu te pročitao misao na koju je u njoj naišao: “Živjeti po tuđoj volji za neke je nužda, za neke potreba, a za većinu sreća. Ravnajte se po tome”.

U takvome ozračju u tom trenutku do njega dolazi poznanik nedavno optužen za veću pronevjeru. U isto se vrijeme na bini nalazi nekakav američki filozof i navodno zakleti ateist koji usput elaborira svoje teorije na tu temu te usput tumači i neka najnovija istraživanja po kojima čovjek s fakultetskom naobrazbom nije potencijal koji će reproducirati svoj gen?!

Bruna je ta tvrdnja ponukala da ju pokuša objasniti iz svojega kuta pogleda na stvarnost. Uz cijeli niz objašnjenja zašto to može biti tako, ma koliko nevjerojatno zvučalo, navedeno može biti i posljedica stanja ega u stvarnosti u kakvoj je žena naučila živjeti, nametnuvši sebe i njome vladajući ako bi se u okružju u kojem se našla kojim slučajem osjetila podcijenjeno. To je moment na koji bi bila sposobna reagirati i iskoristiti ga a ne bi li se namirila.

Došavši kući na TV-u je uočio prijenos humanitarne akcije za pomoć pedijatrijskoj bolnici „Daj 5“!

Kada jedinka koja je postala centrom pažnje ne bi poznavala stvarnost kakva ona u svoj svojoj istini jest, odnosno kad bi bila sposobna uočiti taj slijed sinkroniziranih slučajnosti koje se nadopunjavaju, a nesposobna shvatiti njihov mehanizam, sve bi moglo i drugačije kulminirati. Tek u najboljem slučaju sve završi u vidu još jednoga teoretičara zavjere. Iz posljednje informativne emisije prije nego je otišao spavati Bruno saznaje da je taj dan uručena i Nobelova nagrada?!

Kako bi okružje krenulo bezgranično kroz manipulaciju veličati sebe, i Bruno bi se usput počinjao braniti na svoj način, iščitavajući koincidencije iz okružja i njihove eventualne asocijacije koje bi se uklapale u priču te se iz njih trudio forsirati svoj pogled na svijet kojemu je težio i koji bi bio garancija da će u takvoj stvarnosti opstati. Sljedeće jutro, u ozračju prvoga jačeg zahlađenja, s termometra očitavši temperaturu od 3 stupnja Celzija, Bruno je krenuo u novi dan.

Dana 23. 09. 2010. tekst u ovome poglavlju zaprimio je svoj konačni oblik. Još dok ga je dovršavao, s radija je doprla vijest da su se netom srušila dva vojna zrakoplova. Znao je da su nesreću prouzročile iste one koje su te pilote koristile, njima manipulirajući, veličajući se i demonstrirajući tako svoje manipulativne mogućnosti i moć, nesposobne se suzdržati zbog ega koji su u svojim okružjima bile sposobne izgraditi.

Provodeći svoju samovolju, tolerirajući se međusobno i dijeleći „plijen“, usput su se natjecale koja će ga bolje „podesiti“. Ako to ne bi bilo moguće učiniti inteligencijom, onda su tu sada bile i najradikalnije metode kojima bi se poslužile ne bi li u svojoj nakani i uspjele.

Pravdajući tobožnju svoju nesreću okružjem koje je neki muškarac u nekom trenutku zbog svoje eksponiranosti uspio koncentrirati oko sebe, a zapravo ga priželjkujući u takovoj stvarnosti, takve bi sada tragičan ishod bile sposobne doživjeti kao oslobođenje.

Bruno je bio svjestan da i nije problem u okružju nego u njima, najčešće egocentričnim kurvama naviklim raditi što im se prohtije, koje su usput usavršile metode kako da i same ne budu emotivno oštećene, sada nesposobne za ikakav kompromis, onesposobljene za ljubav uhvaćene u zamku težeći k najdominantnijima, a nesposobne više u njihovoj blizini opstati, a ako bi to sada i mogle, za to su opet nesposobne, svjesne opasnosti okružja kojega su dio.

Stvarnost je to u kojoj je sve postalo interes i farsa, a najveća kurva njezina vertikala ako je u njoj sposobna stvoriti besprijekornu percepciju svoje osobnosti.

- 16 -

Nakon što je shvatio uzrok svojih problema Bruno se trudio što više biti sam i ne dozvoliti nikome iz okružja da mu se približi kako bi se regenerirao sada kad je konačno spoznao s kim je zapravo imao posla. U njegovu stvarnost odjednom je počela upadati jedinka ne mogavši se kontrolirati, na najbrutalniji mogući način projicirajući mu snažne glavobolje koje su bile na rubu izdržljivosti. Njegovom je glavom jasno odzvanjalo njezino puno ime i prezime, kao odraz njezinoga ja, tako da je opet lakoćom mogao registrirati uzrok svojim problemima.

Kako bi si olakšao situaciju, pokušavao se snalaziti već prokušanim metodama, trudeći se što više uživati u životu. Nemalo se iznenadio kako i obična pizza može, očito proždrljivici, izazvati psihološki pad koji bi ju nakratko tako efektно onespobio, jer sigurno je opet bila na nekakvoj dijeti.

Kako se radilo o izuzetno zgodnoj ženi, Brunu je bilo lako razumjeti da je ta naučila imati prođu gotovo kod svakoga muškarca na kojega bi se namjerala, tim više što je i njena pozicija bila takva da se mogla pristojno počastiti. Međutim, bila bi to sada i izvanredna predispozicija da se razvije ogroman ego, ali i ovisnost.

Glavobolje i zdravstveni problemi koje je ta projicirala trajali su danima, uz manje pauze od pokojeg dana, i onda opet sve iznova, često uz srčane aritmije i potpuni kolaps. Za jednog od takvih predaha, dok se istezao na terasi i prošao rukama poprsjem, na prsima lijevo, gotovo simetrično s pozicijom na kojoj je i Coco imala žarište, Bruno je napipao nekakvu tvrdu rogatu tvorevinu veličine zrna riže. Kako je tijekom njezina liječenja na neki način bio involviran u tu problematiku, nije mu bilo teško pretpostaviti da bi mogla biti i maligna. To mu je u jednome trenutku bilo toliko logično, a

kako se ona nije ustručavala nepotrebno miješati svoje energije s njegovima ciljano baš na tom dijelu tijela. Tada još ne shvaćajući kako ta stvarnost rezonira, iako bilo mu je jasno da takva radnja nije nimalo bezazlena, često ju je upozoravao da se odmakne u trenucima kada bi osjetio tu njemu tada, najblaže rečeno, čudnu intenciju, svjestan da je sve u svome korijenu energija. Spoznajući stvarnost, sve mu je manje bilo izgledno da se to zrno u njegovu tijelu našlo slučajno.

Sada je bila toliko indikativna ta sinkroniziranost kojom je stradao, ustvari netom nakon što je prestao tretirati Coco, a nakon uspješnog tijeka prve, najvažnije faze njezina liječenja. Pad imuniteta, čime je sve na kraju rezultiralo, imao je sada itekakav smisao, onemogućavajući tijelu da se regenerira, ali i dajući šansu bolesti da se rasplamsa.

Bruno se sada nije imao potrebu obrušiti na Coco jer to je već bio učinio, instinktivno reagiravši u trenutku kada je shvatio da ga je izdala.

Problematicarka koja je zaposjela njegovu stvarnost iz sve je snage počela tretirati taj grumen i područje na kojemu se on nalazio, najvjerojatnije tražeći uporište tom svojem postupku znajući za Cocoinu reakciju i za sve naravno kriveći nju i tako amnestirajući sebe, inače uzornu i pobožnu djevojku. Od snage tih energija cijela mu se jedna strana poprsja bila toliko upalila da bi ga taj dio tijela počeo boljeti i na najmanji dodir, osjetivši svu snagu te dimenzije prožete destrukcijom, nemoćan učiniti išta osim iz dana u dan trpjeti nesnosnu bol koja gotovo da nije jenjavala. Sve je bilo popraćeno nekakvom nadutošću tkiva ispod pazuha i uzastopnim cirkuliranjem njezina imena njegovim mislima.

Kako je to strano tijelo u njemu sada počelo i bujati, Bruno si je čak priskrbio uputnicu za pregled. Međutim, u okružju u kojemu se je našao, svjestan snage energija kojima ga je „malo bolja” gospođica bila izložila, shvatio je da bi liječenje bio potpun promašaj, kao i da je nesvjesnu reakciju kojom je grumen i napipao ustvari navodila upravo ona. Tako je spoznao još jednu dimenziju manipulativne sposobnosti žene.

Sve je bilo upotpunjeno demonstracijom snage tih energija kada se ista usredotočila na dio njegovoga tijela prouzročivši posjekotinu iz koje je počela teći krv. Brunu sada nije preostalo ništa drugo nego riskirati, sada jedino još usput povremeno prateći krvnu sliku, koja je i dalje unatoč svemu bila uredna.

Iz cijeloga slijeda događaja mogao je zaključiti da je ta naumila samo ubrzati taj proces koji je bila započela Coco. Osim glavobolja koje su bile nešto rjeđe, ona je sada snažno i dalje tretirala upravo to područje na kojemu je bila tvorevina u kojoj je očito vidjela svoju šansu.

Ne bi li si pomogao, Bruno je gospođicu pokušao nazvati u redakciju u kojoj je bila zaposlena, a kako bi s njom pokušao ostvariti nekakvu komunikaciju i tako ju eventualno primiriti. To je, razumljivo, bilo nemoguće jer dotična je vješto izbjegavala biti na radnome mjestu.

Tada počinje pisati sadržaje koji su aludirali na nju te ih slati kako u redakciju u kojoj je bila zaposlena tako i na adrese njezinih kolega. To je bilo no što ju je isprva primirilo i rezultiralo uočljivim promjenama na njezinu izgledu. Zapravo, bila je to reakcija okružja ne bi li se gospođica nekako primirila i kako stvar ne bi eskalirala. Kako bi se ona regenerirala te nastavljala sa svojim pizdarijama, tako su mailovi postajali sve rječitiji u smislu spoznaje kojom je Bruno ovladao.

Kada je sve kulminiralo gotovo u krajnosti, iz tjedna u tjedan kako su tekstovi odašiljani na adrese više redakcija, javnost su počele potresati najrazličitije zvučne afere. Gotovo u dan.

U tim je momentima Bruno mogao naslutiti u kakvom se okružju zatekao i kolika je njegova manipulativna moć u svojem nastojanju da se zaštiti.

Uvjerivši se u to što ovisnost može učiniti od čovjeka, nije mu trebalo puno da shvati da je sve kulminiralo krajnostima u kojima je jedinka sada sposobna mrcvariti čovjeka na umoru i veličati se tim činom svojem okružju, a tako na neki način i biti prijetnjom istome koji će je respektirati. Na taj će si način omogućiti apsolutnu samovolju i sigurnost u nekakvoj simbiozi sa sebi sličnima u stvarnosti u kojoj su iste instinktivno sposobne uskakati iz uloge u ulogu samo svrstavajući se na stranu pobjednika.

U tom razdoblju, možda i najtežem za Bruna, u vrlo kratkome vremenu stvarnost je napustila eksponirana osoba iz javnoga života koja je i obilježila jednu vremensku epohu.

U trenutku kada se zdravstveno stanje te osobe drastično pogoršalo, u neko doba noći Bruna je probudilo nekoliko žena iz neposrednoga okružja oboljeloga i zatražilo pomoć. Iako se on time više nije bavio, a sada je bio i izuzetno iscrpljen, on je i u takvu stanju ipak pokušao. U trenutku kada

je vizualizirao ruke iznad tijela oboljeloga i započeo tretman, i njegovo se stanje trenutno popravilo.

Informirajući se o tome kako se stvar kasnije razvijala Bruno je imao priliku razumjeti što su osobe koje su zatražile njegovu pomoć ustvari željele postići, ali i kako se izgledno jedna te ista izivljavala na obojici.

Taj čin jednoga čovjeka u nastojanju da pomogne drugome rezultirao bi jednim vidom susreta takve sa samom sobom što može inicirati psihološki pad, a stanja koja bi imala uporište samo u toj dimenziji naših stvarnosti tako bi mogla biti gotovo trenutno sanirana. Mehanizam izlječenja koja smo skloni okarakterizirati čudom, a događaju se, sada bi bilo moguće razumjeti.

Gospođica nije prestajala s tretiranjem izrasline, koja je već bila dobila na obujmu.

U to vrijeme Bruno doznaje da se na onkološkom odjelu zapošljava mladi perspektivni psihijatar, inače njegov poznanik. Ta mu je informacija bila svojevrsno olakšanje ukoliko tamo završi, a sve je težilo k tome. Tada za izlječenje gotovo i ne bi imao šanse u stvarnosti u kakvoj se je našao, ali barem bi imao kakvu-takvu priliku prenijeti spoznaju kojom je ovladao i potkrijepiti ju materijalima koje je do tada uspio prikupiti, a ma koliko priča bila, najblaže rečeno, čudna, bilo ju je moguće dočarati nevjerojatnim slijedom dokumentiranih koincidencija.

Ogorčen spoznajom koliko životni put pojedinca sada može ovisiti o toj izopačenoj interaktivnoj stvarnosti koja se je tako sposobna nametnuti. Nesposoban ju primiriti, Bruno je počeo intenzivnije pisati tekstove ne bi li si tako pomogao, ciljajući prirediti joj susret sa samom sobom, a sada kada je shvatio da je to moguće, izgledalo je to otprilike ovako:

- Tebi koja si od svojega poraza naučila učiniti pobjedu.
- Da, tebi koja temeljne energije svojega postojanja koristiš da bi lagala, manipulirala, a sve u svrhu podizanja već odavno bolesnoga ega kojemu je cilj uništenje svega čega se dotakneš.
- Tebi koja sada čačkaš po mojim mislima i pjesmama namačući se u mojim snovima.
- Znam da se možeš nametnuti kao neprikosnovena prasica!
- Tebi koja si ovladala relativnošću vremena pa ti se dive oni koji ne znaju da to može ama baš svaka.

- A to tebi toliko godi.....
- Tebi, svjesnoj zla koje nas okružuje pa tražiš krivca u svima, a ono je zapravo utjelovljeno u tebi.
- Da, tebi, univerzalnoj samodopadnici kakvom može postati ama baš svaka.
- Tebi koja od previše virtualnih doživljaja svoje osobnosti i nemaš vremena za ljubav.
- Tebi, sada neprikosnovenoj veličini kojoj je ljubav najveći neprijatelj jer stvara dojam ovisnosti, a ti, ti si tako neovisna.
- Tebi, koja iniciraš ljubav da bi je satrla, svjesno kako si je svjesno i inicirala!
- Naravno, jer tebe čeka bolja prilika.
- Tebi kojoj predispozicija da bi se realizirala služi za samouništenje i u tome nije problem, problem je što sada uništavaš i druge!
- Projicirajući im svoja stanja, jer oni tebe tako žele, glupačo!
- Ma tko si ti?
- Inteligencija koja je sijući pakao naumila požeti raj.
- Tebi koja si sposobna mrcvariti čovjeka na umoru i svjesno ga pogurati u smrt, jer ti zapravo činiš dobro.
- Jer tek na dnu tvoje su energije tako efektne, a zamisli, one su trebale biti ljubav.
- Ma tko si zapravo ti?
- Psihijatrijski slučaj koji sada uništava sve oko sebe tražeći si spas.
- Samodopadnica koja je našla lakši put da se nametne i tako od stvarnih nedostataka stvara lažnu kvalitetu a koja ti je tako potrebna kako bi realizirala svoju zloćudnost koja je zamka u koju si uhvaćena zbog nezasitnosti i želje za moći.
- I to nije problem, problem je u tome što u nju sada hvataš i druge.
- Tebi koja se sad bojiš sebi nekoliko sličnih poznavajući se.
- Tebi koja više ne vjeruješ nikome.
- Sigurno sada bolesno nesigurnoj glupači.
- Tebi koja svjesno inicira problem da bi ga kasnije rješavala i tako veličala svoju već odavno neupitnu genijalnost.
- Tebi kojoj je sada smisao u besmislu.

- Da, baš ti, prikrivena goropadnice, koja sada imaš priliku shvatiti kako je imati ama baš sve ustvari ne imati ništa, glupačo.
- Tebi koja si prespavala život i trudiš se sada uvjeriti druge da je to san.
- Ružan san.
- Tebi, inicijatorici tuđe nesreće samo da ne bi vidjela svoju!
- Tebi, patološkoj ovisnici o zazivanju masovnih „samozadovoljavanja” na tematiku sebe, koja si zbog svoje ovisnosti izgubila svaki osjećaj za vrijeme i prostor, za koji tako dobro hiniš da ga kontroliraš, da apsurd bude potpun.
- Tebi, sada hladnokrvnoj bezosjećajnoj nakazi u ljudskome obličju.
- Tebi, velikoj promotorici grupnoga seksa što se iz stvarnoga života koji vodiš nikada ne bi reklo, jer ti si tako tradicionalna, pa čak i pobožna, sram te bilo, kurvetino.
- Tebi koja od svojih bivših izabranika stvaraš pijance, narkomane, promašene slučajeve, invalide pa ti tako onda dosade zbog svojih poroka koje si ti poticala.
- Sada ih se rješavaš tako samosvjesna i racionalna, jer nisu te vrijedni!
- Tebi koja si onesposobljena za ljubav pa u činovima potenciraš to kazalište u kojemu si netko.
- Tebi koja čin masturbacije koju ti iniciraš doživljavaš kao seks, u tome je bit tvoje veličine, a kako nemaš mjeru, sada te toliki j....
- Kako su te sada ponizili, sada ih zbog toga i kažnjavaš da često i ne znaju koliko ih je to zadovoljstvo kojemu si ti bila tema koštalo!
- Samo stoga što su poželjeli tebe, iako si se ti tamo sama nametnula, a ja znam kako naprasno i snažno.
- Pa se čovjek zapita čemu onda kazna, čemu?
- Da li ti to u meni sada tražiš spas?
- Zbog mene se sigurno nisi razboljela, jer ti nisi ni bila moj odabir!
- Ne očekuješ valjda da ću ti ja sada pomoći?
- Tebi, veličini koja sad pati od manjka samopoštovanja pa je upitno i samopouzdanje?
- Tebi kojoj više ne treba ljubavnik.
- Tebi kojoj treba netko tko će ti reći da si ozbiljno bolesna.

- Bolest je rezultat toga polusvijeta u kojemu nisi bila sposobna shvatiti smisao pa sada kažnjavaš sve oko sebe nekakvom moći nastaloj na ruševinama ljubavi.
- Tebi koja si razlogom ovoga neracionalnoga svijeta, i ti i nekolicina tebi sličnih koje su našle načina da se od svoje nesreće učine sretnima projicirajući ju.
- Tebi kojoj, možeš pogoditi sjenku u nečijim mislima, ne veličaj se zbog toga, u tome i je tvoja slabost!
- Tebi u čijemu životu više ništa nije slučajno, a umislila si kako je raj, a pakao je.....!

Dorađujući poglavlje koje je već odavno bio napisao Bruno se opet našao u situaciji koja je iritirala kako njega tako i njegovo okruženje nesposobno se primiriti od uobičajenoga načina trošenja svojih energetske viškova, ali vjerojatno i iznenađeno slijedom koincidencija kako su se one sve češće počele nadopunjavati.

Noć prije negoli se bio vratio na njegovo ponovno čitanje Bruno je opet nakon dužega vremena osjetio nekakvu nervozu i nemir koji mu nije dao zaspati. Znao je već da je tome uzrok neka samozatajna ljepotica koja se opet hoće prikriti služeći se alternativnim metodama, a koje ne moraju biti uvijek glavobolja ili neki veći zdravstveni problem. Bio je to doživljaj s kojim se već odavno nije imao priliku susresti. Bio je siguran da uzrok tome nije bila ni jedna od žena s kojima se do tada zbližio, jer one za tim i nisu više imale potrebe.

Nakon neprospavane noći ujutro, otvorivši vrata, ponovo je nakon dužeg vremena ugledao snijeg koji je još proljetao. Tek se tad sjetio Snjeguljice koja je bila tako logičan slijed, a kako bi udovoljila njegovoj „ideji” da se radi o premladoj djevojci i tako se suzdržavala od samozvanih upada boreći se sama sa sobom. Usput se sjetio da je kroz medij s kojim se je koristio u tek nekoliko tjedana bila dogurala do sasvim pristojnih godina. Zbog razlike u godinama i percepcije koju je o njoj imao, Bruno ju je doživljavao sasvim drugačije od žena s kojima se do tada imao priliku susresti. Ako bi bio u pravu, to bi značilo da se opet sinkronizirano dogodio cijeli slijed koincidencija, a to sigurno ne bi bilo zbog toga što je nakon

dužega vremena ponovno pao snijeg, nego prije zbog teksta koji je očito i ona snažno doživjela.

Teksta o stvarnosti koju je jako dobro mogla razumjeti, u kojoj se zbog predispozicija koje je imala itekako mogla nametnuti kao njezina aktivna sukreatorica.

Otvorivši dnevne novine i ugledavši je uslikanu na izlazu iz nekoga kluba, uvjerio se da je doista uzrok njegovoj nesanicici bila upravo ona. Zaključio je to po neobičnome, gotovo izobličenom izrazu njezina lica toliko svojstvenom za ženu koja je naučila imati prođu kod svakoga na koga se namjeri u situaciji kada ta navika nije ostvarena. Na temelju crno-bijele odjevne kombinacije i broja objekta iz kojega je izlazila mogao je pretpostaviti kako se dotična još borila sa stvarnošću u kojoj se zatekla, manipulirajući svojim okruženjem. U sve se tako uklopio i zeleni kišobran koji je vjetar izokrenuo upotpunjujući doživljaj.

Ako bi kojim slučajem Bruno bio u pravu, tada ni tematika o parovima s većom razlikom u godinama koje su iste dnevne novine taj dan obrađivale ne bi bila slučajna. Bio bi to pokušaj toga interaktivnoga okruženja da promijeni Brunov stav prema toliko mladoj djevojci, a ono bi tada iz te pozicije apsolutnoga kreatora stvarnosti kakvu poznajemo bilo spokojno, svjesno da se sve zapravo odvija po njegovoj zamisli.

Bruno, ugledavši se na druge, ne bi se više trebao doživljavati starim perverzним pedofilom.

Bio bi to primjer kako to interaktivno okruženje egzistira navođeno egom, namirujući se stavljanjem sebe u poziciju kreatora stvarnosti kakvu poznamo.

Tako bi se toj mladoj i popularnoj djevojci dodvoravale veličine iz Brunova okruženja, veličajući se tendencijom da stupe s njom u komunikaciju u domeni stvarnosti koja je njihovo područje i u kojoj ništa više nije slučajno, a najmanje napisi koji veličaju te često nadnaravno lijepo i nadarene žene, gotovo gospodarice etera. Zamijetio je da je jako teško naići na napis o talentiranoj i izuzetno lijepoj ženi ako njezina egzistencija ne ovisi o veličini cijenjenoga auditorija. Bruno je bio uvjeren kako je upravo to epitet iz kojeg možemo naslutiti tu poziciju kojoj jedinka pretendira u toj zakulisnoj stvarnosti. Netko je

rekao: „Ljepota je u očima promatrača"! Jest, doista je tako, ali je ona još kudikamo ljepša kada je u prilici gledati samu sebe i o sebi suditi!

Shvativši što je dopisao, Snjeguljica je osjetila potrebu pobuniti se, očito iritirana razvojem situacije, a ne čineći išta kako bi je izbjegla, potencirajući tu crno-bijelu stvarnost koja je zapravo predispozicija stvaranja prostora za muljažu.

Momenti su to kojima si je moguće predočiti svu tragediju čovjekove stvarnosti po kojoj njezine protagonistice ordiniraju kroz ego koji više nisu sposobne obuzdati i to je kapric s kojim se je Bruno imao priliku tako često suočiti i sada ga lakoćom razaznati. U toj licemjernoj stvarnosti u kojoj i najluđi scenariji sada postaju realnost, gotovo pravilo.

Sve je bilo upriličeno jasnim strujanjem loše izgovorenoga izraza „crkni” Brunovim mislima koji mu je klinka, iritirana tijekom događanja, plasirala. Tako je mogao zaključiti da je ta djevojka bila počela pomalo natucati jezikom okružja s kojim se je očito već bila našla na istoj valnoj duljini. Primijetio je da i on kada se nađe na stranome govornom području uglavnom najprije nauči psovati i vrijeđati druge. Ustvrdivši kako ima dana kada je tako jebeno velik, uzevši u obzir potencijal koji mu se našao u stvarnosti.

Bruno je bio uvjeren da je razgoličivanje koje je uslijedilo dijelom bilo i posljedica okrznutoga ega, a ne samo marketinško poguravanje najnovijega uratka, ali i način kako da izbjegne da se „gazdi” sama ponudi.

To je najčešće pristup kojim bi takve podijelile sa svojom okolinom radost ako „meta” ne bi reagirala onako kako bi trebala. Na slijedu slika koje je otvorio na webu, shvatio je da to njoj i nije prvi put i tada se ponovno susreo sa sposobnošću žene da ovlada i puno većim konstantama vremena i prostora.

Iz izraza njezina lica koji su se tako nadopunjavali i varirali s tim susretom treće vrste, ovisno na kojemu bi dijelu tijela na slici bio naglasak, pa čak i slijedu slika kako ih je otvarao, ta je vjerojatnost postala i više nego izglednom.

Bruno je bio gotovo siguran da je točno očitao mimiku i poruku koje je ona odavala kao odraz trenutka te interaktivne stvarnosti i susreta treće vrste u kojemu nije bilo prostora za glumatanje. Prvenstveno stoga jer je to dimenzija u kojoj je žena do sada bila zaštićena i dominantna, u kojoj

je više malo što crno-bijelo, ma koliko se one to trudile to tako prikazati. Bila je tu i slika koja je gotovo sigurno bila iskorištena za komunikaciju gospođice s okruženjem, jasno ga dočaravajući.

Bruno je bio svjestan da je sve doživjela pomalo nastrano, zguza, neverbalno tako komunicirajući s okruženjem i dalje izbjegavajući virtualne susrete s tom njemu izrazito lijepom djevojkom, u kojima je svatko inzistirao na vlastitom pristupu problematici. Bio je već naviknut da sve one prije ili kasnije završe u njegovoj blizini, kao svojoj najvećoj ljubavi, a sada i prijetnji, počevši vrtjeti svoje svjetove oko njega. Najprije pod krinkom ljubavi, a kasnije ponekad i demonstrirajući tamnu stranu svoje seksualnosti koja je posljedica ega koji je nemoguće obuzdati, odnosno ovisnosti. Ego je to koji je u jednom trenutku ljubav kadar doživjeti ropstvom i protiv nje se počinje boriti koristeći se energijama koje je inicirala ljubav koja to više nije.

Njima sposoban preokrenuti stvarnost i tako se osloboditi.

Iste su na kraju ekstremno sposobne doživjeti trenutak kao agresiju na sebe, doživljavajući tako gotovo sve ono što ih sputava u provedbi samovolje. Upravo bi zbog toga i najluđi scenariji sad bili realnost.

Kako je poglavlje dobilo završni oblik, sve je bilo popraćeno pjesmom meksičkoga prizvuka koja je treštala s radija ispunjavajući prostor u kojemu je nastajalo tako se stopivši u scenarij i upotpunjujući ga.

Takve su koincidencije režirane iz okruženja, odnosno te kolektivne svijesti koju je gotovo nemoguće prevariti. Ono je, aludirajući na to kako poznaje istinu, donedavno tako bila sposobna štititi samu sebe, odnosno kontrolirati stvarnost. Bio je to mehanizam obuzdavanja destrukcije prije negoli se ona razvila u svojoj krajnosti.

- 17 -

MALA AUSTRALSKA HOBOTNICA

Kako bi okružje nekako uspio primiriti, Bruno i dalje nije propuštao svoje sada omiljene emisije o toj ekipi koja izuzetno dobro kotira, usput se pozicionirajući u toj zakulisnoj stvarnosti proturajući svoj interes.

Na Malenoj je uočio nekakav nemir i čudno komešanje, međutim ubrzo je shvatio da je napor da se suspregne od ustaljenoga načina funkcioniranja ono što je u njoj izazvalo takvo stanje. Vidjevši sada i neke druge svoje poznanice, shvatio je da su se, naučivši „voziti” na cijeli niz kolosijeka i lakoćom kontrolirajući situaciju, odjednom našle u problemu.

Odgovor je bio munjevit, na prvim semaforima na koje je naišao u zadnjem je trenutku uočio crveno i izbjegao proletjeti kroz raskrižje. To mu je Valentina, plasirajući svoje ime u njegovim mislima, opet pokušala zaprijetiti, a na neki način vjerojatno i opravdati svoje navike.

Malena pak u tim kritičnim situacijama, kako bi se izbjegla samo tako „reklamirati” u Brunovim mislima, i dalje bi svojim upadima uzrokovala zaboravnost, mijenjala slijed, tako se usput veličajući u toj neposrednosti izgledno ne zamarajući se posljedicom.

To su samo neki od momenata koje je omogućio ego razvijen do stadija koji je doveo do toga da gospođice budu prokazane, više nesposobne za kompromis. Ustvari, one su iz niza detalja prokazale same sebe sada suočene s realnošću.

Bruno ni u jednome trenutku nije dvojio hoće li živjeti u okružju zakulisnih gospodarica, zapravo kurvi koje sebe tako ne doživljavaju, jer samo što nemaju status svetica u percepciji muškaraca koji su od njih, obožavajući ih, učinili čudovišta tako ih promovirajući u glavne kreatore i njihove zbilje. Počastivši ih konstatacijom da su sada dosegle stadij kada vole cijeli svijet pa je on stoga i tako savršen.

Takvim se pristupom odnos između njega i cijenjenoga auditorija sve više narušavao, sve mu se češće događalo da uopće ne čuje budilicu i tako prespava zadano vrijeme, uz sve češće diskutabilne momente po raznoraznim raskrižjima.

Bila je to demonstracija koliko zapravo ta dimenzija naše stvarnosti ima utjecaj na naša osjetila, a tako i stvarnost, u kojoj sve postaje farsa i doslovno prćija nekolicine eksponiranih, najčešće tih „lijepih” pojedinki, koje su sposobne stvoriti gotovo savršenu sliku o svojim osobnostima. Uz njihovo ćemo ime tako često susresti taj epitet predispozicija njihovih malenkosti u stvarnosti u kojoj što je muškarac poželjniji suprotnom spolu, vjerojatnost da će završiti kao svojevrstan promotor istospolnih zajednica sada je veća nego ikada.

Slušajući taj „svoj” unutarnji glas kojim se je čovjek sklon navoditi, Bruno je vjerovao da će isti svoj susret s istinom lakše podnijeti ako shvate da su ih nasanjale jedinke koje su zabrazdile kudikamo više od njih. Nadajući se da će usprkos svemu sebe uspjeti staviti u drugi plan, trudeći se ispraviti pogrešku, i opstati.

Što je ego manji, to će biti lakše i obrnuto.

Tako će se moći othrvati nasrtajima „veličina” kojima je izvrtanje stvarnosti uža specijalnost, gotovo rutina, razapetima među dvjema krajnostima njihove stvarnosti, moći i ljubavi, a kojima su tako sposobne težiti, u čemu je želja za moći u jednome trenutku prevladala.

U stvarnosti u kojoj zbog nekoga vida poremećene osobnosti koji su razvile živeći u tom svojem okružju „kolektivne svijesti”, razvivši se u krajnosti i potencirajući destrukciju, većina više ne bi bila ni svjesna svoje uloge u njoj, vjerojatno tako opstajući.

Najrazličitijim pristupom, najčešće ljubavnikom kojim bi se izuzetna počastila, a kojega bi lakoćom sada bila u mogućnosti i prikriti, istovremeno onome kojemu teži i izuzetno ju privlači i zapravo ju je seksualno isprovocirao, ona bi sada bila neosvojiva. Postavljajući ga tako u poziciju gubitnika, pokušavajući ga emotivno skršiti i u tome sve češće uspijevajući.

Na taj se način naučila uzvisiti u okružju tako stvarajući ozračje u kakvome ona više ni ne može biti emotivno oštećena, u isto vrijeme trudeći se da isti ostane u gubitničkoj poziciji koju mu je namijenila, jer u protivnom bi imala problem, ali i bila opasnost kako za dotičnoga tako i za sve u njegovoj blizini.

Tako bi se našla u prilici susresti sa svom bijedom svoje stvarnosti, odnosno realizacijom ljubavi kakve se ona radi moći odrekla, sada postajući prijetnja sposobna inicirati tragediju, a kako bi si pomogla i opravdala svoj pristup svoje okruže mjereći po sebi.

Što bi pojedinac na kojega bi se veličina namjerila bio sposobniji, intenzitet kojim bi ju privlačio postajao bi veći. Ona bi sada češće bila u prilici mijenjati svoje partnere, ne doživljavajući se kurvom, a uglavnom ih se brzo zasativši i kasnije ih se tako lakoćom rješavajući živeći u slobodi kako ju ona sada poima, a sve bi tako rezultiralo i slobodom sretnika i njegova okružja.

Donedavno je žena bila ta koju je bilo moguće uhvatiti u preljubu. Bila je to posljedica interaktivne stvarnosti koja je još kontrolirala samu sebe. Sada one uglavnom i kada bivaju uhvaćene, ustvari najčešće hvataju same sebe, zbog raznih manipulativnih sranja, uglavnom reguliranja svojega statusa naspram svoga okružja, zapravo kontroliranja svoje seksualnosti, inicirajući percepciju kakva im omogućava doživljaj slobode kako je one sada percipiraju.

Manipulacijom te vrste zapravo se počinje baviti krema stvarnosti kakvu poznamo, udružujući se u tom svojem interesu i više se ne osuđujući, već surađujući. Takvim pristupom te su si sada osigurale sigurnost, sposobne se postaviti u pozicije u kojima će se osjećati dominantno, ne kurvama, a kako su i takvu percepciju sebe same omogućile.

Mladi, talentirani, često i izuzetno perspektivni mladići sve češće bi u takvoj stvarnosti stradavali, jer umjesto da se situacija razvija napretkom, odnosno pozitivnom selekcijom u kakvoj će imati priliku postajati netko, stvarnost bi rezultirala suprotno. Logičan je to slijed ozračja u kojem bi ljubav prestajala biti konstantom.

Ta bi manjina, sada svedena na razinu mutanta, prkoseći svoj surovosti svojega okružja kakvim ono postaje, najčešće, kao i u životinjskome svijetu, bila eliminirana.

Takav pristup u toj kolektivnoj svijesti postao bi gotovo mehanizam. Oni koje ne bi uspijevale poniziti, preurediti u jednake sebi ili gore, u takvu okružju postajali bi konstantom koja razara upriličujući im samim svojim postojanjem svakodnevne susrete sa samima sobom i svom bijedom

svoje osobnosti, ali i stvarnosti. Upravo dok je Bruno formirao temu, vani je opet počeo prolijetati snijeg. Da se nisu počele nizati koincidencije koje su tako davale naslutiti postojanje dimenzije iz koje smo svi izmanipulirani, a koje je to njegovo okružje bilo u prilici nazreti, situacija u kojoj su se svi zajedno našli bila bi najvjerojatnije kudikamo okrutnija i pogubnija za sve.

Ipak je to još uvijek u jednoj domeni svoje osobnosti senzibilna i osjetljiva žena. Žena koja je u jednome trenutku u okružju u kojemu se je zatekla, a kakvim je ono postalo, zbog svoje senzibilnosti od sebe sposobna učiniti čudovište kako bi se zaštitila. Sada razapeta između ega koji više nije sposobna kontrolirati i te stvarnosti koja se tako počela nametati u prilici je naslutiti da ona više i nije njena apsolutna konstanta.

Njezina prirodna predispozicija zbog koje je bila u prednosti sada joj je odjednom, zbog ega koji je izgradila u okružju nesposobnom joj parirati, počela više štetiti nego koristiti. Ništa za nju bitno u takvoj zbilji više ona nije sposobna mijenjati, iako je sposobna predvidjeti neki tijek, zapravo ga režirati do najsitnijega detalja.

Bruno se eventualnim manipulativnim mogućnostima dimenzije iz koje su se nizale takve koincidencije i iz koje bismo opet svi bili izmanipulirani i nije odveć opterećivao, trudeći se u životu navoditi istinom kojoj je naučio težiti. Kada bi ta dimenzija doista postojala, egzistirala bi po istome obrascu kako je i žena tim momentima ovladala i svoju stvarnost težila podrediti sebi, s distance koja bi i njoj donedavno bila neprimjetna kao što je muškarcu neprimjetna dimenzija njezine stvarnosti ukoliko mu se ona iz nekoga razloga ne bi odlučila „prokazati”.

Cijeli niz naizgled bezazlenih potresa i prirodnih pojava iz čijih je vrijednosti redovito bilo moguće iščitati poruku odjednom se takvom sinkroniziranošću počeo uklapati u priču kroz stalnu intenciju Brunove okoline da se pokuša nad njime uzvisiti. Rezultirajući šokovima koje je on bio u prilici svaki put iznova registrirati na licima tih protagonistica stvarnosti kakvom je ona postala.

Pogledavši datum (17. 12. 2009.) odlučio je „olabaviti”, svjestan da je cijenjeni auditorij tih aktivnih scenaristica naših stvarnosti već shvatio da će biti prokazane. Uza sve se nadovezala misao dana iz dnevnih novina, potaknuta njegovom odlučnošću, ali i bjelinom kojom je sve bilo popraćeno. Tog su se dana doista bile potrudile.

Možda iritirane činjenicom kroz sposobnost koja im je na raspolaganju da je na isti datum i slijedeće godine opet slučajno pao snijeg, na predjelu di je on izuzetno rijetka pojava u okružju tako osjetljivim na koincidencije njima naviklim stvarnost podrediti sebi?!

„Mudrost znači da smo svjesni da i naši nazori mogu biti pogrešni te da je prolazno čak i ono u što se najviše uzdamo.“ (G. Brown)

Iako je Bruno takve slučajnosti koje su sada postale svakodnevnicama izbjegavao navoditi, one su postajale odraz težnje njegova okružja da provali svoj interes i stvarnosti koja se sve više tako nametala. Zbog cijeloga slijeda, on više i nije imao potrebe dvojiti o ispravnost odluke koju je donio.

Nije mogao ne primijetiti na gotovo istoj stranici tih dnevnih novina mladu, po njemu izuzetnu, prekrasnu manekenku čijim se simpatičnim uhom poslužio pišući o suncu, a kako je bio shvatio da bez obzira na to što je on naumio učiniti, njegovo se okružje nije imalo namjeru prestati baviti svojim pizdarijama trudeći se iskoristiti gužvu. Poznajući ih, Bruno je znao da se samo trude sačuvati pozicije na kojima su se našle, navodeći se mehanizmom koji je bio u prilici izlučiti.

Taliju je izdvojio u vrijeme kada se trudio nazreti kolika bi zapravo mogla biti ta konstanta kojom bi žena bila sposobna ovladati, svakodnevno usput prateći Fashion TV koji je u to vrijeme prikazivao revije s većim vremenskim odmacima.

Ispočetka mu je izgledalo nemoguće da bi jedinka uopće bila sposobna baratati tolikom količinom informacija. Međutim, s vremenom mu je ta mogućnost postajala sve izglednijom, tim više ako bi se usredotočila tek na njoj „najinteresantnije trenutke“, i što bi oni bili češći, ista bi se imala priliku osjećati sigurnijom, pozicionirajući se u toj stvarnosti kakvom je ona postala. Kada bi kojim slučajem naletjela i na tipčinu koji joj je u jednom momentu odlučio „sašiti gaće“, tek tada bi joj se takav u jednom trenutku mogao učiniti posebnim.

Kako je film na svom početku bio nešto doista revolucionarno, tako je i ženi onoga doba bio nešto izuzetno impresivno i privlačno. Sada kada možemo naslutiti stvarnost kako ona egzistira, ne čudi pojavljivanje priče o ženi koja razgovara na mobitel u filmu u vrijeme Charlieja Chaplina. Taj

detalj okvirno daje naslutiti kako je lakoćom moguće izigrati i manipulirati čovjekovim osjetilima vida i sluha, odnosno zapažanja.

Sada bi bilo moguće shvatiti mehanizam kojim bi se „rekorderka” u za nas već dalekoj prošlosti mogla uvjeriti u izglednost postojanja dimenzije koja bi je već onda sputavala da se razvije u svojoj krajnosti, iako sada prije tražeći iskupljenje lakoćom se sposobna uplesti u priču.

Tada bi neke od najeksponiranijih žena Hollywooda današnjice egzistirale u stvarnosti čovjeka koji je navedeni detalj primijetio. Ista bi se pak morala kretati i Brunovom stvarnošću. U tom slučaju dotični bi gospodin dobio odgovor na pitanje koje je postavio, ali i kako je na njega dobio odgovor, tim više ako bismo se usredotočili na turbulentne okolnosti u vrijeme kada je navedena snimka nastala, u okružju stvarnosti jednoga od njezinih protagonista.

Bio bi to način kojim bi se iz različitih konstanti vremena i prostora koje bi imale različita ishodišta bilo moguće uplesti u neku stvarnost i iznenaditi, odnosno provaliti neki interes.

Promatrajući te djevojke koje su konačno naučile hodati i tako dobile taj toliko prestižan posao te ih provlačeći kroz različite konstante vremena i prostora, pokušavajući nešto doznati iz neverbalne komunikacije koju su njihove pojave odavale, Bruno je bio sve uvjereniji da se radi o „rekorderkama”. Iako je njemu ta ekipa više sličila na hordu žgoljavica koje kada bi se kretale kojih dva na sat brže možda bi se i raspale.

Koncentriranost okružja na Bruna bilo bi jedan od razloga tolike sinkroniziranosti njegove stvarnosti te sposobnosti da tako dobro neverbalno s njime egzistira po sustavu komunikacije koji se svima u njegovoj interaktivnoj stvarnosti bio nametnuo.

Koliko je trenutak važna dimenzija naših stvarnosti, dovoljno bi bilo pogledati tu stranu dnevnih novina već navedenog datuma. Promatrajući neverbalnu komunikaciju s izraza lica tih triju žena koje su se na fotografiji našle, ne bi trebao biti problem shvatiti što nam Bruno zapravo želi reći.

Gledajući tu sliku i taj trenutak vremena i prostora zarobljen u njoj, lako će biti razaznati koja je od tih triju djevojaka Talija, a onda i poruku, koju bi odavala mimika lica, njezinog okružja.

Vidjevši da su mu te djevojke pogodovala, Bruno nije mogao vjerovati da su stale na njegovu stranu, osim ako nisu shvatile da će biti provaljene?!

Svrstavši se na „pravu” stranu, kako bi se opet sve zapravo odvijalo po njihovoj zamisli, osigurale su svojem egu poziciju na kojoj se on već tako dobro ustalio. Takav bi im ishod trebao samo kako bi opet poduprle priču koju su već toliki popušili! Omogućivši im da ostanu to što jesu, aktivne sukreatorice stvarnosti kakvu poznajemo.

Svjestan da velik broj muškaraca poznaje tematiku koju pokušava prokazati i uglavnom je riječ samo o otkrivanju tople vode, Bruno međutim nije bio siguran da razumiju što te jedinke zapravo rade dodjeljujući uloge kako njima tako i sebi, manipulirajući okružjima i tako ustvari kontrolirajući svoju seksualnost, izvrćući stvarnost i njome vladajući.

Moment kojim to uspijevaju veoma je jednostavan. Koncentriraju se oko likova koji su u jednome trenutku zbog neke svoje osobine ili sposobnosti sposobni postati centrima pažnje. Oko njih vrteći svoje svjetove.

Da bi se takva osjećala što moćnije naspram onoga kojemu teži i njemu postala interesantna, ona će uglavnom činiti sve da mu bude neosvojiva. Kad doista zagusti, ona bi sada bila sklona završiti s prvim koji joj se nađe u blizini, a kako bi se nad ovim koji ju je isprovocirao uzvisila prodajući patke onima koje je usput uspjela involvirati u svoju stvarnost o tome kako je ugrožena ili pak ljubomorna. Iako je sastavni dio i kreatorica takve stvarnosti upravo ona, nastalim se energijama često sposobna i izživljavati na onome tko ju je izazvao, osiguravajući si tako sigurnost, prevlast i slobodu, kako je sada takve doživljavaju lišene ljubavi, udružujući se sa sebi sličnima i tako vladajući svojim okolinama.

U trenutku, pak, kada bi postojala mogućnost da budu razotkrivene, one bi sada bile sposobne potencirati onoga tko ih je odlučio prokazati, ovladale relativiziranjem do besvijesti, a kako bi stvarnost opet podredile sebi, u njoj se osjećajući gotovo nevino, a tako amnestirajući i cijelu piramidu koju bi takav bio sposoban ispreskakati popevši se na „vrh”, koji bi u biti bio dno dna. Netko bi sada mogao zaključiti da svoj svoga uvijek nađe. I dok to budu sposobne, one će se kurvati na sebi svojstven način, kurvama sebe i dalje ne doživljavajući, a i okolina ih kao takve neće

percipirati, jer one su postale sastavni dio te kolektivne svijesti kojom su u jednom trenutku postale sposobne stvarnost apsolutno podrediti sebi.

Kako takve ne griješe, one se gotovo uvijek imaju intenciju namjeriti i na onoga koji će ih biti sposoban nadići. Kod istih sve na kraju kroz njihovu senzibilnost rezultira osjećajem gubitka, odnosno tragedijom, nesrećom u temelju njezina postojanja, koju će sada iz pozicije na kojoj su se našle projicirati svud oko sebe, tako pravdajući svoj odabir i postajući tempirane bombe za koje nikad ne znaš kada će eksplodirati.

Prevareni bi bili svi kojima se takve usude prodati svoje istine, tobože im se povjeravajući, jer baš bi oni bili nedoraslom metom koju su iste lakoćom uspjele ispreskakati. Bezrezervno im vjerujući, oni bi za sva stradanja u okružju izgledno skloni bili okriviti toga toliko poželjnoga papana, zbog njegove sposobnosti da bude centrom pažnje, a zapravo prava bi istina bila da se njemu ne bi usudile povjeriti jer bio bi ih on sposoban provaliti.

Jesu li se ikada zapitali što se događa kada lik bude na neki način svladan u takvoj stvarnosti, a sam Bruno toliko se puta našao na rubu penjući se po toj piramidi, jer tek takov trebao bi biti zaštićen. Valjda bi sad za stradanja bile tobože krive te neke više distance u okružjima u kojima bi se dotični našao! Upravo suprotno, Bruno bi stradavao u trenucima kada je neku stvarnost bio u prilici prevazići, i to baš od te iste stvarnosti, to je kroz život uspio shvatiti.

Ako shvate da su i erekcija i ejakulacija, pa čak i njezin obim, posljedica ženine sposobnosti ovladavanja vremenom i prostorom i na duže vremensko razdoblje, teško će biti povjerovati u odgovor koji se sada nameće, poznajući te nadasve monogamne dušice! U svoj istini stvarnosti kakvom je ona postala ta ista stradanja potencira jedna izuzetna manjina, odnosno upravo te prodavačice magle.

To su jedinke koje više ne prežu ni pred čim a da bi se dokopale toga božanstvenoga osjećaja moći zbog kojega su se bile sposobne odreći temelja svojega postojanja. Stvarnost je to koja funkcionira po istim principima kao i beskraj koji ju okružuje i ograničava a koju imamo šansu podrediti sebi samo sposobni to shvatiti.

U prizoru trenutka triju manekenki sa slike sva je tragedija naše sinkronizirane stvarnosti čiji je ključni moment zajednički interes zbog kojega su se očito sposobne tako dobro nadopunjavati.

Problem je i nastao kada je stvar počela završavati u krajnosti, a gospođice su si bile sposobne osigurati okružje u kojem će, kao što se to može pročitati na istoj strani navedenih dnevnih novina, više žaliti za cipelama nego za muškarcem kojega bi izgubile, sada kada to gubitak i ne bi bio.

Do takvoga raspleta došlo je i stoga jer je suvremena žena postala sposobna s takvom lakoćom izigrati muškarčev pokušaj da izigra. Tome uvelike pridonosi i činjenica da je često podcijenjena, i upravo je u tom momentu njezina šansa da uspije u okružju koje sada, kako ono poznaje “istinu”, sposobna lakoćom kontrolirati svoju stvarnost, odnosno seksualnost.

Ženu koja voli u svoj je istini stvarnosti nemoguće prevariti, ona je samo u nekim slučajevima sposobna, ili bi možda bolje sada bilo reći prisiljena, pristati i na najluđi kompromis a ne bi li održala sebe i svoju okolinu, ali sada i te kako sposobna kompenzirati situaciju u kojoj se je našla, sve češće i sama ju potencirajući tako pravdajući svoju poligamiju u ozračju kojim je prevladala. Iako u njemu nema tajni, konstante su varijabilne i kroz njih bila bi u prilici većini prikriti pravu istinu.

Bruno, svjestan potencijala spoznaje kojom je ovladao, odlučio je zadužiti Coco da preuzme sve nagrade koje bi mu trebale uslijediti u njegovo ime te da ih podijeli u dobrotvorne svrhe, budući da je u takvim stvarima imala već pozamašno iskustvo, za razliku od njega koji se svojim pogledom na svijet, eto, profilirao u crnu ovcu i nije si mogao pomoći da ne prezire tu stvarnost kakvu je nakon svega imao priliku doživjeti.

Bila je to ideja koja ga je doista uveseljavala, iako se dotična i nije uživala.

Kako je njegova stvarnost zbog centra pažnje u koji se je prometnuo rezultirala stalnom sinkroniziranošću s okružjem iritiranim njime i tekstovima kako su oni nastajali, navečer je u kvizu „Najjača karika” na TV-u uočio sudionika po imenu Emanuel, mladića iz svoje sredine, gotovo susjeda. Ugledavši ga, svjestan te sposobnosti upliva okružja na inteligenciju i sve istine egzistiranja stvarnosti u kojoj ništa više u njegovome vidokrugu nije slučajno, lakoćom je mogao predvidjeti kako će mladić završiti svoj

nastup. Tako je i bilo, iako je došao do samoga kraja, Emanuel je izgubio i na neki način prenio Brunu poruku, a on odlučio kako će nazvati knjigu, poznajući preneseno značenje toga imena, prvotno se dvoumeći oko nekoliko naslova: „Dupinov san”, „Kako sam skuhao Crven Kapice”, „Na tajnom zadatku”, „Ulica slučajnih prolaznika”, „Malo nas je, al' smo govna”...

Tekst je doista nevjerovatna, ali nevjerovatna je i priča o maloj australskoj hobotnici koja je upravo u vrijeme dok je ovaj tekst dobivao svoje obličje zaokupljala medije. Hobotnici koja švrlja naokolo noseći sa sobom kokosov orah koji koristi kao štit u slučaju da se osjeti ugroženom.

Kada to može jedna mala australska hobotnica, ma što tek može čovjek?

Možda shvatiti svoju sinkroniziranu stvarnost koja više i ne mora biti posljedica samo ovozemaljskog u sustavu okruženom beskrajem i mogućnostima koje ono nudi, u stvarnosti u kojoj slučajnost po momentima koji je određuju prestaje biti kategorijom.

Nakon jednoga od zadnjih čitanja poglavlja kojim je ono poprimalo svoju konačnu formu (19. 10. 2010.) a koje je zbog indirektnih, a i konstantnih prijatni okružja postajalo sve rječitije, u dnevnim novinama, koje su postale osnova Brunove komunikacije s njegovim interaktivnim okruženjem, na zadnjoj strani uočio je karikaturu djevojke koju on gotovo i da nije nalazio u svojoj stvarnosti i koja se, za razliku od drugih, uspijevala kontrolirati.

Bila je to individua koja je sve više dominirala estradom pjesmuljcima i tekstovima koji su njega gotovo iritirali. No dotična se sve bolje probijala domaćom scenom i eterom promoviravši se gotovo u kraljicu estrade, iako ju je Bruno zbog već navedenoga doživljavao malo drugačije.

U trenucima kada su kroz vrijeme tenzije bile najveće, a tekstovi rječitiji, upravo ona „slučajno” stupala bi na scenu objavljujući radosnu vijest kako ima novoga dečka, a s vremenom takvih se prilika i nagomilalo. Poveznicu zašto se dotična tada našla na karikaturi iz stvarnosti koja nije u domeni zakulisnoga, on nije uspio razaznati, ali mogao je razumjeti o čemu bi se radilo kada bi ona kojim slučajem bila posljedica te zakulisne stvarnosti koju je odlučio prokazati.

Brunu bi to ponovno značilo da ma koliko se trudio da muškarac

današnjice shvati o čemu se radi, u tome opet očito ne uspijeva, jer iako pokušava reći u čemu je zapravo prijevara, odnosno da se iste ne osuđuju, a ni ne prokazuju jedna drugu, one se ustvari podržavaju i nadopunjuju eventualno ukazujući sada na druge, tako sebi otvarajući prostor, a vremena kada su one jedna drugu prokazivale, čime se ta stvarnost zapravo kontrolirala, daleko su iz nas.

Kad je već sve bilo gotovo, uslijedio je slučajni susret Bruna i sada već afirmirane kraljice, jer više nije kupovao novine, niti je gledao te emisije koje su postajale sredstvo manipulacije, oruđe u rukama tih najeksponiranijih, kako bi proturale svoj interes. S nekom neopisivom dubinom u očima, tolikom da je pomislio da bi sad bilo dobro pri ruci imati šlauf jer u toj bi se dubini čovjek mogao utopiti, dotična je baš u trenutku kada se Bruno našao ispred TV-a guknula kako je on to shvatio, neki je lik proganja i jebe joj mater sve u šesnaest?!

Iako su svi uvjeti za prijevaru bili zadovoljeni, kako se dotična kontrolirala, bilo bi sad logično da se neka ludača okomila na kraljicu i zajebava je, a još kada bi Bruno u to povjerovao, bio bi to poslić.

Interesantno je kako se kraljica kontrolirala, i u čemu je bio zajeb. Ona je naime skrivala svoje dečke od javnosti, a Bruno je prvotno zaključio da laže samo da bi opravdala povišenu dozu estrogena koja je u tim trenucima kada su intencije bile najveće izbijala iz nje, jer bio je u prilici to registrirati, a zapravo se počela ponašati kao i svaka protagonistica ove priče kada bi zbog nečega počela težiti Brunu.

Sad se nameće pitanje, ako je sve doista tako kao je to prezentirano i ako je ta stvarnost postala toliko surovom, koji je to moment koji je Bruna uspio održati?

U ovom slučaju riječ je tek u broju na parlafonu koji je usput uspio uočiti, sada kada je moguće razumjeti u čemu je korijen moći zapažanja, a poštanski broj stana ipak još nije realitet po kojemu većina sebi bira životni prostor. Po sustavu neverbalne komunikacije koji se svima skupa bio nametnuo, Bruno i okruženje su se tako našli u prilici iščitati poruku: jedan odlikaš i slovo be.

Te najeksponiranije sukreatorice stvarnosti kakvu poznajemo, bez obzira na prirodnu prepreku koja više nema nikakvu težinu, sada su

takvu očito sposobne stvoriti intelektualno, vizualizirajući je. Tako se opet osjećaju gotovo netaknuto, pa sada i iz nezavidne pozicije kurve po načinu na koji mogu ordinirati. U svoj svojoj istini jedinice koje se tekstovi trude prokazati gotovo su nevine, dok se navodimo relacijama koje su one sposobne instalirati tako kontrolirajući stvarnost i percepciju sebe u njoj, a njome dominirajući.

U narednom periodu izuzetno pozicionirane njegove miljenice iz svijeta šoubiza potrudile su se pogodovati mu svojim tempiranim pojavljivanjem i informacijama o sebi i svojim pizdarijama, pokušavajući ustrajati na svojoj istini kako su je već naučile proturati. Sposobne upakirati neke dijelove svojega tijela i nametnuti ih kao naj spram okružja, one mogu ovladati manipulacijom do besvijesti. Ta im je sposobnost, uz upitnu sposobnost na kompromis, omogućila da se zateknu na pozicijama na kojima jesu. Demonstrirajući moć, te su žene udružujući se sada sposobne manipulirati medijima i informacijama o sebi, a tako i svojim okolinama.

Bio je to iz nekoga razloga igrokaz za javnost, a sve je ukazivalo na to. Bruno je s njima imao odličnu komunikaciju i takve im situacije, koje je iz tih njihovih pokušaja mogao iščitati, ne bi trebale kada su očito i one odlučile dati svoj obol u tome spašavanju svijeta od propasti. Zapravo, bilo je sve način kako kanalizirati novonastala stremljenja, a pritom izbjeći gazdu.

Druge pak, nesposobne tako kontrolirati svoju seksualnost, upadale su u njegovu stvarnost u isto vrijeme završavajući u za javnost sretnim vezama, držeći tako do sebe i hvaleći svoje izbranike. Stvarajući tako ozračje u kojemu je ljubav totalno nebitna i svedena u drugi plan u stvarnosti u kojoj sve postaje interes za dominacijom.

Kad je Bruno shvatio kako funkcioniraju, lakoćom sposoban predvidjeti njihovo ponašanje, on ih je počeo odbijati, a kako bi sve bilo „pošteno”. Našavši se tako u još težoj situaciji na koju gospođice nisu navikle, sve je rezultiralo ispadima kojim bi i kod „najboljih” kratkoća fitilja došla do izražaja. Uporište poriva na agresiju u toj „kolektivnoj svijesti” koja poznaje materiju Bruno je lakoćom mogao shvatiti, na rubu živaca na koji bi tako „pošten” i sam bio doveden.

Svjestan sinergije okružja i toga momenta straha od smrti, kao i mehanizma njegove egzistencije, posljedica svega navedenoga, ali i svoje

sposobnosti da prokaže stvarnost u kojoj se našao, Bruno je odgovornost odlučio preuzeti na sebe.

Tekstovi su cijena napretka kojim će dugoročno čovjek sigurno biti na dobitku, kao što je iz kojekakvoga zla koje ga je kroz povijest snašlo on uvijek iz svega uspio kapitalizirati neku korist, a kada bi priča završila u svojim krajnostima.

Tek sada će ti mladi ljudi na pragovima svojih života moći imati sudbine u svojim rukama. Njihovi životi tako više neće biti u rukama te manjine koja je toliko ovladala stvarnošću da je njihovo stradanje počela doživljavati svojom zaslugom, gotovo pobjedom. Često koristeći ih kako bi pokorile nekoga drugoga na koga su se namjerile, tako tobože jedna drugoj prijeteći, proturajućí ustvari svoj interes i dajućí si na važnosti, ustvari ne činećí ništa surađujućí.

Trebat će još neko vrijeme kako bi se žena priviknula na sasvim drugačije okolnosti, upravo zbog toga se Bruno i nije odveć žurio, riskirajućí i trudećí se pogodovati joj, trpećí najrazličitije pizdarije od nekih naizgled toliko slatkorječivih i dobroćudnih curičaka s gotovo besprijekornim percepcijama svojih osobnosti.

Pišući tekstove kojima će biti prokazane trudio se onesposobiti ih, osiguravajućí si tako koliko-toliko normalan život uz koinkidencije kojima su redovito tekstovi bili popraćeni, sinkronizirani s vremenom kada su nastajali te detaljima kojim su se, opet „slučajno”, nametali uklapajućí se u priču. Usput bilježećí pokušaje tih božica naših stvarnosti da sačuvaju svoje pozicije.

03. 11. 2010.

U tom sustavu krugova, ispreplićući se, ona koja je zbog nečega sposobna postati što veći centar pažnje, to joj garantira veću sigurnost. Tako kontroliraju same sebe kroz različite vremenske odmake i njihove konstante koje opet ispreplićući se čine stvarnost. Bruno je vjerovao da je tim „iskakanjem” iz jedne stvarnosti u drugu kroz različite konstante vremena i prostora iz kojih je ona formirana i okružjem u kojem je nastala moguće iznenaditi, iskoristivši prostor koji se tako izgledno može ukazati u stvarnosti koju su počeli kreirati mehanizmi kroz ego nesposobni se više korigirati.

Komunicirajućí i laprdajućí jedna s drugom o svemu i svačemu, a

nesposobne upozoriti jedna drugu ne bi li izbjegle stradanje, svojemu okružju naučile su na kraju sve prezentirati nekakvom simulacijom borbe dobra i zla, a sve kako bi ga pokorile i njime dominirale uz stalnu intenciju jedna drugu nadvladati i sebe pozicionirati kao pozitivnu osobu. Sposobne potencirati nesretne slučajeve kako bi opravdale svoj pristup situaciji kada bi se osjetile ugroženima ili prozvanima (kurvama). Odras je to stvarnosti u kojoj su sposobne jedna drugu prevariti, a kako se najtragičniji tijek situacije ne bi promijenio, na kraju ga potencirajući u ozračju u kojemu ljudski život više ne predstavlja ništa, tako pravdajući svoj pristup.

Zar je za sve opet kriv taj pičkić koji ih je toliko opsjeo, pa kako od njega nisu učinile homoseksualca, sada je cijeli svijet u opasnosti? Jer one, toliko koncentrirane na njega, ne uspijevaju u svome okružju činiti dobro, presvete kakve jesu!

Nakon svega što je doživio u okružju tako sposobnom povrijediti i do besvjesti narušiti nečiju privatnost, Bruno je u njemu je opstao samo zato jer se i on u jednom trenutku bio sposoban ponijeti jednako. Prokazati lažnoga, ali i pravoga Bruna značilo bi opet osigurati si kontinuitet u stvarnosti kakvom je ona postala! U okružju u kojemu je potenciranje nekoga drugoga zapravo način potenciranja sebe.

Provjeren je to moment koji su toliki popušili omogućivši nekolicini tako amnestirati se od odgovornosti za najrazličitije tragedije koje su te prasice iz najbanalnijih razloga sposobne sada i potencirati ili pak samo iskoristiti ne bi li se i dalje pozicirale i manipulirale svojim okružjima .

Za sve kriveći tog jednoga nikad takovoga kojega zapravo nisu uspjele preodgojiti pa ga sve tako prokleta prate zaslijepljene njegovom vanjskom i unutarnjom neprikosnovenom ljepotom kroz stalno konstantno stradanje.

Prava je istina upravo suprotna. One ustvari kontroliraju sve, postavši nimfomanke i kurve koje se sada očajnički žele prikriti koristeći se najluđim scenarijima ne bi li ostvarile svoj cilj. U stvarnosti u kojoj emocija ima svoje uporište u njima, a kojom one sada tako suvereno manipuliraju, ne bi li je apsolutno podredile sebi.

Da apsurd bude potpun, Bruno je imao priliku primijetiti kako tekstove najosobnije proživljavaju upravo najveće manipulatorice najsposobnije stvar podrediti sebi. Osobe najbolje u stvarnosti koju možemo spoznati, sposobne postati i glavni nositelji stvarnosti koju još ne poznajemo.

Stvarnosti u kojoj ništa više nije slučajno zbog tih „rekorderki” koje su, eventualno sputavajući se na sebi svojstven način u jednoj dimenziji svoje stvarnosti, sposobne dati si oduška u drugoj. Tako postaju njezini aktivni sukreatori u kojoj bi ljubomora bila tek samo još jedan od niza izlika kojim bi pravdale svoj „pristup” i kada on ne bi imao nikakav smisao. Takva će sada ići prevariti a da ne bi bila prevarena. To je i pristup kojim će rogonju učiniti manje interesantnim okružju tako dominirajući tom zakulisnom stvarnošću koja će ju sada još i podržati jer u tome vidi i svoj interes.

Iako štošta nije razumio, savršeno je shvaćao što Snjeguljica izvodi serviravši grudi u prvi plan, a on imajući priliku zamijetiti zavodnicu u akciji. Kako mu se učinila nekako mršavom, Bruno ju je počeo preispitivati o ishrani, a Coco je trenutno isti portal iskoristila kako bi objavila vijest da ona sad kreće na strogu dijetu?!

Jedan od sigurno poželjnijih homoseksualaca baš se negdje u to vrijeme imao potrebu prezentirati kako bi još malo pričao gluposti pa kada dozna istinu, da ne bi mislio kako je najpoželjniji na svijetu, kad već nije ni najpametniji. Spremne maksimalno mu otežati da zasjedne na poziciju koju zaslužuje. Sve se odvijalo u vrijeme potresa koji je protresao Balkan, a slučajno imao naglasak na Kraljevu.

Ma koliko se trudio pokazati istinu, Bruno je i dalje bio svjestan da će to biti izrazito teško u potpunosti učiniti, u stvarnosti u kojoj je žena sposobna provaliti i najluđi scenarij njome vladajući. Imajući temelj u percepciji koju je sposobna stvoriti o sebi i stvarnosti kojoj je okosnica postala relativnost.

To si je mogao predočiti npr. ozračjem u kojem bi neka na početku veze od svojega odabranika zatražila da obavi liječnički pregled prije stupanja u odnos hineći čistoću. Ista nešto kasnije završi na ginekologiji oboljela od vaginalne virusne infekcije, a sretnik ništa ne posumnja za sve kriveći naravno sebe, fadera.

Po stvarnosti koju je Bruno uspio dokučiti i egu kakav je izrazito lijepa žena sposobna izgraditi te manipulativnim sposobnostima koje su joj na raspolaganju, najčešće bi se sad ipak moglo raditi i o malo drugačijemu scenariju.

Kako je sada kada je uporište snovima emociji, panici, strahovima moguće shvatiti, Brunu, koji je izuzetno rijetko sanjao, osim u posebnim

prilikama kada bi intencija bila najveća, interesantan se ulomak dogodio noć nakon što je poglavlje privodio kraju.

Našavši se u Limskome kanalu, području na kojemu je po legendi kapetan Morgan sakrio svoje blago(u Istri, blago je izraz za stoku), odjednom ispred sebe ugleda tigrastu sivu mačku kako ga se sprema napasti. Bila je identična domaćoj, ali neobično jake građe. Njegovim je mislima proletjela misao da je sigurno bijesna i da će zbog panike koja bi ga trebala obuzeti teško pogoditi tu mačketinu kamenom koji mu se našao pod nogama.

On ipak pogađa mačku, i to točno u glavu, iznenadivši se kakvom je mirnoćom i preciznošću to izveo. Kako bi predahnuo od iznenađenja koje ga je zadesilo, odlučuje otići do obližnjeg restorana. Tamo susreće svojega poznanika Šarića. Želio mu je ispričati što je doživio, a ovaj ga, ne vjerujući mu, nije htio ni slušati, na što se Bruno toliko uvrijedio da je došlo do prepirke od koje se i probudio.

Ujutro, dok je zapisivao san, točno u tome trenutku u prostor u kojemu se nalazio Bruno ulazi isti taj Šarić koji se u snu našao samo zbog prenesenoga značenja svoga prezimena.

Takvi su momenti postali sastavnim dijelom čovjekove stvarnosti, gotovo svakodnevnica u režiji tih scenaristica naših stvarnosti. Sve koje su u toj životinjskoj stvarnosti tempirajući njihovu zbilju sa nekom nesrećom uspjele pokoriti trebali bi znati da najvjerojatnije i nisu profitirali.

U stvarnosti u kojoj se je žena našla ona će instinktivno preferirati opciju koja će pogodovati njezinu potomstvu, koja će mu garantirati napredak i opstanak. Iako ona sada naizgled nema blage veze s pameću, ima s instinktivnom potrebom za opstankom u stvarnosti u kojoj je sve podložno njemu. U njoj pojedinke više nemaju što izgubiti jer izgubile su sve, nesposobne si više pomoći. Nesposobne se suzdržati zbog ega koji su, okružene nedoraslima sebi, bile u mogućnosti izgraditi. To im je, izgledno, omogućila i ta direktna a nepotrebna komunikacija s poslušnicima. Čin je to koji je već u startu prijevera i dotičnu dovodi u poziciju da kontrolira svoju seksualnost i tako se uzvisi nad onima koji ju zapravo privlače. Sada u ozračju kojim je bila sposobna prevladati više nesposobna za realizaciju, naučila pokoriti gotovo svakoga tko ju privuče, a nju sada privlače gotovo svi.

Jednom prilikom dok je kupovao dnevne novine Brunu je iz memorije bio potpuno izbrisan detalj kupovanja i plaćanja, samo su mu još novine u ruci bile garancija da je tu fazu prošao. Time si je detaljem našao u prilici predočiti neiscrpnu moć manipulacije u tom sustavu u kojemu se je našao. Tako mu je demonstrirano kako su i jedna drugu, špijunirajući se s različitih polazišta, sposobne prevariti, potencirajući rupu u vremenu i tako stvorivši preduvjet za iznenaditi kad se za to iz nekoga razloga ukaže prilika. Okruže je to u kojemu podjednako stradavaju svi ali i koje bi tako bilo u prilici se poštediti nekih saznanja o sebi samima.

Bivši nogometaš obolio od misteriozne bolesti sada će moći znati što mu se zapravo dogodilo, kao i da mu u stvarnosti kako ona egzistira nije bilo moguće pomoći. Neposredno prije nego što je stradao Bruno ga je imao priliku sresti na špici u centru Zagreba kada je na Dan žena u jutarnjim satima došao po cvijeće.

Na nogama je imao nekakve brdsko planinske cipele žute boje na kojima je bio naglasak zbog kojih bi sada bilo moguće znati o kome se radi, a kako te, Bruno ih je izbjegavao nazivati ženama, sve svoje reakcije sada pripisuju ljubomori a ne svojoj ne sposobnosti da se suzdrže.

Već pripremajući akciju a želeći se opravdati u svojem okružju jer neke kada su ljubomorne, sada očito mogu raditi što ih je volja u toj kolektivnoj besvijesti kako ona sada rezonira zbog krajnosti koje su njome prevladale.

Gledano iz pozicije ega iz koje se je neka usudila reagirati, nesposobna se suzdržati, nemoguće biti siguran u relacije koje je takva sposobna provaliti, a i konstantu iz koje je reagirala upetljati joj se konkretno u posao bila bi ludost.

Koliko je to surova stvarnost Bruno si je lakoćom mogao predočiti imajući priliku upoznati djevojku, za koju nije ni znao da postoji, dok je bila u vezi s mladićem koji ju je na kraju premlatio.

Zbog te nezahvalne pozicije u kojoj se žena može naći, ona će sebe sada pokušavati iščupati, sposobna i sama gubitnika potencirati u osobi koju zapravo voli. Kada i ako se saživi s takvom stvarnošću, i ona u takvome okružju postaje netko na tome putu za nikamo, u stvarnosti u kojoj su još uvijek veća istina duboke gaće nego vizualno malo duže noge.

Tako postajući goropadnica sposobna i za najluđi scenarij, a ne bi li

ustrajala u svojoj „istini”, zapravo zaštitila se, odnosno bila dominantna. Kada je jedinka do te mjere sposobna ovladati okruženjem da ono rezonira kako ona ustvari nije zakinuta već da se je dobro snašla, ona će opet biti prokazana ili pak postati metom istoga koje je u jednom trenutku shvatilo da ga je nadišla.

Kad se takvim osjeti, ono će reagirati isto kao i kada bi se našlo u prilici registrirati ljubav, ne bi li se namirilo.

To su momenti zahvaljujući kojima je Bruno dolazio i do najdelikatnijih informacija u trenucima kada bi se neka usilila do te mjere da bi ga i napala. Njima se onda braneći od energetskih tenzija tih gotovo svetica u trenucima kad bi se uzoholile i po percepciji okruženja na kraju dobro se bile sposobne nagraditi u vidu ljubavnika na kojemu bi im ono zavidjelo.

Ova priča kao da nije imala kraja u tom nastojanju da ogoli istinu do srži, a kako našim stvarnostima u kojima ćemo biti sposobni spoznati sebe više ne bi prevladavali mehanizmi nauštrb racija ili samo jednoga interesa.

Sve je i dalje bilo popraćeno nevjerojatnom sinkroniziranošću neobičnih prirodnih pojava koje su se tako nastavile uklapati u priču nadopunjavajući tekstove kako su oni nastajali, ali i događanjima koja su bila maslo tih koje su se oni trudili prokazati, rezultirajući krajnostima.

Došavši kući, misleći da je poglavlje konačno priveo kraju, Bruno je uočio voditeljicu neke korejske televizije slučajno odjevenu u boju ciklame (boju koja je postala personifikacijom „Izabele”, zbog potkošulje u toj boji u kojoj je ona u jednom trenutku osvanula), i tako se našao u prilici shvatiti kako je neka ludača opet pukla i pizdarija je na pomolu.

Već ujutro je doznao za babu Vangu koja je, eto, predvidjela rat i još štošta, a tako vidovita nije predvidjela spoznaju koja samo što nije plasirana u javnost. Brunu je bio već pun kufer tih baba i svega besmisla njihove sposobnosti zbog kojih nikako da poglavlje privede kraju. Doista je počeo vjerovati da kada bi kojim slučajem posustao, priča bi se imala intenciju nadopunjavati. Međutim, ovako, nakon svega, svjesne su kojom ih je lakoćom moguće identificirati, pa da ih vidimo! Te babe sada prisiljene, ako do najgorega scenarija i dođe, stvari postaviti na način kojim će se biti u mogućnosti amnestirati. Brunu su na cijeli tjelesni sada toliko izgledno pogodovale, i neke od tih baba iz nekih prošlih vremena stale na njegovu stranu, sad kad je postajalo toliko izgledno da sve nije

stalo na toj ženinoj dimenziji iz koje je jedna izuzetna manjina na kraju bila sposobna prevladati stvarnošću kakvu poznajemo.

U kojoj su u svoj njezinoj istini, ako smo joj sposobni parirati, gaće izuzetno plitke i u toj će vlazi sad biti moguće nazreti kratke noge!

24. 11. 2010.

Pojedinke iz okružja kad je tenzija bila najveća nisu se upuštale u Brunovu stvarnost jer ne bi im bio prvi put da dožive neugodnost, pa bi Bruno sanjao. Sve je bilo kompenzirano snom o dječaku siročetu s Istoka kojega je spasio nekakav ratnik. Bruno je mislio da je prepoznao lik iz filma koji je imao priliku gledati, „Atila, Bič božji”.

Glavni je junak nakon što je pomogao dječaku prolomio dijalog kako se sad ide odmoriti i posvetiti ljubavi.

Kroz san u jednom je trenutku Bruno ugledao staloženu stariju gospođu koja ga je pogledala kroz neke minijaturne naočale, koje je tako jasno vidio, optočene nečim te držeći ih za nekakvu ručicu, a u trenutku kada su se njihova stakla zazrcalila, probudivši ga, usput u prilici registrirati poruku: „Samo neka pazi da ta žena kojim slučajem ljubav već nije imala”?!

Sad mu je bilo izgledno da je i neka od tih s kratkim nogama a u dubokim gaćama gledala isti film, pomalo prijeteći, a pomalo prodajući muda za bubrege.

-18-

X

Cijela je priča posljedica stalne intencije da se ponovno prevlada stvarnošću. Za razliku od gotovo većine onih koji su se s pričom imali priliku susresti, Bruno je odlučio reći o čemu se radi, siguran da ulog nije ni izbliza toliki koliko je velika postala ta nekolicina koja je sustav sposobna podrediti sebi.

Misao koju smo zaboravili, a htjeli smo izreći, nemoć da se prisjetimo nekog podatka, uočimo ili čujemo nešto ili pak ne, probudimo se, ne možemo zaspati... posljedice su stvarnosti koju se tekstovi trude prokazati. Na stupnju spoznaje na kojemu je čudo još uvijek realnost, a najrazličitija oboljenja često su potpomognuta ili pak inicirana od te stvarnosti, a sve ne bi li se ona kanalizirala, u kojoj kada bismo dosta bili kadri vjerovati da određeni prst staviti u guzicu liječi neki problem, onda bi to sigurno tako i bilo.

U ozračju u kojem prevladava stalna intencija za prijevarom, i ako uspije, to kanaliziranje neće imati toliku potrebu biti proslijeđeno.

Stvarnost je to koja rezultira bolešću kao nečim općeprihvaćenim i poželjnim, kao ishodom koji joj pogoduje. U takvome je ozračju i industrija zdravlja postala enorman biznis! Bol kojom su popraćena najrazličitija oboljenja, koja onda ublažavamo različitim medikamentima, često je posljedica te zakulisne stvarnosti, sposobna se realizirati u krajnosti a ne bi li prosljedila svoja stremljenja.

Promatrajući svoje okružje Bruno je bio u prilici shvatiti da mnogi direktno sa svojim ljubimicama komuniciraju, zahvalni što su im one otkrile „istinu“, ne sluteći da je cijeli taj čin odraz nemogućnosti samokontrole i udovoljavanja apetitima koji postaju sve veći, istovremeno uživajući u percepciji izuzetno poželjnih individua.

Proturiti bespotrebnu priču o stvarnosti kakva ona jest značilo je već naći se u poziciji kontroliranja iste, zbog momenta prijave koji je tako gotovo trenutno zaživio.

Takvi sada, shvativši da su „odabrani”, bespogovorno bi izvodili razne imbecilne zamisli svojih ljubimica, ne sluteći moment na kojemu je zasnovana prijevarena i koji je cilj svega toga. Ne sluteći da su te jedinice, hineći da se bave drugima, ustvari usput postale apsolutne konstante i njihovih sudbina.

Razni bi zaljubljeni likovi danima bauljali oko Bruna izvodeći gluposti tako da tu čudnu tragikomičnu, a ustvari toliko smislenu pojavu jednostavno nije mogao ne primijetiti. Otkad je shvatio o čemu se radi, prozvao ih je čepovima, što je bio najbolji opis duševnoga stanja tih osebnih likova koji su se redovito ukazivali u njegovoj blizini i često izvodili besmislice vjerujući da iz nekog razloga izvode nešto doista pametno. Oni, najčešće i ne znajući pravu istinu, to su zapravo radili jer nisu shvatili s kim imaju posla. Sve to uz cijeli niz nevjerojatnih doživljaja i koincidencija koje su „slučajno” imale tolike veze s onim što je u nekom trenutku bilo i predmetom Brunove zanimacije.

Prepotentan i siguran u sebe, i on se imao priliku upecati u zamku u koji su toliki uhvaćeni, kasnije nesposobni se iz nje iščupati.

Brunu je jedan od interesantnijih likova bio drkan koji je svako jutro, sjedeći u automobilu parkiranom uz samu cestu kojom je prolazio, iako uvijek u različito vrijeme, upravo u tom trenutku otvarao butelju i točeći vino u čašu, nazdravljao mu. Vjerojatno je to neka prasica već nazdravljala pobjedi, shvativši da se još jedan papir upecao, počeo je registrirati čudne pojave koje će se sada logično početi množiti do granica besvijesti. U tom okružju u kojem svaka koja iole drži do sebe dat će svoj obol novonastaloj situaciji.

U vrijeme kada nije mogao ni sanjati o čemu se radi, malo-pomalo posumnjavši u te ludosti, koje kada bi ih nekome ispričao i sam bi bio proglašen ludim, u jednom se momentu odlučio njima pozabaviti, a kako su koincidencije i događanja bivali sve očitiji, smjeliji i brutalniji. Na kraju je Bruno posumnjao da se u sve uplela i struka, pa čak i da ga špijuniraju. Tako se u jednome trenutku doveo do ruba depresije, shvativši

da njegovo okruženje funkcionira po nekim zakonitostima koje on, toliko „nadaren”, očito ne poznaje, a gotovo svi involvirani u njih tako se dobro nadopunjavajući.

Odjednom je sve počelo kulminirati smrtima koje su se tako počele uklapati u priču, a sve u Brunovoj neposrednoj blizini. Stradanja su se događala gotovo na jednom te istom dijelu prometnice kojom je redovito vozio. Prolazeći tim dijelom ceste neka ga je njemu tada nepoznata nevidljiva sila, koju je mogao osjetiti, ali i ne objasniti, uhvatila ga za ruku i u jednom se trenutku i on našao izvan kolnika, tako „upakiran” za ludnicu.

Najveće je čudo zapravo kako se uspio othrvati stanju kojim je sve rezultiralo, danima si pokušavajući objasniti o čemu se tu radi iz pozicije čovjeka sposobnog tako čvrsto vjerovati u sebe. Dok je razmišljao o relativnosti vremena i prostora, u jednome mu se trenutku sve učinilo objašnjivim. Tako se u zadnji tren uspio iskoprcati iz nezavidne situacije u kojoj se našao, ali i susresti sa surovom mogućnošću da su se poneke od tih dušobrižnica iz njegove neposredne blizine promaknule u bezosjećajne ubojice.

Kako se on nije bojao sukoba i bio spreman na sve, stvar je bila ekspresno riješena, a mjesto na psihijatriji na koje je bio pretplaćen, zahvaljujući njegovoj sposobnosti zapažanja, gotovo čudom ostalo do daljnjeg upražnjeno.

Egzistirajući u toj stvarnosti, znajući kako je lako insinuirati nesposobnost shvaćanja pročitano, kao i zaboravnost, nepovezanost, a tako i nemogućnost shvaćanja izrečenoga te kako sve može rezultirati nezainteresiranošću, upravo se stoga pišući tekstove nije opterećivao ako bi se iznova dotakao teme o kojoj je već pisao, vjerujući da tako daje priči šansu.

U navedenim je momentima moguće i nazreti koliko je njemu bilo teško napisati tekstove o nečemu revolucionarnom, a maksimalno sabotiranom od te stvarnosti koju je odlučio prokazati iz u jednome trenutku pozicije jednoga ispod prosječnog pojedinca.

Kada bi priča bila postavljena tako da njome bude rečeno sve, a opet zapravo ništa, tada bi ju ta stvarnost imala potrebu kanalizirati, tako se na neki način i amnestirati. Drugim riječima tekstovi bi imali lakši put do

konzumenta, tim više zbog pozicije u kojoj se je njihov tvorac u jednom trenutku našao, ali tada bi to bio samo još jedan uradak kojim opet ne bi bilo rečeno ništa.

Vlasnik kluba u koji je često zalazio smrtno je stradao u prometnoj nesreći, i to baš u trenutku kada je Bruno odlučio promijeniti mjesto izlaska. Dogodilo se to u vrijeme kada je već dobro poznao stvarnost, a neke stalne podstanarke u njegovim mislima nisu se ustručavale veličati nakon šoka koji su mu projicirale kada je doznao što se dogodilo. Stekao je dojam da su one u jednome trenutku slavile smrt koju su lakoćom mogle spriječiti, dovevši ga tako na rub.

Mogao je shvatiti da su te kučke u svojoj poremećenoj stvarnosti pustile čovjeka u smrt, koju su one sposobne kako izbjeći tako je i inscenirati.

Šokiran situacijom nakon nekoga vremena uspio se stabilizirati i pokušao si objasniti zašto se odlučio mijenjati mjesto izlaska baš na dan kada je do tragedije došlo. Siguran je bio da je takav ishod pogodio onima naučenim prodavati patke lažući svoje žrtve i da se je Bruno tada zatekao u tome lokalnu, dotične bi bile provaljene. Iz tog je detalja moguće shvatiti kolika je moć te kolektivne besvijesti, jer tada do nesreće u tome trenutku i ne bi bilo došlo.

Ovako je za sve opet ispao kriv on, koji se opet nije našao u pravo vrijeme na pravome mjestu. Najvjerojatnije je zbog istog razloga za stradanja koja su se događala i u njegovoj blizini često doznavao i po nekoliko dana kasnije. Bio je to odraz tih zakulisnih gospodarica i često „dobrica” naših stvarnosti da se prikriju u svojim okružjima, jer bile bi one sposobne ovladati puno dužim konstantama vremena i prostora.

Oni najbolje pozicionirani u stvarnosti koju poznajemo, svjesni svoga statusa, bili bi takvim prodavačicama magle sada izuzetno laka meta. Upravo bi njima na navedenom momentu bilo izuzetno lako povjerovati da su povlašteni pa sada, eto, barataju velikom istinom.

One tako si omogućivši da dotični niti ne posumnjaju u njih, te neodoljive ljepotice koje su tako doskočile svojoj promiskuitetnoj prirodi glumeći svete, a zapravo reproducirajući pakao.

Sada kada su sposobni spoznati istinu, neka se ne iznenade ako im se dogodi da budu doslovno silovani od tih nekih presvetih kakvima su ih do sada doživljavali. Sada kada će biti u prilici shvatiti o čemu se tu radi i zašto su ih njihova ljubica sposobna tako hladnokrvno pustiti u smrt sad kad su ljubav počele percipirati ropstvom.

Ma koliko to bilo ludo i izopačeno, pravi razlog takvoga uvrnutoga rezoniranja je sposobnost izuzetno eksponirane jedinke da u svojoj okolini razvije ego do neslućenih razmjera, zbog kojega ona postaje gotovo bolesno posesivna i ljubomorna. I što je njezina pozicija na toj hijerarhijskoj ljestvici viša, iako iracionalno, te su „vrijednosti” proporcionalno naglašenije, a ona nesposobnija za realizaciju, dok bi naša stvarnost tako postajala nikad surovija.

Iako je netko rekao da je ljubav ropstvo po definiciji, Bruno je bio uvjeren da je čovjek toliko sposoban ovladati relativiziranjem da ju je sposoban doživjeti slobodom, bila bi to i predispozicija nekoga boljeg sutra.

Mlada i perspektivna djevojka koju je Bruno zapazio na jumbo plakatu uz cestu u vrijeme kada još nije poznao stvarnost, a nesklon previše mašti, upravo se u najkritičnijem trenutku pojavila s kromiranim rajfom na glavi, onakvim kakav je stradali često nosio. Primijetivši taj detalj na njemu prije dosta vremena, njegovim je mislima prostrujala misao, malo prevelika preserancija, koja se tako urezala u njegovo pamćenje. Ta je misao bila toliko isforsirana i nesvojstvena njemu, da ju je upravo zbog toga i upamtio. Isforsirana Brunu koji se tada izuzetno težio eksponirati i baš stoga nije mogla biti odraz njegova poimanja stvarnosti.

Tim je detaljem naslutio kako su te jedinke u stalnoj komunikaciji jedna s drugom, razgovarajući o svemu i svačemu i razmjenjujući informacije. Tako o nekome sposobne doznati i najsitnije detalje. Smisao svega je trošenje energetske viškova nastalih u okružju kakvo ono jest i takav pristup postaje potreban u toj kolektivnoj svijesti u kojoj je opet sve farsa i u kojoj farsa postaje predispozicija sigurnosti, a tako i psihološke stabilnosti. Bruno je Anjino pojavljivanje s tom „latom” na glavi prvotno doživio kao agresiju na sebe i svoj pogled na svijet, u svojim se mislima

obrušivši na nju. Zaključio je da je gospođica podržala razvoj situacije jer je stradali bio dominantan u svojoj okolini.

Rajf je tako postao sredstvo neverbalne komunikacije i gotovo trend kada su jedna drugoj željele poručiti da znaju istinu u trenucima kada bi se neki čin htjelo okarakterizirati, malo prevelikom preserancijom. Nekada tako osuđujući i sebe, očito nesposobne se suzdržati od uobičajenoga načina ordiniranja, sposobne to sada shvatiti, a nesposobne tome odoljeti.

Taj je bezvezni dodatak sada sve češće nosila i Coco, na isječcima tih susreta treće vrste koji bi se svako toliko događali.

Nakon nekog vremena, dorađujući tekst Bruno se opet sjetio Anje i njezina pojavljivanja na jednome događanju u nekakvoj imbecilnoj žutoj opravi, nakon manje nezgode za svoj ego koju je doživjela u segmentu „veza na daljinu”. Imala je nekakve šlake na nogama od kojih je još godinama poslije imao traume. Sada bi izgledalo da je to gospođica učinila namjerno, a kako bi se suzdržala, nepozvana uskačući u Brunovu stvarnost, a tako se zapravo kontrolirajući? Ako bi to doista bilo tako, tada je uspjela.

Te izuzetno lijepe „malo bolje” gospođice Bruno je ispočetka dijelio na one koje se nisu pojavljivale u njegovoj stvarnosti i one koje su se tamo već udomaćile i uopće se nisu trudile prikriti.

Vraćajući se ovome tekstu i mogućnostima koje su u međuvremenu postajale sve izglednije, imajući u svomemu sjećanju jasnu sliku tih žutih japanki na crvenome tepihu tada još mlade i neafirmirane djevojke, zbog čega je i zaključio kako ona još očito nije bila skužila neke stvari, sve je sada poprimilo neku drugu dimenziju.

Iritirana Brunovim pristupom na kakov očito nije navikla moguće je za pretpostaviti da je tako dovedena u situaciju malo bolje sagledati tijek?! Pokušavajući se prisjetiti svojega zadnjeg susreta sa stradalim, Bruno je shvatio da je bio odjeven u neku crno-bijelu kombinaciju, a nisu se bili ni pozdravili prošavši jedan pokraj drugoga usmjereni na gužvu u kojoj su se našli.

Ono što ga izluđivalo bilo je saznanje da je dotični, iako živ, već tada bio mrtav, a neka je bitanga svojim pristupom imala potrebu amnestirati se od odgovornosti aludirajući na istinu koju je sada lako dokučiti. U stvarnosti kojom je ta manjina njome toliko ovladala da je postala njezina apsolutna konstanta.

Njemu više nije bilo moguće dvojiti o stvarnosti za koju je on bio i te kako svjestan da je kontrolira ta izuzetna manjina koja je, sposobna se realizirati u svojoj krajnosti, zapravo uhvaćena u zamku ovisnosti, naučila odgovornost prebacivati s jedne na drugu međusobno naizgled ratujući te tako proturajući zajednički interes.

Kada je još tražio odgovore na ta njemu izuzetno teška pitanja koja su mu se nametala dok je pokušavao dokučiti istinu, sve je češće na nebu iznad sebe mogao ugledati ikseve koji bi se protezali obzorom, a iscrtavali su ih avioni.

Došao je nakon nekoga vremena u taj klub, u koji gotovo da i više nije bio zalazio, neposredno prije toga stupivši u komunikaciju s Malenom koja ju je potaknula.

Kroza suze koje je mogao osjetiti u svojim očima a bile su odraz nje, rekla mu je da je to stradanje i ona mogla spriječiti, podsjetivši ga opet na svu tragediju naših stvarnosti.

Baš tada je na jednome zidu odmah na ulazu „slučajno” uočio niz fotografija na koje ga je nešto željelo usmjeriti, a koje do tada uopće nije primjećivao iako su tamo bile već godinama, ustvari puno prije nego se zatekao u stvarnost koju je na kraju i odlučio prokazati. Na njima bio je cijeli niz protagonista koji su se sada tako uklapali u priču, po poruci koju su odavali odabirom odjeće, najsitnijim detaljima na njoj, svojim sudbinama, ali i osobnošću, na neki je način personificirajući. U njegovome okružju tako iznova izazvavši šok koji je već toliko puta bio u prilici registrirati na licima tih konstanti naših stvarnosti u kojoj naj različitiji odmaci vremena prestaju biti kategorijom.

Bio je to slijed koji se gotovo nevjerovatno uklapao u priču i vjerojatno nikad ne bi bio realiziran kada bi apsolutne sukreatorice stvarnosti, koje su se donedavno doista tako doživljavale, to zaista i bile, s obzirom na to u kojemu je smjeru na kraju sve kulminiralo!

Na jednoj je slici, uz poznate protagoniste iz javnoga života, bio i taj široj javnosti još uglavnom nepoznat lik, Bruno, u vesti kojom se jedva vidljivom nijansom protezao X svom njezinom površinom i moguće će ga biti uočiti tek kad se malo bolje zagledamo u priču!

Dana 02. 12. 2010. tekst je dobio svoje završno obličje, a isti je dan i NASA zakazala konferenciju za novinare želeći objaviti neko kapitalno

otkriće, a ticalo se bakterija. Vjerojatno kako bi skrenula pozornost s afere koja je slučajno u to vrijeme uzimala maha. Naime, objavljeni su dokumenti iz kojih je bilo moguće iščitati što su jedni mislili o onima drugima.

Senzacija je bila u tome da bi to isto o istima uglavnom bio rekao svatko tko imalo poznaje zbilju u licemjernoj stvarnosti u kojoj je istina postala skandal.

Što se pak bakterija tiče, Brunu su bila interesantnija neka druga otkrića, o njihovim navikama na primjer...

- 19 -

Prisjećajući se nekih nesreća i pokušavajući dati odgovor na pitanje zašto nisu spriječene, a spremajući materijale za knjigu i utipkavajući tekst u mobitel na kojemu je i nastala glavčina priče, okrenuvši se iza sebe Bruno je ugledao ogromnu crnu masu forme trokuta iz kojega su isijavale munje nalik nekakvu vatrometu. Takav prizor još nije imao priliku vidjeti, a aludirao je na ljubavni trokut kakav je žena sposobna inscenirati ne bi li dominirala svojom okolinom, iako je ta njezina stvarnost sve više dobivala formu višekutnoga geometrijskog tijela, sve više poprimajući konture kocke, jer radilo se tu već o hazardu.

Nije bilo prvi put da su se događali razni prirodni fenomeni, odnosno nadopunjavali neki specifični trenutak stvarnosti u kojoj bi se Bruno i njegova okolina našli. Ti su fenomeni bili sve češći i tolikom su se sinkroniziranošću počeli uklapati u njihovu stvarnost, sve više ukazujući na mogućnost postojanja još dimenzija naših stvarnosti.

Prisjetio se događaja dok je još pripremao skice za buduću knjigu, a upravo je u tom trenutku televizija pompozno najavljivala Cocoin koncert koji se trebao dogoditi u Karlovcu.

Prezentirajući je kao megazvijezdu, dok su se na ekranu izmjenjivali videoisječci najboljih njezinih izdanja kroz karijere, a po Brunovoj slobodnoj procjeni, s ciljem ne bi li se valjda pokolebao impresioniran svom tom silinom perja. Ni na kraju pameti nije mu bilo da odustane od namjere, itekako svjestan koliko joj je pomogao, ali i kako mu se odužila.

Za nekoliko dana koncert je otkazan, a u tome je gradu zabilježen potres koji je po gradaciji nosio znakovitu poruku koju se moglo očitati iz sustava neverbalne komunikacije koji su Bruno i „njegovo društvo” usput koncipirali. Da se opet dogodilo nešto izvanredno, shvatio je vidjevši na ekranu izraze lica tih nekih stalnih konstanti svoje stvarnosti. Coco je

nakon nekoga vremena osvanula na nekoj naslovnici, a osim očiju koje su se posebno caklile, Bruno je još mogao zamijetiti frizuru koja je nosila svoju poruku, istu kao i slovo be kada bi se našlo u nekom kontekstu po sustavu komunikacije prenesenim značenjem. Bila je to srednje duga bujnija frizura kojom su dominirale kovrče i u toj komunikaciji prenesenim značenjem koristila se kad se nekoga željelo okarakterizirati ovcom.

U stvarnosti kojom je prevladala manipulacija, a najsitnija prijevara postaje kapital, zbog čega i najluđi scenariji postali su realnost.

U takvoj se stvarnosti sada može očekivati da će se izvjesne, ako i kada tekstovi budu zgotovljeni, sada imati intenciju promovirati u glavne protagonisticke spašavanja svijeta od propasti. I opet se osjećati superiorno jer su zapravo svojim pristupom sposobne manipulirati i stvari postaviti tako da ma kako stvarnost rezultirala, u njoj sve postaje njihova volja, odnosno zasluga, a one ostaju neokrznute, zapravo gotovo nevine!

Odras je to sposobnosti i težnje žene da sebe postavi u nekakvu superpoziciju iz koje je, ma kako se stvarnost razvijala, ona sposobna potencirati sebe kao realitet koji ju je i omogućio, u okružjima različitih interesa, koji su zapravo istovremeno dvije različite krajnosti, a istoj omogućuju da se nađe tamo gdje joj je i mjesto – na vrhu .

Sposobnost stavljanja sebe u takvu poziciju vjerojatno im i omogućava da opstanu u toj stresnoj i neizvjesnoj stvarnosti kakvom je ona postala, tako izbjegavajući postati metama, i gdje su svi njihovi ciljani istupi zapravo perfekcija u dvoznačnosti, s predispozicijom da stvarnost opet podrede sebi.

Naša bi stvarnost sada bila doslovno superpozicija, a neizvjesnost njezina konstanta.

To bi značilo da bi navedena koincidencija, u ovome slučaju potres, kad bi se dojmovi slegli, pokušana biti iskorištena da se kaže još nešto, drugim riječima postojala bi i druga strana medalje. U smislu konstanti kakove bi jedna od najseksipilnijih žena današnjice realno za očekivati je bila sposobna „provaliti”. Sve te koincidencije kako su se one počele nametati, aludirajući na postojanje dimenzije iz koje smo svi manipulirani, bile bi sad naizgled samo posljedica najvećih, koje bi si tako osigurale sigurnost izbjegavajući i same biti iznenađene potencirajući postojanje te stvarnosti koja je iznad svega i tako niže instance držeći u pokornosti. Zapravo, bila bi to sada

poruka nekoj od slabije rangiranih da konačno to shvati i reagira, i tako se i nad najvećom uzvisi, ili da se barem nađe u ozračju ranga kojemu teži.

To bi značilo da je Coco samo ponovila ono što je već učinila, prenijevši mu svoj problem, računajući da će se neka zaletjeti izazivajući reakciju svoje brutalne okoline na nižoj instanci koja bi pak brutalnost vidjela u toj višoj, a sve se tako u prilici pravdati, zapravo nadopunjavati pokušavajući progurati zajednički interes prebacujući odgovornost.

Kada uzmemo u obzir u čemu je zapravo uporište seksipilu, vjerojatno bi to razotkriti jednoj od najseksipilnijih žena današnjice bio neopisiv interes, nesposobnoj nekim prevladati a tako istome na sebi svojstven način i težiti.

Stvarnost je to u kojoj konstantno sposobne su egzistirati dvije paralelne istine, a obje istovremeno sposobne biti tako jebeno istinitima.

- 20 -

Novi nos s kojim je poslije svega osvanula Coco bio je sada identičan Izabelinu profilu, a to je detalj koji je Bruno uspio uočiti i pretpostaviti što usput pokušava reći, jer nije mogao ne zamijetiti slijed koji je bio gotovo pravilo.

Nos svake žene u njegovu životu, a na koju bi on potrošio dio sebe s najboljom namjerom, ukoliko bi ga na neki način izdala, slučajno bi postajao malo eksponiraniji dio njezine osobnosti. Ako ga je kojim slučajem bila onespособila Izabela, čiji ponos nije promijenio svoju formu, ona i nije bila njegov odabir.

To se „slučajno” dogodilo Coco, a nakon što ga nije upozorila u čemu je uporište problemima koji su ga bili zadesili.

Možda je upravo zbog toga toliko potencirala mimiku boranjem toga dijela svojega lica, u njihovoj komunikaciji koristeći mimiku Brunova lica, tako da su se i na njemu počele ocrtavati bore identične njezinim. Tako u prilici doživjeti mimiku žene sposobne se smijati vlastitim očima.

Bruno je prvotno i pomislio da je zbog toga i došla u problem, međutim njegov se nos nije deformirao, iako su se u tom periodu intenzivno družili.

Upetljavajući se tako u priču s tim detaljem nečije osobnosti, sjetio se djevojke kojom se bavio još kao mlad i neiskusni mladić. Bila je to Monika koju kada ju je susreo nakon nekoga vremena gotovo da nije prepoznao zbog očite promjene na tom dijelu profila, a znao ju je kao izuzetno zgodnu djevojku s, usput budi rečeno, izuzetno simpatičnim nosićem.

Ona je totalno odudarala od svih s kojima se do tada družio i vrijeme provedeno u njezinoj blizini bilo je obilježeno nedorečenošću, enigrama,

ali i situacijama na koje nije navikao, doživjevši je tada cijelim "Twin Peaksom" od žene. Iako se u svojem okruženju uspijevala nametnuti kao izuzetno primjerna i poželjna djevojka.

Već prva večer kada ju je izveo bila je obilježena cijelim nizom dogodovština na koje on nije navikao. Najprije je neki pripiti bezveznjak došao do njega i počeo mu prijetiti, nešto kasnije predstavljen kao prijatelj dotične. Nakon toga se izredalo „cijelo selo" likova koji bi slučajno poznavali gospođicu te svaku prigodu kad bi se ona odmaknula koristili ne bi li mu držali prodike na temu nje kao izuzetno primjerne i poželjne djevojke, redajući se i ponavljajući.

Na kraju, pun dojmova, Bruno ju je odvezao kući ne znajući ni sam što je s njom zapravo htio, tako presvetom, prema njoj ne osjećajući ništa. Usput je doznao kako je, eto, nesretno zaljubljena i to u onoga prvoga s kojim se imao nepriliku upoznati.

Međutim, kasnije doznaje da se dotični iste večeri zabio autom u zid kuće u kojoj je ljepotica živjela, i to tolikom žestinom da su ga vatrogasci morali vaditi iz olupine smrskanoga automobila. Pokušavši nešto više doznati o svim tim likovima koje je tako odjednom imao priliku upoznati, među ostalim otkrio je da je spomenuti već bio oženjen, a da se ta žena ubila, upotpunjujući tako doživljaj stvarnosti u kojoj se zatekao i ne mogavši vjerovati u što se upleo.

Zbrojivši se odlučio se maknuti, međutim to više i nije bilo tako jednostavno. Svi ti likovi koje je imao priliku upoznati doslovno su ga počeli opsjedati. Jednostavno se više nije mogao okrenuti a da u svojoj neposrednoj blizini ne ugleda nekog od njih.

Ta ga je činjenica nakon nekoga vremena počela toliko živcirati da je počeo mijenjati mjesta na koja bi izlazio, međutim mijenjali bi ih i oni, tako ga cijelo vrijeme podsjećajući na tu nesretno zaljubljenju djevojku.

Taj je period obilježio i jedan toliko stvaran san da je osjetio potrebu preispitati se je li to san doista i bio. U njemu mu je Monika, sva u bijelom, s pozicije nekakve šefice ukratko objasnila da između njih neće biti ničeg dok on ne navrši dvadeset i četiri godine, jer da ona ima ozbiljne namjere. Bila je tako stvarna i postojana tik do njegova kreveta.

Kako je život nekakav zbir sretnih i nesretnih okolnosti, počelo mu se događati nešto doista fascinantno. Prije negoli bi ga zadesila neka

nazovisretna situacija, tom činu prethodilo bi treptanje lijevoga oka, dok bi manje sretna, npr. ostao bi bez goriva na cesti, bila popraćena titrajem u desnome oku.

Tako je u relativno kratkom vremenu ovladao beskorisnom sposobnošću predviđanja raznih, uglavnom banalnih, sretnih ili manje sretnih trenutaka koji će ga ubrzo zadesiti. Nešto kasnije titranjem lijevoga oka Bruno je već mogao predvidjeti kada će slučajno susresti Moniku.

Ne mogavši je se više riješiti, postala je dijelom njegove svakodnevnice i tako konačno, za ženu toliko jednostavnom prijevarom, uspjela u svojoj namjeri doskočiti mladiću koji joj je do tada izuzetno dobro parirao, naučenom ne dvojiti previše o svojim odlukama.

Bilo je to za njega nezaboravno iskustvo s tom tada njemu fatalnom frigidnom djevojkom, a kako je tu svoju frigidnost kompenzirala, sada je nakon podosta godina mogao razumjeti.

Upravo nju, čije je peripetije sada lakoćom mogao objasniti, vidio je nakon toliko vremena šokiran njezinim ogromnim nosom. Sada je s tom izraslinom izgledala, najblaže rečeno, nakazno. Činjenica da joj je mrcina izrasla u kasnijoj životnoj dobi bila je nešto njemu doista neobično, a taj se moment odjednom tako počeo nametati dovodeći do za Bruna senzacionalnoga, gotovo nevjerojatnog zapažanja.

Usput se prisjetio vremena kada je glavna sukreatorica njegove stvarnosti izgledno bila baš ona, Monika, kao i niza muškaraca s kojima je kasnije izlazila te najrazličitijih načina kako bi on za te veze doznavao. Monika je unatoč svemu i dalje kotirala kao izrazito poželjna cura, iako bi svaka druga bila okarakterizirana kurvom u toj izuzetno maloj i konzervativnoj sredini.

Bilo je to i vrijeme kada je trpio učestale glavobolje i bio totalno bezvoljan zbog čega je bio zaključio da se zaljubio, iako mu se sada činilo da se ljubav ustvari dogodila djevojci koja je već tada težila malo drugačijem pristupu problematici.

Negdje u to vrijeme zamalo je smrtno stradao dospjevši u punoj brzini motorom u oštar lijevi zavoj, dva puta prije toga neobjašnjivo promašivši zadnju nožnu kočnicu, a stisnuvši prvi disk usput naletio na šljunak i tako sletio s ceste pri brzini većoj od sto kilometara na sat. Tek sada lako mu je bilo razumjeti što se zapravo dogodilo i zašto je noga,

što mu je tada bilo neobjašnjivo, čak dvaput promašila pedalu. Sjetio se tako lika s početka priče koji se još u nekoliko navrata „slučajno” našao u njegovoj blizini nagovarajući ga na Moniku, na kraju čak i garantirajući da je mala nevinna. Međutim, Bruno se nije dao zavlačiti jer je bilo izgledno da je Monika već navikla ekipom manipulirati unedogled.

Nanizala je ona u kratko vrijeme i nekih osmero ljubavnika, za sve se potrudivši da mu budu uredno prezentirani. Ponovno se sada pokušavajući prisjetiti redoslijeda tih likova, a kako je tada bio u neprilici sve ih registrirati, nikako se ispočetka nije mogao sjetiti sedmoga u nizu. Tek se nakon nekoga vremena prisjetio da je to bio njegov najbolji prijatelj, s kojim i nije imala ništa, barem je on tada tako mislio.

Broj sedam se tako isprofilirao kada se nekoga ili nešto željelo okarakterizirati lažnjakom, u toj neverbalnoj komunikaciji Bruna i tih zakulisnih domina u njegovoj interaktivnoj stvarnosti. Sklonih doznati iz prve ruke tijek i sposobnih nadovezati se na priču koja tako teži biti popraćena mišlju i djelom.

Tako su i brojevi osam i devet dobili svoja prenesena značenja. Osam je postao sinonim za kurvju. Broj devet personificirao je Bruna, kao i broj tri, koji se kroz priču već nametnuo. Dva je bio korišten kad se nekome željelo poručiti da odjebe. Broj četiri, kako se Brunu jednostavno nije sviđao, poslužio je kao sredstvo prenesenoga značenja kada se htjelo baš to poručiti. Šest je bio već afirmiran kao vražji broj.

Preostali brojevi sami su po sebi nosili neko značenje i u nekom kontekstu doprinijeli da poruka odiše cjelinom. Stvorivši tako uvjete za priču koja je tek sada mogla započeti...

Analizirajući kako je stručno bio ispreskakan, tako ulijećući u najrazličitije faze, uglavnom, pucajući po šavovima, odjednom su se ispred Bruna počeli nizati automobili usmjerivši mu pogled na registarske oznake koje su sada ujedno bile šifre kojima su mu odašiljane poruke, dok bi slova aludirala na prvo smisljeno što bi im prigodno palo na pamet.

Tako u prilici shvatiti koliko je cijelo okružje u jednom trenutku sposobno biti podređeno nečemu tako bezveznome. Zahvaljujući tim kreatoricama naših stvarnosti, i ovaj je svijet, kao što je netko to već zapazio, postao: „pornografski uradak kojemu je sva problematika radnje impotencija”.

Sad kada je valjda mogao shvatiti da je centar pažnje, ispred njega počeli su se redati automobili registarskih oznaka 777 (čitaj, lažnjak tri), 555 (odlikaš), 889 (odjebi kurva, Bruno), 333, 666, 444 itd., itd., u nevjerovatnim nizovima koji bi se nadopunjavali odašiljući poruku, i jednostavno nisu mogli biti slučajni, kao što i pokušaj vjerojatno u biti i nije bio toliko bezvezan, iniciran od onih koje su istinu itekako poznavale.

Stvarnost je to izrazito osjetljiva na hijerarhiju, prepuna tolikih koje zaslužuju samo najbolje, tako sposobnih doskočiti situaciji, izigrati, povrijediti pa i prevladati, nesposobnih za kompromis, sada zbog disbalansa ugroženih jednih od drugih, gotovo prisiljenih surađivati.

Iako je prava istina nešto posve drugo.

Poanta je u tome da patke prodaju one koje se više i nemaju čega bojati jer su svojim pristupom u stvarnosti u kojoj više i nemaju namjeru realizirati ljubav, kako ona njima znači nemoć, u međuvremenu postale opasnost za one koje to žele.

Svojim su se pristupom pozicionirale kao apsolutne konstante stvarnosti kakvu poznajemo, na kraju zbog ega koji su uspjele izgraditi i nesposobne opstati s onim koji ih doista privlači, sada manipulirajući svojim okružjima režirajući konstrukcije kojima će svoje priče biti u prilici potkrijepiti. Crne i bijele sada su odraz jednih te istih tako sposobnih kapitalizirati prijevaru i što su se sposobne predstaviti bjeljima, to su u prilici dublje zabrazditi u pizdariju. Dovodeći se tako u poziciju u kojoj ih više nije moguće emotivno ugroziti, a one pak, ako im se pruži prilika, najčešće je neće propustiti, sposobne stvoriti besprijeckornu sliku o sebi i tako si šireći manipulativni prostor.

U toj čovjekovoj stvarnosti iza čijih se kulisa vodi bespoštedna borba za prevlast sada bi bilo moguće shvatiti i najtragičnije ishode u njoj, u kojoj bi sve postajalo režija tih jednih te istih koje bi se sve teže nosile sa stvarnošću kakvom je ona počela rezultirati, a igrom slučaja sve je postalo njihovo maslo. Nakon silne samopromocije brojevima i manipulativnih mogućnosti žene u toj kolektivnoj besvijesti kojoj smo doprinijeli većina

nas, Bruno je palo na pamet pogledati registarske oznake svojih vozila, a koje iz nekoga razloga nije pamtio. Tek je tada uslijedilo iznenađenje – sve registarske oznake bile su tek kombinacija nekoliko brojeva koji su se ponavljali po principu te neverbalne komunikacije, kojom su odavali jasnu i nedvosmislenu poruku uklapajući se u priču. Samo iščitavajući brojeve sa tablica sa njih crpeći poruku, sada se Bruno doveo u situaciju sa svojim cijenjenim okruženjem psihodeličariti, siguran da su izvan dometa njihovih stvarnosti.

Tako se opet nametnula mogućnost da su moćnice, i same izmanipulirane iz te neke domene stvarnosti, a Bruno u prilici registrirati kako je ekipa psihološki pala. Zbog kako je postalo toliko izgledno da nisu prevladale ničim.

Iako su tekstovi diskriminirajući za ženu, oni se tiču tek nekolicine, samoga vrha stvarnosti kakvu poznajemo. To su jako dobro situirane malo bolje pojedinke, naučene masno naplatiti majstorije kojima su tema. Često u vidu obožavatelja koji će nakon doživljaja, ničim izazvan, na primjer premlatiti svoju suprugu, i to je još najbolje što joj se moglo dogoditi. Jedinke kojima su sada, zbog pozicije na kojoj su se našle zbog ega kakav su izgradile, u okruženju koje im nije doraslo i njihovoga uvrnutoga virtualnoga pogleda na svijet, za sve što im se događa krivi drugi, iako nezaobilazne konstante stvarnosti kakvu poznamo u kojoj će sada uglavnom same inscenirati događaje na koje će kasnije reagirati i tako trošeći energetske viškove okruženjem dominirati.

Sada zbog stupnja ega na koji su se tako dovele stvarnost sposobne i višestruko osobnije doživljavati u kojoj sve postaje seksizam, a to je moment kojega su sad sposobne i same potencirati zapravo nesposobne se obuzdati.

U stvarnosti u kojoj je ženi pohađati tečaj dojenja postalo nešto najnormalnije da se zaključiti kako joj nedostaju još neka predznanja.

22. 12. 2012.

- 21 -

KOLOČEP

Denis i njezina naizgled krhka pojava, koja je zračila tom izuzetnom percepcijom njezine osobnosti, sve je više postajala dijelom Brunove stvarnosti. Ona je cijelo vrijeme pratila sve što se oko njega događa, ali više kao nekakav pasivni promatrač, za razliku od nekih drugih svojih kolegicahobotnica koje su imale puno konkretniji pristup.

Zainteresiravši se za nju Bruno ju je počeo izazivati. U mislima vizualizirajući poljupce, ljubeći je i milujući po cijelome tijelu, nježno joj ljubeći grudi i ližući bradavice, sve je više osjećajući u sebi, doslovno jebući zrak.

Denis ga je sve više privlačila i na kraju i zatražila da dođe po nju. Međutim, Bruno se nije htio zaletjeti. Naime, iskustva koja je do tada stekao nisu baš bila obećavajuća. Vjerovao je da nekakav oblik kompenzacije u takvoj smjelosti mora postojati.

Još u vrijeme dok je bio prikovan za krevet, Denis mu je jednom svojom gestom dala naslutiti da je trač koji je o njoj kasnije kolao zapravo istina. Bio je to čin koji je tada protumačio kao opravdanje za nešto što je učinila, najvjerojatnije neki vid neverbalne komunikacije s tom interaktivnom okolinom. O čemu se zapravo radi, on tada nije mogao znati na temelju informacija kojima je raspolagao, međutim kasnije je njezin postupak bio lako objašnjiv. Bruno se jasno sjećao da je u jednome trenutku njegovom sviješću proslijedila misao: „Nisi došao”. Vjerojatno kao neki oblik amnestije, registrirajući sve kroz što je Bruno prolazio, tada se vjerojatno i upustivši u odnos koji će je kasnije obilježiti.

Cijeli slijed događaja i iskustava koje je do tada stekao u toj stvarnosti bilo je sada ono što Brunu i dalje nije dozvoljavalo da se pokrene. Denis više nije odustajala te je postajala sve napetija u svojim nastojanjima. Kada

je shvatila da se on i dalje nema namjeru pokrenuti, žestoko ga je napala svoji energijama, fokusiravši se negdje u području gornjega dijela sredine prsnoga koša, tolikom snagom da je u tome predjelu mogao osjetiti žarenje.

Posljedica te reakcije bio je snažan pad imuniteta tako da je gotovo trenutno obolio. Temperatura koja je uslijedila bila je nikad veća, bilo ju je nemoguće spustiti ikakvim medikamentima, kao ni cjelonoćnim natapanjima u alkoholu, a sve je bilo popraćeno strahovitom glavoboljom tako da je bio zaključio da situaciju u kojoj se našao neće preživjeti.

Vidjevši kako ga je nemilosrdno slupala i uzevši stvar u svoje ruke, a znajući kako Denis zapravo funkcionira, okolina je gotovo trenutno Brunu potvrdila njegove sumnje kroz pojedinosti informirajući ga o navikama gospođice, što je bio pokazatelj kako je ta stvarnost na neki način donedavno samu sebe kontrolirala.

Tako se prisjetio njezina vizualnog izričaja tih dana: elegantne crne haljine koju je nosila prilikom jednoga susreta koji je svemu prethodio, a koja je na ramenima imala nekakav neobičan dodatak koji je Bruna asociirao na rogove, dok je njegovim mislima tada prostrujala misao: „Činovi”. Sada je bio siguran o kakvom se egu tu radi te da ga je gospođica nemilosrdno pregazila, iako je sve vrijeme vodila itekako uredan seksualni život. Tom činjenicom opravdavajući sebe što se nije angažirao, Bruno je osjetio potrebu osvetiti se.

Mail o tajnoj ljubavnoj vezi poslao je u jednu novinsku redakciju ne imenujući nikoga, ali jasno pišući o voditeljici s percepcijom sveteice. Drugi mail sličnoga sadržaja poslan je i u njezinu redakciju.

Uslijedio je odgovor iz redakcije u kojoj je gospođica bila zaposlena u kojemu su uz prizvuk sprdnje zatražili od njega da im proslijedi i slike, dok su iz druge direktno zatražili detaljniju informaciju nudeći čak novčanu nagradu, zajedljivo tražeći potvrdu dali se zapravo radi o Denis.

Pomislivši da je ipak pretjerao, Bruno je odlučio odustati od svega i novinarki koja ga je kontaktirala trudio se objasniti da je sve nesporazum te da je mail koji je poslao neistinit jer da je sve ustvari bila njegova reakcija isprovocirana time što uredništva nekakvih emisija pozivaju gledatelje da im šalju slike poznatih u diskutabilnim situacijama itd., itd. (baš se bio zanio). Međutim, u toj stvarnosti, koja je već bila odlučila što će učiniti, Brunova sabranost i ozbiljnost te najiskrenija namjera da spriječi štetu

koju je zamalo prouzročio djelovali su kontraproduktivno. Bio je to pogrešan pristup i rezultirao je klikom da je informacija zapravo točna!

Reagiralo se promptno, gotovo trenutno informacija je zaživjela u svim medijima. Kada uzmemo u obzir kako su dotični funkcionirali, zamaskirani odvojeno se nalazeći u sumrak, ne treba biti naročito pronicljiv da bi se shvatilo kako je priča odraz ovih tekstova.

Prvotna Denisina reakcija bila je, najblaže rečeno, nerazumna, međutim s vremenom je postajalo sve jasno.

Kolike su mogućnosti manipulacije kroz dimenziju stvarnosti koja je u domeni žene te koliko je cijela situacija bila interesantna „ekipi”, Bruno je mogao naslutiti iz karikature koja je osvanula u dnevnim novinama koje su postale osnova njegove komunikacije s tom stvarnošću.

Kako ga je drmala jaka groznica te se kupao u znoju, bio je prisiljen promijeniti posteljinu, a budući da nije bio u situaciji birati, iz ormara je izvukao prve plahte na koje je naišao. Imale su nekakve imbecilne crvene cvjetice, a gotovo identičnom plahptom bila je pokrivena Denis u karikaturi koja je osvanula u dnevnim novinama uz tekst koji ju je nadopunjavao: „Poznati hokejaš servirao na tuđem terenu.”

Denis je dala sve od sebe ne bi li se u situaciji u kojoj se našla postavila u ulogu osobe koja njome vlada. Vidjevši je na ekranu, na njenome licu nije mogao uočiti tračak nečega čime bi ukazivala da je u problemu, više je to bio izraz olakšanja, iako je već bio naučio da je baš ona najbolji detektor u diskutabilnim trenucima, jer baš se ona imala potrebu prema njima postaviti pristupom kojim će se na neki način amnestirati.

Bruna cijeli tijek nije iznenadio, bio je već cijepljen od najrazličitijih pristupa kojima je intencija bila emotivno ga skršiti ili barem što više povrijediti.

U sve se „slučajno” uklopio još jedan bezazleni potres u dubrovačkom akvatoriju, s epicentrom negdje oko otoka Koločepa, tako ponovno rezultirajući iznenađenjem u toj stvarnosti u kojoj su se svi skupa našli zbog mogućnosti koja se tako jebeno sve više nametala.

U toj zbilji i najtragičniji ishod postaje rutina, a ego kakav je u svome okružju izuzetno lijepa žena sposobna izgraditi impuls je koji ona više ne može obuzdati, a ne bi li se pokušala na svoj način namiriti, nesposobna se ikome u potpunosti prepustiti.

Ne bi li se oporavio, Bruno je na trenutak izašao do obližnje trgovine po još malo limuna.

Ne registriravši što mu je prodavačica zapakirala, kad ih je htio upotrijebiti, shvatio je da su u kartonu dva izrazito mala i jedan ogroman limun. Ugledavši ih, na prvu je pomislio da je prodavačica totalno popizdila, međutim kasnije je shvatio da je to bilo viđenje događaja iz perspektive iskusnije gospođe involvirane u priču kako muškarca svesti na prihvatljiviju veličinu.

U Brunovoj je stvarnost i dalje sveprisutna bila Coco, koja nikada nije ni otišla, prozvavši ga Ciganinom, njegovim mislima sve češće negodujući. Neuspjeh raznih da ga skrše bio je očito i njezin neuspjeh jer kao takav i nju je još više privlačio. Mršteći njegovo lice sve češće, sada se koristila njegovim jezikom, njime brljajući u ustima. To joj je bio novi trip nakon što je picnula nos koji je sada čuvala izbjegavajući ga borati u komunikaciji s njim kako je to bila navikla.

Bruno je konačno uletio u nekakav prazan hod. Kako bi izbjegao eventualne susrete treće vrste, trudio se što više izbjegavati medije te bi svako toliko kada bi se zaboravio opet naletio na koju svoju „nesuđenu obožavateljicu”.

Time se i nije previše opterećivao znajući sada da su to osobe kojima su muškarci koji ih obožavaju često tek lutke na koncu, kojima one manipuliraju doslovno se postavljajući u poziciju boga i glavnoga sukreatora njihovih stvarnosti. Glavom mu se sad motao cijeli spektar žena koji se doslovno redao, a na što on više nije mogao utjecati. Bila je to reakcija koju je izazvao ne želeći se baviti ni jednom.

Situacija koja ga je snašla toliko ga je podsjećala na vrijeme kada je kao dječak promatrao kokoši satima se igrajući s njima i bacajući im komadiće neke hrane koju izrazito vole. U toj njihovoj borbi za plijen ubrzo je primijetio dominantnu kokoš koja bi se gotovo uvijek izborila za najveći komad ne prezajući ni pred čim da se ga dočepa. Ukoliko bi bila neoprezna i presigurna u svoju premoć, u trenutku bi ostala bez poslastice, ali ukoliko je stvarno bila zainteresirana za plijen, gotovo bi ga sigurno vratila tako da druge kokoši ne bi ni pokušavale više ometati je u toj nakani da se počasti, pohlepno naizgled hineći nezainteresiranost, međutim opet pomno važući je li se šefica zasitila, uvijek na visokom stupnju spremnosti za akciju.

Te su kokoši njemu bile toliko interesantne i toliko je vremena provodio igrajući se s njima da je svima bio nadjenao imena. Upravo je zahvaljujući toj činjenici naišao na prvi veći misterij u ranoj životnoj dobi, i to promatrajući primitivniji oblik života na Zemlji. Pijetao je u toj svojoj gunguli ustvari ispaao pravi džentlmen ne upuštajući se u borbu za plijen i puštajući tako kokoši da se časte, ni s jednom kokom ne „ljubujući” više od jedanput dnevno. Tako da je on doista u Brunovim očima porastao kao puno inteligentniji stvor nego je to prvotno mislio, s neospornim osjećajem za mjeru kao i impresivnom memorijom za mužjaka jedne kokoši. Bruno je to tada prihvatio kao činjenicu, a kako mu je to ustvari bila i jedina zanimacija, valjda je i stoga bio tako nepogrešiv i ažuran.

Danas je siguran da je njegov Miki bio tek izmanipulirani pernati kicoš koji se samo navodio sposobnošću i najobičnije kokoši da ovlada relativnošću prostora i vremena, a kako bi se reproducirala. U toj stvarnosti koja će sada biti sposobna pokušati prevariti i pijetla ne bi li se prikrila! Sada, ako to bude pokušano biti provaljeno na jednoj domaćoj emancipiranoj kokoši, bit će zanimljivo vidjeti njezinu reakciju. Tek toliko da se zna tko je gazda.

Nije se mogao ne sjetiti cijeloga niza muškaraca koje bi susretao dok su vrludali oko njega, čudno se ponašajući, na najrazličitijim „tajnim zadacima” na koje bi ih poslala neka od njihovih prijateljica noći koja je, otkrivši im tajnu, u njihovim očima sada vjerojatno percipirana kao izuzetno inteligentna jedinka. Vjerno im služeći, a nisu znali da takvu „inteligenciju” kojom ih je ova očarala posjeduje doslovno svaka kokoš. Upravo se u toj činjenici može očitati i važnost zadataka na koje su slani, ne sluteći da je njihov čin ustvari način da se ove riješe energija koje više ne mogu kontrolirati, izvrćući tako stvarnost i namećući sebe. Dovodeći žrtvu u podčinjen položaj koji im olakšava situaciju u kojoj su se našle, a koja je nastala kao posljedica želje za moći i često nauštrb ljubavi, a mogla bi biti i posljedica ovisnosti, više bitno ne mijenjajući ništa osim nagore.

Nakon sređivanja dojmova, Bruno je nakon puno godina studioznije promotrio svoje kokoši koje su, usput budi rečeno, sačuvale živu glavu upravo zahvaljujući njemu. Kako ih se njegova obitelj bila odlučila riješiti jer nitko nije imao vremena baviti se njima, upravo ih je Bruno odlučio

spasiti preuzevši brigu za njih. Upoznajući se opet, nakon puno godina, sa svojim ljepoticama, posebno mu je u oko upala jedna izrazito ružna kokoš koja je redovito pjevajući ponosno paradržala gologuza kokošinjcem.

Iako bi, kao i sve druge kokoši, prolazila kroz ciklus gubljenja i obnavljanja perja, Coco Mirage, kako ju je prozvao, na predjelu guzice redovito je ostajala bez njega pa je i zbog te činjenice bila posebna.

Coco se nakon nekoga vremena toliko uživala u lik te kokoši da ju je to Brunovo izrugivanje počelo pogađati, a naročito kada je nagovijestio društvu da ju je odlučio spremi pod pekom i počastiti ih. S obzirom na to da je ta kokoš imala poznato zvučno ime i prezime, to je sve koji su bili pozvani na gozbu dobro i nasmijalo, iako nisu mogli ni sanjati kako je Coco Mirage to ime zapravo dobila te koji je pravi razlog zašto ju je Bruno odlučio pojesti. Koliko se Coco uživala u ulogu i kako bi taj čin utjecao na nju te kolika je uloga žene u sukreiranju stvarnosti kakvu poznajemo, mogao je shvatiti iz činjenice da je, iako mu je to bila originalna ideja, Bruno ustvari bio zaboravio što je naumio.

Bilo je i doista čudno kako se nitko iz njegova društva nije sjetio što im je bio obećao, jer u nekom drugom slučaju to sigurno ne bi bili zaboravili.

Prava je istina zapravo bila da je Coco izrazito komunikativna žena koja se doista zna prezentirati kako u zbilji koju poznajemo tako vjerojatno i u toj zakulisnoj domeni svoje stvarnosti. Tako je plemenita Coco spasila imenjakinju od sigurne smrti, iako nije bila učinila ništa da pomogne Brunu izvući se iz ni malo zavidne situacije.

On se pak trudio što više izbjegavati taj svijet razvrata, manipulacije, licemjerja i laži do njezinih krajnjih granica. Svijet koji sve češće rezultira medicini nerješivim situacijama, pederlukom, raznim ovisnostima, silovanjima, pedofilijom, ubojstvima, nesrećama sa smrtnim epilogima koje su se često tako lako mogle izbjeći, a koje su i sve češće inicirane iz te domene čovjekove stvarnosti koju tek moramo spoznati na putu nekakvoga boljega i pravednijega sutra. Tako bismo se kao vrsta mogli oduprijeti izazovima vremena i prostora koji nam tek predstoje na putu opstanka i očuvanja kojima je, po Brunovu uvjerenju, sve podređeno u kojima i jest smisao. Naravno, uz glupost, kao neosporni mehanizam spoznaje, koja je

beskrajna koliko i ovaj svemir kojega smo dio, a možda i veća. Glupost koja često mora biti takva da ju je većina na kraju sposobna uočiti jer ona postavlja pravila igre.

Kako su tekstovi polako dobivali oblik, redovito su bivali popraćeni interakcijom sa stvarnošću kojom su se bavili.

Upravo dok je stvarao prethodno poglavlje, neka je žena, valjda ne mogavši se više suspregnuti, u Brunovim mislima cijelo to vrijeme vizualizirala muškarca u crnom odijelu i bijeloj košulji, s namašćenom dužom, izrazito crnom kosom i povećim specifičnim brkovima, kako se valja po podu smijući se do suza čitajući knjigu, shvativši da je glavni lik ustvari Coco. Bruno je bio gotovo siguran da je sve inicirala ona.

Upravo je to bio način kako su se te žene borile protiv situacija da budu ismijane ili ponižene jer su tako zadržavale poziciju da i dalje budu glavne protagonistice svojih stvarnosti.

Na kraju krajeva, i sam čin seksa u svojoj stvarnosti upravo tako funkcionira, težeći takvome pristupu po momentima koji ga čine.

Nije to odraz neke inteligencije, tek usavršeni mehanizam jedinke sposobne se naći na vrhu.

Takav je rasplet Cocoin ego pogodio tako da se dotična nije mogla oduprijeti tome da se malo veliča, tako vjerojatno želeći poručiti da takav ishod neće dozvoliti, a vjerojatno nadajući se da će se koja zaletjeti.

Uzevši stanku od pisanja, Bruno je odlučio prolistati dnevne novine, a tamo na jednoj strani – ona, Coco, u nekakvom dnevniku koji će tek sutra izaći (čitaj: malo sutra), skockana sama šeta po nekoj metropoli, najvjerojatnije Londonu, pružajući svoj pogled prema podu s pomodnim naočalama, koje se njemu baš nisu sviđale iako su njoj prekrasno stajale, šaljući mu tako jasnu poruku.

Cijeli je njezin stajling bio podređen poruci koju je po sustavu prenesenoga značenja koji su u dotadašnjoj komunikaciji utjelovili bilo lako dešifrirati. Bile su tu i crne cipele, jarko plave hlače na crtu, itd., a baš se nedavno bila zaručila tako da Bruno s njom i nije imao posla, pronicljivo primijetivši kakva je moralna vertikala od tada postala.

Tako je usput bio doznao da je, eto, iz ljubavi čak i vjeru promijenila, na što je primijetio da nije ni znao da je ona i prije bila vjernica, ali bio je već shvatio da joj prijašnja vjera i nije bila nešto pa mu je ta njezina odluka bila

i više nego logičan slijed. Svemu je prethodio jedan Cocoin ulet kada ju je on zamolio neka mu oprost, ali kako još nije bila došla na red. Ubrzo je „slučajno” završila u novoj vezi. Na slici koja je posvjedočila trenutku toga vremena i došla do njega, mogao je uočiti rajf (malo prevelika preserancija) kojim je „slučajno” upotpunila frizuru.

Nakon ovakvoga razvoja situacije pišući tekstove Bruno je uspio vidno isprovocirati gospođicu. Negodujući, istežući mu fakića na ruci, jasno mu je poručila što misli o svemu, čak je bila i neobično vulgarna na što joj je adekvatno odgovorio vizualizirajući svoj prst u najcjenjenijem dijelu njezinoga tijela, inspiriran slučajem kada je takav čin u njegovoj domovini najprije okarakteriziran kao oblik društveno poželjnog ponašanja usporediv s rukovanjem a kasnije pak okarakteriziran silovanjem. Zamolivši je usput da mu pomogne u nedoumici, a sklon dokučiti istinu, te je upitao bi li više voljela da ju netko siluje ili joj pak ... ne bi li nekako razriješili misterij, jer kad je već sve upoznao s tom praksom, vizualizirajući rukovanje sa svojim okruženjem, sve je kulminiralo u sasvim drugoj krajnosti!?

Da se sve kojim slučajem nije odvijalo pred tolikim auditorijem, reakcija bi gotovo sigurno uslijedila, Bruno je bio siguran u to.

Kad je ušao u auto trenutno ga je s radija zaskočila pjesma pjevača koji je poginuo projurivši kroz crveno na nekom raskrižju, a navečer, zadrijemavši ispred TV-a koji je bio uključen, probudio se tako spontano i neprimjetno u trenutku kada je voditeljica čitala vijest da je nekoliko ljudi poginulo na raskrižju neke ulice. Bruno, iako svjestan da mu domine zapravo prijete smrću, što nije bilo prvi put, samo je ugasio televiziju i izašao na terasu. Ispred sebe je ugledao golem plamteći trag popraćen zvukom izgaranja te glasnim komentarima ribara koji su se zatekli na moru u čudu, iz čega je mogao zaključiti da su i oni vidjeli isto.

Takvim fenomenima koji su se oko njega događali, popraćeni zvučnim i vizualnim efektima, više nije pridavao veliku pažnju, znajući da je i pad zvijezde mogao biti samo projekcija iz ženine stvarnosti kada se ona nije u situaciji osloboditi energija koje bi neka zgoda isprovocirala. Pojavu u slučajevima kada je neku osobu moguće istovremeno uočiti na dva različita mjesta sada bi bilo moguće objasniti, kao, na primjer, i pojavu NLO-a.

Intenzitet vizualizacija ipak bio je najveći kada bi stvarnost rezultirala događajima koji su svojim momentima poprimali karakteristike rata. Ujutro je u novinama pročitao da je na trogodišnje dijete naletio auto te je ono stradalo, a Bruno je bio siguran da je i to potpis jedinki koje su gostovale i u njegovoj stvarnosti. Gadura lišenih ljubavi kojima je već odavno mjesto na psihijatriji.

Takvi su događaji dodatno Brunu davali snage da ustraje u onome što je naumio učiniti.

To je bio jedini način da spriječi cijeli niz stradanja koja bi sigurno imala intenciju rasta kada bi se on kojim slučajem pokolebao zbog viđenog. Znajući već da je sve što se događa samo umjetnost mogućega, jer u protivnome te bi „dobrice” već odavna bile i njega likvidirale.

Intencija te stvarnosti je sve više jedinki afirmirati u beskrupuloznoj ubojice, ukoliko im se za to ukaže prilika, stvarajući predispoziciju načinu kojim će krivca biti teško ili gotovo nemoguće identificirati, jer krivci su zapravo svi koji su se u tome okružju u jednome trenutku našli.

I Bruno je u to vrijeme imao izuzetnih problema s koncentracijom, u nekoliko slučajeva dotaknuvši rub kolnika te se zamalo zabivši u vozila ispred sebe, iako se maksimalno trudio kontrolirati.

Drugi je dan doznao razmjere tragedije na raskrižju, kao i da je to ista ona ulica u kojoj je poginuo i pjevač s početka priče! „Slučajnu” prisutnost hitne pomoći i policije na licu mjesta lako je razumjeti. Upravo je to pokazatelj koliko je lako bilo spasiti dijete koje je pred neki dan također stradalo, i to je najvjerojatnije detalj koji je doveo situaciju do usijanja, pogodujući Brunu da to primijeti dok su vršeci pritisak jedna na drugu potencirale reakciju.

Kako je to bilo vrijeme kada su Brunu intenzivno nastojale napakirati sranje, tako su baš tada svijet „slučajno” zadesili potresi koji su ovaj put bili razorni.

U lotu, koji prije nikada nije igrao, kao ni ostale igre na sreću, sada je Bruno vidio razbibrigu, ali i mogućnost brze i lake zarade, zahvaljujući spoznaji do koje je bio došao. Novac ga nije interesirao, ali prevariti lutriju doista je postajao izazov. Stoga je sve češće sa svojim družicama dogovarao mogućnost da mu ispune listić, a on će im isplatiti svu zaradu kako bi se jednom riješile te opsesije materijalnim. Na što, usput budi rečeno, nisu

pristajale, kao ni na mogućnost da novac bude uplaćen u dobrotvorne svrhe. Upravo mu se tada nametnulo pitanje: pa zar je moguće da te osobe, iako u stalnoj depresiji, u koju ih najvjerojatnije dovodi sposobnost koju imaju a tako je dobro prikrivaju, nisu sposobne zapamtiti tih sedam, osam brojeva i okoristiti se, a pogotovo sada kada su brojevi koji su izlazili bili lako čitljivi i jednostavnije ih je bilo zapamtiti kroz sustav prenesenoga značenja i neverbalne komunikacije koji su bili utanačili.

Na primjer, dobitnu kombinaciju nacionalne lutrije u to su vrijeme činili brojevi koji su zapravo bili kombinacija svega šest brojeva: 6,18,19,23,29,31,36 ; dopunski broj 38 te slovo B (be).

Zbog novonastale situacije na neko je vrijeme odustao od njemu tada genijalne ideje i posvetio se radu na knjizi, pokušavajući dati odgovore na pitanja koja su mu se nametala.

Sjetio se tada i žene iz njegove neposredne blizine koja je umrla od raka dojke a da on cijelo to vrijeme uopće nije znao da je bolesna. Bio je siguran da je ona znala kakvu sposobnost on posjeduje a da ni u jednom trenutku nije zatražila pomoć, kao i da su se sve druge manipulatorice u okruženju pobrinule da on to ne sazna.

Pokušavao je sada izlučiti momente po kojima funkcioniraju, privržene jedna drugoj u toj stvarnosti u kojoj glavna postaje ona koja je najvećom konstantom sposobna ovladati kroz manipulaciju, povećavajući si tako šansu da se nametne.

Možda se odgovor krije u misli jedne od njih: „Glupost je činiti dobra djela ako to nitko ne vidi”. Iz navedenoga možemo samo zamisliti kakva bi to bila individua u svojoj istini svoje stvarnosti u trenutku koji bi joj omogućio da se prikrije?!

Kada ženi lažemo, mi je dovodimo u poziciju u kojoj se ona osjeća dominantno u toj stvarnosti u kojoj je konstanta relativnost, kojom je ona tako sposobna ovladati i kapitalizirati prijevaru podredivši situaciju sebi.

U krajnosti ona sada i potiče zgodu u kojoj će biti prevarena, a da bi se dovela u priliku tobože osvetiti. Zapravo sve postaje njezina konstrukcija ne bi li se nagradila, a većina u tome okruženju samo baratajući manjim konstantama bit će je u prilici razumjeti i odobravati njen postupak.

Težeći toliko prevladati, ona na kraju samo glumi orgazam, ne bi li dominirala svojim okruženjem, sposobna tako stvarnost apsolutno podrediti sebi.

Interes je pravi razlog zašto se u istraživanjima paranormalnog i učinaka bioenergije ne ide dovoljno daleko i zašto su ti rezultati često osporavani i nedovoljno prezentirani. Najvjerojatnije i stoga što i oni koji se time bave često ne znaju čime barataju, iako bi baš takovi bili i najefikasniji.

Naša je stvarnost ustvari simbioza inteligentnoga okruženja u stalnoj interakciji s nama samima, u čijoj pozadini prevladava interes. Ta nam činjenica govori kolika je zapravo moć te ženine stvarnosti da ne bude otkrivena. Ona je naš saveznik kada nas ide i dodatni teret kada nas neće, stavljajući tako sebe u poziciju glavnoga sukreatora stvarnosti kakvu poznajemo, stvarajući si privid da je kontrolira, a u kojoj je sve što se događa tek umjetnost mogućega. Međutim, ako im se netko dovoljno približi, osjetivši se ugrožene dobit će poriv da reagiraju i od njega učine luđaka ili budalu. Nekad će samo inicirati erekciju u pravome trenutku, i već će uspjeh biti zagaraniran. Sve pripisujući dobroj zajebanciji, a zapravo sve je najčešće posljedica nesposobnosti jedinke da se suzdrži!

Iz do sada rečenog može se nazreti odgovor na niz pitanja kako zapravo funkcionira naša podsvijest, odnosno tek jedan njezin segment, jer izgledno je da bi ih bilo još iz domene stvarnosti iznad naše.

Zašto zapravo spavamo (da bismo se razmnožavali), zašto sanjamo, koji je često pravi uzrok boli, zašto za karcinom dojke žena uglavnom doznaje posljednja, a najzloćudniji oblici tumora uglavnom ne bole dok nije prekasno... Iz svega mogli bismo si dočarati kakva je to stvarnost zapravo, kao i da su joj izloženi svi!

Zašto sada gospođica postaje agresivna i na što je sve sposobna kada se nađe u situaciji da ne vlada svojom seksualnošću kako je navikla, zbog ega koji je u svojem okruženju koje joj nije doraslo bila sposobna izgraditi, uzvisivši se nad svakim, pa se stoga i ne trudi kontrolirati u okruženju u kojemu je takav pristup postao potrebom, na kraju o toj radnji postavši ovisna.

Depresija, u smislu stanja koje izaziva ono područje u mozgu čovjeka koje se brine o subjektivnom sudu jedinke kako je okolina percipira,

najčešće je izazvana iz te više domene čovjekove stvarnosti. Sposobne potencirati depresiju, tako se od nje zapravo štiteći!

Sada bi bilo moguće shvatiti kako neke životinjske vrste uspijevaju izbjeći prirodnu katastrofu te koji je mehanizam te sposobnosti. Što se je žena sposobna više suzdržati u jednoj dimenziji svoje stvarnosti, u drugoj je vjerojatno aktivnija, iako, ako je prava, sposobna je dati si oduška u svim područjima svoje stvarnosti.

Prirodne katastrofe koje bi se sinkronizirano događale u većim ili manjim razmjerima proporcionalno snazi intencije kojoj je junak priče bio izložen u svome interaktivnom okružju mogu dati naslutiti da su izgledno teledirigirane iz dimenzije stvarnosti iznad naše. Egzistirale bi po istim principima manipulacije kojima se služi i žena. Ta bi dimenzija stvarnosti donedavno njoj bila neprimjetna, isto koliko je današnjemu muškarcu neprimjetna dimenzija kojom je sposobna ovladati ona.

Imajući priliku doznati najnovije podatke o istraživanjima nasilja nad ženama, i Bruno je došao do poraznih podataka i iz svojega kuta pogleda na stvarnost u kojoj je navodno njih 50 posto psihički zlostavljano, a 30 posto fizički. Pribrojio je tome ovih nekoliko posto koje zlostavljaju sve, a koje je izuzetno lako psihički zlostavljati, koje su izuzetno lijepe, sve češće zahvaljujući estetskoj kirurgiji, i uglavnom nesretne.

Naučile su pokoriti svakoga ne imajući više dostojnoga protivnika, jer su uglavnom mrtvi ili su postali narkomani, liječnici, invalidi, alkoholičari, poduzetnici, pedofili, luđaci, kronični bolesnici, silovatelji, bioenergetičari, pravnici, pederi, lopovi, preljubnici, komičari, pušioničari najrazličitijih spika, neshvaćeni pjesnici ili pisci...

Ispada da na ovome svijetu ima ipak nešto više od 10 posto sretnih žena koje bi ustvari također bile barem malo nesretne zbog ovih prvih nekoliko posto, a kako one funkcioniraju, ljubomorne reproducirajući svoju nesreću nekim vidom zlostavljanja svojih presretnih muževa na primjer...

Došli bismo tako do nimalo obećavajućih podataka.

Nametnulo bi se pitanje: Bi li na ovome svijetu itko više uopće bio sretan?

15. 12. 2010

- 22 -

Y

Kako ljudi obolijevaju od najrazličitijih oboljenja koja postaju kronična, tako je Bruno obolio od Ingrid koja je na kraju postala njegova kronična svakodnevnica.

Ingrid je bila izrazito lijepa djevojka s kojom se prvi put susreo kad je gostovala u nekoj emisiji zajedno s Izabelom, još dok se on borio s misterioznom bolešću.

Odjevenu u bijelu bluzu s jasno iscrtanim iksom od tregera na leđima, MTV-ovskim lookom u maniri manekenke, najbolje u zemlji. Bruno ju u prilici doživio kao jednog rječitog borca za čovjeka i moralnu vertikalu, savjest u opoziciji s poprilično dugim jezikom za jedan još neafirmirani curičak na isto tako dugim, bolesno dobrim nogama.

Kako je u slobodno vrijeme volio muzicirati, tako si na neki način olakšavajući situaciju u kojoj se bio našao, čak je skladao melodiju inspiriran njezinom pojavom. Doista mu se bila svidjela.

Sklonost da slobodno vrijeme provodi muzicirajući bio je dodatni razlog što su se „odabrane” u tolikoj mjeri okupljale oko njega. Ispada da ih je to uspijevalo odobrovoljiti, odnosno blagonaklono je djelovalo na njih, pa je tako i njega smirivalo jer se u isto vrijeme paralelno morao nositi s dnevnim obavezama kao da se ništa ne događa. To mu je bilo sve napornije u stvarnosti koja je odavala mogućnost postojanja direktnih ubojica, u kojoj je i sam stalno bio predmetom manipulacije, koju mu je sad bilo lako registrirati, a što ga je dodatno iscrpljivalo.

Ingrid je ispočetka apstinirala od Bruna da bi ga nakon nekoga vremena, kako je počela dobivati angažmane i izlazila iz anonimnosti, ničim izazvana počela buditi noću i uznemiravati. On bi je se na početka lakoćom rješavao, s njom se šaleći, usmjerivši je na jednoga zgodnoga,

izuzetno uspješnog mladića u čijoj ju je blizini jednom prigodom vidio, doslovno predloživši joj neka ide zajejavati njega.

Živeći u toj stvarnosti u kojoj život više ne znači ništa, svjestan koliko svojom sposobnošću da ju razazna u njoj zapravo strši, Bruno se odlučio na kupnju vozila koje će zadovoljiti više sigurnosne standarde, a kojim će se koristiti osobe iz njegova neposrednog okruženja, budući da se njegov odnos s okolinom sve više zaoštavao, a on ju nije bio sposoban primiriti.

Vraćajući se s puta nakon što je ostvario svoj naum, do Bruna je s radija doprla vijest da je mladić na kojega je usmjeravao Ingrid smrtno stradao u prometnoj nesreći.

U šoku pružajući pogled prema brzinomjeru koji je pokazivao točno 160 km na sat, u trenutku je posložio karte te povezoao cijeli slijed događaja kako se razvijao i prethodio nesreći.

Sad je tek mogao shvatiti zašto se je takvom lakoćom rješavao gospođice te posljedica kakve je stvarnosti bila „njegova” umotvorina da ju usmjeri na mladića. Kasnije je shvatio da je sve mogla biti Ingridina ideja kako bi se borila protiv same sebe i stvarnosti s kojom se je saživjela, ili pak posljedica prepucavanja te zakulisne stvarnosti u kojoj akterice prebacujući odgovornost s jedne na drugu pokušavaju jedna drugu prisiliti da reagira.

Bruno je baš s Ingrid kasnije imao velikih problema, postala je dijelom priče kao oblik samopomoći, iako je prava istina bila da bi i bez njezinih upada ona bila nastala, jer su se za to „slučajno” već bile pobrinule njezine prethodnice, ali očito glavna sporedna uloga u ovoj priči bila je nešto čemu ona jednostavno nije mogla odoljeti. Tim više jer radilo se o jednoj od njemu najljepših žena s kojima se imao priliku susresti u toj zakulisnoj stvarnosti u kojoj se našao.

Najinteresantnije od svega bilo je to da je ona izgledno znala koji će se scenarij odigrati tijekom vremenskog perioda dužeg od godine dana, ali tada sigurno ne bi bila jedina!

Jutro prije negoli je krenuo na put bilo je popraćeno čudnim ponašanjem osoba s kojima je došao u doticaj živeći u okolnostima u kojima se našao. Malena ga je iz sve snage, ničim izazvana, to jutro obasula snažnim energijama ljubavi, iznenadivši ga budući da s njom odavno nije imao posla, dok je Nora projicirala jaku slabost i malaksalost prije polaska, a tim ga je osjećajem tretirala dobrim dijelom puta projicirajući svoje

ime njegovom sviješću, iznenadivši ga svojim postupkom jer ju je dotad doživljavao kao izuzetno pozitivnu i senzibilnu djevojku.

Znajući kolika može biti snaga žene u nakani da nekoga onesposobi te koji je uzrok takvoga stanja, Bruno je krenuo na put svjestan da bi i takvo stanje koje mu je priuštila Nora bilo već dovoljno većini da odustane, ali to sigurno nije bilo ni blizu snazi koju je poneka „malo bolja” gospođica sposobna odapeti pa tako i u mogućnosti spriječiti tragediju ako bi joj to doista bilo u interesu.

Međutim njima je izgledno bilo u interesu u glavnoga krivca promovirati Bruna kada tekstovi budu zgotovljeni a ukoliko on opiše slijed a ne bude u stanju tu stvarnost vjerodostojno dočarati, tada okolina ako ne bi u potpunosti bila sposobna njome ovladati bila bi u prilici glavnoga krivca vidjeti u njemu a tako i on imao bi šansu biti nadiden?! Jer koji je razloga ako ne to, toj navedenoj reakciji? Možda da matica onda doista egzistira?!

Bili bi to i momenti kojima bismo si opet bili u prilici predočiti svu tragediju naših stvarnosti u kojoj su navedeni detalji opet samo perfekcija u dvoznačnosti.

Jedna je TV kuća upriličila i emisiju povodom tragičnoga događaja. Vidjevši Denis na ekranu, prvo što je Brunu palo na pamet bilo je da je i ona ne učinivši ništa sada barem dobila toliko željenu gledanost. Sjetivši se usput priloga u jednoj od njezinih emisija u kojemu je isti mladić prikazan kako prebrzo vozi autocestom. Sada je mogao zaključiti da je prilog bio isprovociran spoznajom kojom je dotična mogla ovladati pokušavši se amnestirati, jer ona je težila takovome pristupu. Na Denisinu licu jasno su se mogli uočiti crvenilo i nelagoda za koje je znao da su samo umjetnost mogućega u toj kolektivnoj besvijesti.

Stimulirane iz dimenzije stvarnosti koja je plod simbioze „inteligencija” u okružju, u kojoj su sada jedna drugoj pokušavale pripisati krivicu zašto zapravo nisu učinile ništa, poznajući stvarnost u toj međusobnoj borbi za prevladati, a i ta je emisija najvjerojatnije bila plod te zakulisne stvarnosti i pokušaj prisiliti Denis da odreagira kako do najgorega ne bi došlo. Mogućnosti je bilo napretek, situacija je bila toliko čista, pa da ga se samo jedna usudila probuditi iz sna, cijeli bi se niz istih izredao i tijekom bi krenuo k drugoj, pozitivnoj krajnosti u stvarnost koja se tako ima intenciju na nekome lomiti a taj netko ukoliko bi bio sposoban popustiti

taj moment imao bi se intenciju i dalje lomiti na najslabijoj karici, u ovome slučaju na Denis ili pak u nekom trenutku i na najjačoj a ne bi li se i njom prevladalo.

Nije isključeno da je čak i elektronika na automobilu u kojemu je mladić stradao sabotirana, a što je žena svojim energijama lakoćom u mogućnosti izvesti, i logičan je to slijed kada stvar eskalira u takvoj krajnosti u okružju sposobnom se nadopunjavati. Takvim pristupom, jedna drugoj ne dozvoljavajući prevladati, a opet jedna se drugoj ne usuđujući suprotstaviti, zapravo njegujući zajednički interes.

Iz detalja kojim je moguće registrirati crvenilo, moguće je zaključiti i kako zapravo funkcionira detektor laži. Registriranjem reakcija stimuliranih iz te dimenzije stvarnosti, kojoj je uporište ta „kolektivna svijest” koja je sposobna poznavati istinu, a koja je pak posljedica tih sukreatorica naših stvarnosti koje potičući neko nedjelo kasnije su ga u poziciji osuditi, tako sebe ne doživljavajući krivcem ukoliko su u prilici nekoga okriviti, a takove bi te prilike sada bile sposobne i iskonstruirati.

Ako bi kojim slučajem zločin počinila osoba izrazito jakoga karaktera i isto toliko velikoga ega, koji je uspjela izgraditi usprkos okruženju u kojemu se našla i tako se uzdignuti iznad psihodeličarki koje ju okružuju, to bi bio mentalni sklop koji je vjerojatno sposoban počiniti zločin i unatoč okružju proći na poligrafskom ispitivanju.

Čak i magnetska rezonancija mozga kod takvoga za vjerovati je ne bi bila dovoljno pouzdana metoda ako bi dotični bio toliko siguran u ispravnost svoga nedjela u stvarnosti u kojoj je on apsolutni realitet, kao odraz ega koji je izrastao na njegovome ja, naučenom na stvari gledati iz svojega kuta pogleda na stvarnost dominirajući svojom okolinom.

Pitanje je koliko bi područja u njegovu mozgu koja bi se bavila osjećajem krivnje i potrebom da razmišlja o posljedici svojega djelovanja, siguran u njegovu potrebnost i ispravnost, uopće bilo razvijeno, i bi li ih uopće bilo moguće registrirati. Sve opet zbog reakcija okruženja koje bi zbog naviknutosti na neuspjeh prestalo stimulirati to područje, ali stoga bi sigurno stimuliralo ono drugo koje se bavilo egom dotičnoga, stvarajući si opet privid vladanja situacijom, svrstavši se tako opet na „pravu” stranu.

Bioenergetičari koji bi snagom volje mogli pomicati stvari ili na daljinu zatresti nečijim dijelom tijela najvjerojatnije su odraz ljudi sličnoga

mentalnog sklopa po momentima koji ga čine te bi ta sposobnost mogla biti posljedica njihove psihe koja je jedinke iz svoga okružja svojim mehanizmima kroz ego sposobna zarobiti u svojoj stvarnosti i podredila ih sebi tako postajući medij kroz koji bi se i one opet bile u prilici kanalizirati pozicionirajući sebe, zapravo pozicionirajući takvoga.

Dok je kasnije gledao reportažu u kojoj je spomenuti stradali mladić nešto prije nesretnog događaja telefonom razgovarao sa svojim prijateljima želeći doznati tko je sve u društvu, Bruno je bio u prilici si dočarati koliko je ta dimenzija ženine stvarnosti zapravo moćna.

Njegovo je pitanje, Bruno je bio siguran, iskristalizirano u toj domeni ženine stvarnosti i bilo je opet posljedicom zakulisnoga prepucavanja istih. Bilo je to pokušaj prebacivanja odgovornosti s jedne na drugu koja će popustiti i spasiti ga te tako ispasti najslabijom karikom u tome lancu „snage i nade”, u kojemu je spasiti život kao i voljeti očito postalo znakom slabosti i predispozicija da se u takvome okružju postane metom.

Takvo je pitanje gotovo sigurno iskonstruirala upravo ona koja se zaletjela prije svih u njegovu stvarnost, ne mogavši se više suzdržati, naravno sukreirajući je u njezinim nebitnijim segmentima, a sada je one suzdržanije htjela natjerati da reagiraju, naravno tako sebe promovirajući u vertikalnu stvarnost u okružju u kojemu su se svi zajedno našli. To je mehanizam kako bi se postajalo „netko” na hijerarhijskoj ljestvici te zakulisne dimenzije naših stvarnosti ukoliko si nesposoban postati kanta za napucavanje u okružju kakvo je ono postalo, a netko u njemu mora biti žrtva da bi se ono kanaliziralo.

To bi mogao biti razlog zašto su toliko sposobne inzistirati na tome da odabranik popije govno, jer tako zapravo štite sebe učinivši ga manje poželjnim okolini. I što je meta sposobna to osobnije doživjeti, kasnije bi eventualno obitelj bila proporcionalno sigurnija, a samo se treba što bolje počastiti i privoljeti sretnika da ispije času žuči.

Međutim, neuspjeh u toj namjeri (a za očekivati je da bi se takav scenarij odvijao na solidnoj razini ega) bio bi sada zalog neopisivoj nesreći koja bi se imala intenciju kanalizirati.

Sve je posljedica ega kroz interes u toj zakulisnoj borbi za prevlast u kojoj bi se taj ekstrakt od žena u blizini muškarca koji ih izuzetno privlači sada osjećao izuzetno nemoćno, naučivši pokoriti gotovo svakoga,

spremlne i na najluđi scenarij ne bi li se osjećale dominantnima. Pišući tekstove, baveći se najdelikatnijim temama, Bruno je zamijetio da su oni redovito bivali popraćeni, najblaže rečeno, čudnim događajima, a koji su se sinkronicitetno i dalje događali u vrijeme kada bi oni nastajali.

Tako je i vrijeme kada je nadopunjavao uradak, kada je cijenjenome okružju bilo jasno da su njegove namjere najozbiljnije te da je stvar gotovo riješena, bilo obilježeno trima ekstremnim situacijama koje je mogao saznati iz večernjih vijesti.

Dva su se američka borbena aviona sudarila, jedno je dijete tobože nestalo u balonu punjenom helijem nalik na svemirski brod, a jedna je beba negdje u Australiji u kolicima na peronu skliznula pod nadolazeći vlak i, što je najvažnije preživjela. Bio je to detalj koji je Coco, inače „strong woman”, snažno pogodio, toliko da je počela histerizirati.

To što je dijete palo pod vlak i nije neko čudo, međutim to što je preživjelo možda bi se tako i moglo okarakterizirati. Coco je imala razloga biti šokirana zbog te stvarnosti koja je prevršila svaku mjeru, a sama joj je svojim ponašanjem pogodovala, nesposobna joj se suprotstavi ni u trenutku kada se sve više nametale i neke druge mogućnosti tako se perfidno počevši nadopunjavati – sada u sposobnosti Bruna da joj oprosti tražiti svoj mir.

Tim su događajima bili objedinjeni gotovo svi momenti koji su u svojoj međuzavisnosti kreirali stvarnost kakvu poznajemo, a tako i stvarnost kojom ćemo sada biti u mogućnosti i ovladati, koju je Bruno iskustvima koja su nastajala godinama trudio dočarati. Stvarnost u kojoj je sada i nerođeno dijete u opasnosti ako se sve ne odvija po principu kojim će okružje biti na neki način namireno. Takvome će djetetu to okružje biti neprijatelj od samoga njegovog začeca, zapravo sve je manje vjerojatno da će do njega i doći u stvarnosti kakvom je ona postala, u kojoj je neki oblik prijekare sada postajao nužnost gotovo potreba.

Nakon insceniranih situacija, ali i događaja iz kojih su se svi sudionici Brunove stvarnosti mogli uvjeriti u veliku mogućnost postojanja i dimenzije iz koje smo svi manipulirani, redovito bi njegov pogled završavao u smjeru simbola koji se u tlocrtu iscrtavao na parkiralištu zgrade u kojoj je živio, idejnom rješenju još od prije nekoliko desetljeća. Već siguran kako su takvi i slični detalji bili razlogom što se uopće uspio održati.

Prateći neke tekstove, kojima i nije bila odveć oduševljena, Coco bi znala itekako negodovati ne krijući da ga želi likvidirati a što je on iz njezinih postupaka već odavno uspio shvatiti.

Jednom prilikom on joj je, ozbiljno misleći, rekao: „Pa što se buniš, ionako nitko neće skužiti da si to ti”, na što je prasnula u smijeh pa su se skupa smijali, a kako je Bruno znao istinu, nije se morala suzdržavati, barem u izljevima takvih sfera svojega stanja, naviknuvši se na nove okolnosti.

Bilo je prigoda kada je i on dolazio na istu ideju, jer netko bi mogao pomisliti kako se je jedna od najvećih šoubizerki današnjice samo tako prepustila slučaju. Iako knjige pišu pobjednici, Bruno je odlučio biti velikodušan.

Jednom prilikom našao se na parkiralištu i iako je bilo gotovo prazno, neobično je dugo filozofirao gdje da se parkira. Coco je bila u nekakvoj komunikaciji s njim, a on se, nakon neobično puno promišljanja, konačno odlučio di će stati.

Tog poslijepodneva pala je obilna kiša, navodno jedna od najobilnijih u posljednjem desetljeću, i iako je gotovo cijelo parkiralište bilo suho, Brunov je auto jedini plivao u lokvi od pola metra vode u krugu od desetak metara. Bila je već noć, a temperatura tek nekoliko stupnjeva iznad nule.

Bruno je i dalje pokušavao shvatiti zašto neke koje su se sposobne motati u pozadini najrazličitijih tragedija nisu u stanju izmijeniti tijek događaja čim su u prilici shvatiti kako će stvar tragično završiti, jer i takav bi ih razvoj situacije stavljao u dominantnu, povlaštenu poziciju. Jedan od mogućih odgovora mogao bi biti da bi one, držeći situaciju neizvjesnom, imala još veći osjećaj toliko željene dominacije i moći. Stvarajući si tako osjećaj kontrole stvarnosti u ulozi vječitih pobjednica u zakulisnome ratu spolova koji bi što je distanca veća, postajao proporcionalno brutalniji.

Karikirano, mogao si je to dočarati primjerice jurnjavom dvojice u automobilima frontalno jedan prema drugome natječući se tko će prvi odustati. Zbog podjednakoga ega i sigurnosti u svoju superiornost nad onim drugim, tako obojica nesposobni izgubiti, misleći kako će onaj drugi popustiti, na kraju obojica stradavaju.

Čak i stihovi pjesme koja je u to vrijeme bila apsolutni hit i tako su se uklapali u priču u izvedbi stradalog mladića nisu više bili ono što će te veličine natjerati da se preobrate u ljudska bića iz čudovišta u koja su se preobrazile, a tako su dočaravali tu nekakvu igru bez granica koja je davala naslutiti kako doista egzistira.

Brunu je sada bilo još više znakovito kako te nakaze koje su spomenute u pjesmi doista egzistiraju, dijelom i zbog tih koincidencija kojima je priča sve više nadograđivala samu sebe.

Iako, kroz konstante kojima bi jedinka bila sposobna ovladati težeći se dovesti u dominantnu poziciju surađujući sa sebi sličnima, kroz ego kakav bi ta ekipa bila u prilici izgraditi, u takvoj stvarnosti, koja ima intenciju kulminirati u krajnosti, bilo što učiniti značilo bi izložiti sebe a to sad od senzibilnije i osjetljivije žene i nije za očekivati.

I kada to ne bi bilo tako, dovoljno bi se bilo prisjetiti pozicije jedinke kada se ona imala priliku naći, kroz momente koji bi činili njezinu stvarnost, na vrhu i dnu.

Dok je na vrhu, ona je okružena prijateljima, obožavateljima, svi žele biti u njezinoj blizini, međutim interesantno je prisjetiti se kako to često kulminira kada se ista nađe na dnu.

U toj manipulativnoj stvarnosti nesreća po momentima koji ju čine bila bi sada identična poziciji u kojoj bi se jedinka našla kada je na dnu. To bi značilo da bi momenti koji bi u tim dvjema stvarnostima egzistirali zapravo bili isti, odnosno u jednom bi se trenutku okružje samo odmaknulo. To će lakoćom razumjeti tek rijetki oni koji su imali priliku okusiti svu slast i gorčinu života.

Već spomenuti stihovi bili bi sada i odraz borbe istih sa samima sobom u tome nastojanju koja će prije popustiti i tako sad ispasti gubitnicom u toj stvarnosti u kojoj bi ljubav postala gotovo sramotom, indikatorom slabost. Oni bi bili posljedicom te sinkronizirane stvarnosti kroz konstante vremena i prostora, ali i tu dimenzije koja se sve više imala potrebu ukazati a kako bi milost više bilo nerealno očekivati u tome okružju jednakih, više nesposobnih izgubiti!

Dok je gledao utrku F1, u kojoj je mladi i talentirani vozač takoreći već imao pobjedu i naslov svjetskog prvaka u rukama, upravo je u

trenutku kada se jedna pojavila u Brunovim mislima, bolid tog mladića stao, navodno zbog kvara na elektronici. Zbog tog je detalja ozbiljno posumnjao da je kvar izazvan iz domene stvarnosti te žene, ili je ona samo pokušala iskoristiti situaciju koja se jednostavno nametnula ne bi li mu se tako zamjerila, bila dominantna kontrolirajući se u njegovoj stvarnosti zbog percepcije svoje osobnosti koju je tako potaknula.

Ipak je to stvarnost u kojoj je ekipa jednim udarcem naučila eliminirati više muha.

Automobili koji su počinjali sami od sebe ubrzavati a ljudi u njima ginuti izgledno su posljedica te stvarnosti koju se Bruno trudio pokazati.

To je imao priliku shvatiti zbog problema sa automobilom kojim se nagradio za svoj trideset i neki rođendan. Trebala je to biti poboljšana izvedba vozila kojim se je koristio godinama i s kojim je bio izuzetno zadovoljan, čak s istim, samo doradenim motorom.

Isto kao i s njegovim zdravstvenim problemima, kojima nitko nije bio sposoban doskočiti, sada se događalo s tim autom kojemu serviseri nisu bili u stanju detektirati kvar, uvjeravajući ga da je potpuno ispravan. Iako nov, auto se gasio u vožnji, nije palio, trokirao je, nije primao gas; ili bi iznenada ubrzao ili pak nepredvidljivo usporio pri pretjecanju. Iako je imao nekakve elektronske sigurnosne sustave, Bruno se mogao zakleti da oni uopće ne funkcioniraju, i to što je bio neobično nafilean zračnim jastucima, to sad nije značilo ništa.

Zapravo, taj je auto funkcionirao besprijekorno samo vožen na krajnjim mogućnostima, kako ga je ispočetka i vozio, trebalo mu je neko vrijeme da shvati poantu.

Da nije pretpostavljao o čemu se radi, najvjerojatnije bi se bavio mišlju kako ga se najefektivnije riješiti, ovako, i zbog jednog detalja kojim se uklapao u priču na neki je način potkrjepljujući, odlučio ga je zadržati.

Danas je 17. 12.2010.godine i opet je sve zabijelio snijeg, gotovo na isti datum kao i prošle godine kada je sve iznenadio nakon toliko desetljeća. Lani je slučajno netko zabilježio da je sedam puta zameo područje na kojemu ga već dugo nije bilo!

Takav slijed njegovo je okružje osjetljivo na koincidenciju opet potreslo, i samo se osjetilo prozvanim.

Uz snijeg koji je proljetao, s radija je odzvanjao tekst pjesme „Gdje si sad, moj anđele”, s lako shvatljivom intencijom. U gradskoj je luci u tome momentu Bruno uočio ratni brod i broj 72 koji se na njemu isticao.

Sljedeći je dan obilježila je vijest kako je obavljeno sedam implantacija organa?!

Biti centar pažnje bila je Brunova specijalnost i za njega sada olakotna okolnost u situaciji u kojoj se našao, protiv koje se sada tako zdušno borio trudeći se živjeti u totalnoj anonimnosti ne privlačeći pažnju na sebe, iako mu to više i nije polazilo za rukom, jer njegovo su stalno društvo bile neke od najekspoziranijih žena današnjice, što je bio impuls i drugima.

Od tih se sukreatorica stvarnosti kakvu poznamo, zbog svega što je o njima zaključio a i iz iskustava koja je imao, trudio što više distancirati, s više ili manje uspjeha. Korištenje javnih servisa sveo je na minimum iako taj se trend kroz vrijeme izmjenjivao. Nekad prateći ih tek kada mu je trebala potvrda koliko je blizu ili daleko istini o nekoj temi koja bi ga zaokupljala trudeći se očitati to iz izraza na njihovim licima, specijaliziravši se za takav način provjere svojih zapažanja za koje je eter, zbog kadra, daleko najzahvalniji medij. Na kraju je iz izraza lica žena koje su postale dijelom i njegove svakodnevnice mogao čak očitati kakvo mu razdoblje slijedi u narednome periodu.

Ako je to bio veseo, skoro vragolast izraz, znao je da će se situacija zasigurno loše razvijati po njega, ako bi pak bilo obratno, to je bio odraz stvarnosti koja mu je nudila kudikamo bolju perspektivu u nadolazećem periodu.

Nepogrešivo si je tako Bruno mogao predskazati „karmu” u nekim manjim vremenskim odmacima.

U svijetu u kakvome živimo i kakav on jest distancirati se od „veličina” koje je i sukreiraju zapravo je nemoguće, iz jednostavnoga razloga što su one sada i realitet stvarnosti kakvu poznajemo.

Jedna ga je tako provocirala i sa slike automata s kojega je godinama uzimao kavu. Jednog se dana zagledao u tu sliku tek tada shativši da je to zapravo njegova dobra poznanica, iako je slika odisala nekakvom polutamom i prikazivala je samo polovicu njezina lica. Da, bila je to ona.

Gledajući sliku te gospođice na tom uređaju Bruno se je mogao zakleti da je riješio misterij Mona Lisina osmijeha.

Vrhunski je umjetnik uspio vjerno oslikati ženu portretom koji joj je omogućio da bude prezentirana onima koji su joj imponirali, kao i dočarati njezine impresije kroz sposobnost koju ona posjeduje, predočivši ih u toj isprepletenosti prostora i vremena kojima je žena sposobna ovladati, svedenoj u trenutke.

Za šutnju te osobe izgledno sad bile bi kadre reproducirati energije koje teško da čin samog seksa može nadmašiti čega je Bruno bio i te kako svjestan.

Stoga povlaštena pozicija nekih od primalaca mailova kojima je Bruno načelno pokušao dočarati spoznaju kojom je ovladao mogla je također biti ono zašto su „malo bolja” gospoda bila toliko inferiorna.

Tada, sve je objasnio još Alexander Dumas ustvrdivši: „Čim neobuzdana ljubav uđe u čovjekovo srce, ona u njemu nagriza sve ostale osjećaje, ona tu živi na račun časti, vjere, zadane riječi.”

- 23 -

TAJNA ZABRANJENOG VOĆA

Našavši se pred ogledalom Bruno je „slučajno” primijetio da je on muškarac bez izražene Adamove jabučice, što do tada uopće nije primjećivao. Upravo je biblijska priča o zabranjenome voću tako zaokupila njegovu pažnju. Kroz spoznaju do koje je došao sada mu je lako bilo shvatiti da je ona sve samo ne bezazlena bajka, odnosno da ju je napisao netko tko je još u ono vrijeme bio sposoban spoznati stvarnost. Tada bi priča bila napisana po momentima prihvatljivim u trenutku vremena i prostora u kojemu je nastala.

Drugim riječima, opisujući kako je Najljepša prihvatila ponašanje Najgore te ju samo počela kopirati družeći se s onima koji će biti voljni prihvatiti igru. Zapravo i tada žena bi samo u jednome trenutku spojila ugodno s korisnim, izvrćući stvarnost, preferirajući manje intenzivne veze, na kraju sposobna apsolutno prevladati, a tako se i u jednom se trenutku osjetiti ograničeno. U tim trenucima ženu bi bilo moguće spoznati.

Iako u svoj istini stvarnosti u kojoj sve postaje fikcija, a njezina okosnica relativnost, one zapravo ne izvrću ništa, one dominiraju.

Do raspleta dolazi u trenutku kada u nekome okružju više nisu sposobne „izvrnuti stvarnost”, biti dominantne na način na koji su navikle u trenutku kada on počinje imati intenciju izmaknuti se kontroli. Trenutak je to kada je gotovo sigurno došlo do disbalansa i većina rođenih pobjednica bila je u prilici shvatiti kako to više nisu.

Stvaralac priče u ono vrijeme, ako je shvatio da je ovladao spoznajom kojom njegovo okruženje nije, promatrajući po čemu se razlikuje od muškaraca u svojoj okolini mogao je primijetiti kako je to upravo Adamova jabučica, koja je tako izgledno postala i okosnicom priče. Ako bi doista postojala dimenzija stvarnosti iznad naše, tada bi takav muškarac

mogao po nečemu biti poseban, s obzirom na to da je i žena na neki način obilježena odnosno ograničena, ali to gotovo sigurno ne bi bila Adamova jabučica.

Reći o čemu se radi i kada bi to bilo moguće a u sustavu u kojemu su vrijeme i prostor relativni i ukoliko bi tom relativnošću bilo moguće intelektualno ovladati bio bi to način kako to izvesti, međutim to bi značilo u jednom trenutku onemogućiti destrukciju da bude prevladana i osuditi nas na propast.

To mora biti pojedinac sposoban se susresti sa svim blagodatima i gorčinom života i tek takav bit će u najekstremnijoj stvarnosti, kada se ona počinje manifestirati u svojim krajnostima, sposoban opstati i nametnuti se i tek tada shvatiti kako je poseban, ali te se posebnosti biti sposoban i otarasiti u okvirima prostora i vremena u kojima se zatječe.

Danas senzibilnija i osjetljivija žena bila bi u mogućnosti apsolutno prevladati stvarnošću ukoliko bi kojim slučajem počela surađivati sa sebi sličnima u momentu kada je ona postala globalnim selom. Tek bi to bio okidač koji bi njezin ego bio sposoban dovesti do stadija besvijesti. Tada jedinka, kada bi i to htjela, teško da bi opstala ponašajući se izvan gabarita tih standarda koji su postavljeni u okružju kakvo je ono postalo. Ego je to kojemu bi bilo nemoguće opstati u relativnoj stvarnosti apsolutne slobode, koji bi u jednome momentu, kada bi disbalans kulminirao u krajnosti, bio u prilici opet rezultirati ropstvom. Ograničen koliko od okružja toliko i od samoga sebe. Zapravo, u jednom trenutku one su sposobne pobacati karte ne bi li se amnestirale odnosno prevladale. Iste sposobne biti gore i od najgorih kako bi imale taj osjećaj kontrole na koju su predodređene, ali i sigurnosti u okružju kakvo je ono postalo, jer kada je mjera prevaziđena, žena bi se našla u situaciji u kojoj više nije sposobna opstati jer se susreće sa samom sobom i svojom stvarnošću, i tu počinje kaos. To su trenuci kada se je sposobna razotkriti. Sve počinje težiti raspletu kojim bi destrukcija, disbalans, bio prevladan, a ona u prilici dominirati, pa makar samo kao bolja, te se opet osjećati sigurno u stvarnosti kojoj je okosnica relativnost, a stalna težnja k promjeni njezina konstanta i garancija napretka.

U vrijeme kada bi se Bruno bavio najdelikatnijim detaljima čovjekove stvarnosti, sinkronizirano su se nastavile nizati senzacije u smislu koincidencija, ali i tragedija.

Senzacionalno slijetanje aviona u rijeku u gradu gdje se dogodila jedna od najvećih katastrofa u novijoj povijesti, kada bi spoznaja kojom je Bruno ovladao bila dostupna današnjemu čovjeku, bila bi izbjegnuta, a terorizam kao najveća prijetnja civilizaciji pobijeden.

Toj je koincidenciji prethodila momentu zbog kojega je ta kolektivna besvijest u jednome trenutku opet imala priliku biti zatečena. Na dan kada je ubijen Martin Luther King događa se „slučajno” i inauguracija novoga američkog predsjednika.

Sad kada je moguće razumjeti zašto bi se povijest tako imala intenciju ponavljati kroz konstante vremena i prostora kojima je jedinka izgledno sposobna ovladati, ali i kroz priču koja se sve više nadopunjavala te imala namjeru predočiti i tu neku drugu mogućnost koja se tako nametala, ali i sve više ograničavala.

Smjele odjevna kombinacije prve dame sada bi itekako imale smisla, i iz njih bi bilo moguće očitati poruku.

Nanizalo se u to vrijeme još nekoliko koincidencija i nesreća koje, kada bi priča postala realitet u svoj svojoj stvarnosti, to sigurno ne bi bile.

U zrakoplovnoj nesreći koja je uslijedila svi su putnici poginuli, a čak je i par koji je „slučajno” bio izbjegao taj let zakasnivši na njega stradao već za nekoliko dana u prometnoj nesreći! Scenarij je to kojim je moguće naslutiti svu surovost stvarnosti kakva bi ona postala i u kojoj ništa više nije moguće mijenjati osim nagore.

Virtualno druženje s Ingrid postajalo je sve intenzivnije i Bruno ga nije bio u stanju izbjeći. Bilo je popraćeno sočnim umotvorinama kojima se ona, projicirajući ih, još više uzbuđivala govoreći nepodopštine, tako da je mogao osjetiti njezino glasno uzdisanje dok je njegovom glavom proturala slogane koji su je dodatno palili, doživljavajući delirij. Bilo je to ponašanje više nego neprimjereno za jednu takvu tatinu kći kakvom se voljela prezentirati i ne toliko često u stvarnosti u kojoj se je Bruno zatekao. Ponašala se poput zadnje kurve na rubu ludila koja svoje nagone više ne može obuzdati.

I da ga nije bila spičkala ekipa na koju je prethodno naletio, to bi sada zasigurno bila učinila uzorna kćerkica kojoj je ljubav postala najveći neprijatelj i protiv koje se je sada neviđenom žestinom bila spremna boriti.

Cijeli je taj slijed događaja bio upakiran u informaciju da je počela novu vezu. Bio je to scenarij koji je Bruno već toliko puta bio doživio i bio je zapravo rutina.

Kad gospođice uspiju u svojoj namjeri, one zapravo u svoj istini stvarnosti ne mijenjaju ništa, pizdarija počinje u trenutku kada to ne uspiju, u stanju ega do kojeg su se dovele. Tada počinje ludnica.

Dok su mediji popratili Ingrid i njezinu novu ljubav, Bruno je isti scenarij sasvim drugačije doživljavao.

Dok su oni pisali o ljubavi koja je planula između nje i mladića kada ju je angažirao da mu ova odradi nekakav posao, Bruno si nije mogao pomoći vrteći si priču sposobne poslovne žene koja tako drži do sebe, a neki ju lik angažira za nekakav posao te joj usput zavrne ušima. Pribilježio joj se da će je i on angažirati prvom prilikom kada bude imao kakav-takav poslić.

Kako ga nije uspjela skršiti, gospođica je sada bila skršena, tek sada shvativši da se je preračunala, a možda i za sve kriveći Bruna. Počela je inicirati probleme koji su bili tolikoga intenziteta i toliko česti da je počeo sumnjati da neće izdržati te da će morati reagirati kako bi je primirio.

Sve je kulminiralo kad se ukazala sa svojim izabranikom u javnosti, s nekom sivom krpom oko glave i crnim naočalama popularnoga dizajna, koji se Brunu nije odveć sviđao, a bile su ponovno sve veći hit, kao i sredstvo neverbalne komunikacije, nosilac poruke „to mi se ne sviđa”.

Coco ih je također u posljednje vrijeme bila počela forsirati.

Bruno, ugledavši Ingrid onako blijedu i iscrpljenu, nije mogao odoljeti a da je ne upita što ju je snašlo, da je nije slučajno pregazio tramvaj?! Čak je tu sliku bio otrgnuo iz novina kako bi ju pogledao drugi dan, jer nije mogao vjerovati onome što vidi, sumnjajući u vlastitu objektivnost.

Nova je situacija uopće nije spriječila da privoli Bruna da dođe. U najvećim krizama uvjerala ga je da je nevina, u što Bruno nije ni sumnjao. Zamolivši je da ga poštedi, rekao joj je da ako joj je ta opna toliko važna, onda će joj on za Novu godinu kupiti novu, samo neka ga pusti na miru.

Zbog sve većih problema koje je inicirala, Bruno je zaključio da je Ingrid izrazito nesretna djevojka. Njezin mu je modni izričaj potvrdio neke

njegove pretpostavke, jer bila je ta cura izrazito modno osviještena, toliko da se uzdigla i na višu razinu te osviještenosti pa joj je odjeća postala sredstvo neverbalne komunikacije kako s njezinom interaktivnom stvarnošću tako i s njime, a sve daleko od domene podsvjesnoga.

Na sve se je nadovezala tvrdnja jedne zvijezde koju je negdje pročitao. „Veličina” je zaključila da je najbolji seks imala sa svojim vibratorom, a Bruno je bio u prilici primijetiti: samo stoga jer jedino njega nije uspijevala svesti na prihvatljivu mjeru, s obzirom na to da on ne razmišlja.

Iako si te žene naizgled mogu priuštiti koga požele, taj moment rezultira suprotno i totalno iracionalno tako da su to sad često bolesno posesivne i ljubomorne jedinke koje se teško nose u blizini muškarca koji ih izuzetno privlači da će čak i njegova smrt, koju je s lakoćom bilo moguće izbjeći, sada za njih biti svojevrsno oslobođenje. Riječ je o dimenziji više ili manje poremećene osobnosti, što je Bruno bio u neprilici naslutiti.

Nakon nekoga vremena, živeći u izuzetno ekstremnim uvjetima, na rubu incidenta, a koji su odjednom dodatno još eskalirali, Bruno, već upoznavši Ingrid, zaključuje da će ona ubrzo ponovno najvjerojatnije završiti u „sretnoj vezi”, jer nekontrolirani izljevi ljubavi počeli su se gomilati do te mjere da njezin ego jednostavno nije mogao samo tako preživjeti stanje u kojemu se gospođica našla pred proljeće.

Shvatio je da ona više uopće ne vlada sobom te da isti momenti u svojoj međuzavisnosti redovito dovode do istoga ishoda, koji je njemu sada bilo lako predvidjeti.

Znajući slijed, odlučio joj je poslati mail pokušavajući je urazumiti, iako je znao da su za to šanse nikakve, ali ipak, jer sve je interes, a znajući da ako se kojim slučajem opet bude zajebala, sve će se opet prelomiti na njemu.

Iako je original imao „malo veću” dozu osobnosti, tekst je odisao sljedećom porukom:

„Kako je iza mene dosta vremena u kojemu sam se trudio konačno razotkriti, ali i razumjeti ženu, gotovo da se osjećam bolesno od te namjere, jer našao sam si posla. Odlučio sam ti poslati ovaj tekst tako da se prebacimo u dimenziju stvarnosti koja je ipak najvažnija, jer ona je produkt stvarnosti u kojoj smo se imali nepriliku upoznali.

Stoga, ne želim ti previše pisati o sebi, jer ti ionako znaš tko sam ja.

Vjerojatno me poznaješ bolje nego što ću ja sebe ikada upoznati, iako mi je to bilo neophodno kako bih koliko-toliko spoznao druge, kao i sustav koji čini našu stvarnost u cjelini koju za sada možemo shvatiti.

Svjestan sam da sam po tome poseban (skromno, zar ne?). Zbog toga se ne doživljam superiornijim ni boljim od drugih, tek ravan svima, kao i prije spoznaje do koje sam došao i za razliku od drugih tek slučajem preživio (u što baš i nisam siguran!)

Iako sam spoznao svu brutalnost čovjekove stvarnosti, mislim da zbog toga ipak nisam postao gorim čovjekom nego što sam bio, iako je to samo subjektivan sud koji kao takav i nije odveć mjerodavan.

Kako sam spoznao dimenziju psihopatologije čovjeka te tako i ženu i njezine potrebe, mogu te samo obavijestiti da se bližimo trenutku kada informacija koju imamo neće biti rezervirana samo za ženu ili pozamašan broj „odabranih” koji uglavnom misle kako su posebni.

Upravo zbog toga bilo bi dobro da se pokušaš urazumiti.

Kako sam već naveo, ja te potpuno razumijem i zaista ti ne bih bio u koži, a ni u mislima, kada bih ja o tome odlučivao. Međutim, očito kompromis više nije tvoja disciplina.

Kako mjesecima prolazim kroz havariju popraćenu padovima imuniteta i uglavnom nesnošljivim problemima kojima ti i ja znamo uzrok.

Kada si već tako direktna i kada je tvoj ego dosegao razmjere koje jest, sada ti samo mogu poželjeti sreću, a i ti i ja najbolje znamo koliko ti je nedostižna. Znam da ovaj mail nije ono sto si ikada zaželjela, ali vjeruj mi, ni ja to što mi priređuješ nisam očekivao, a posebno ne od tebe. Ti znaš da kada sam te prvi put ugledao bio sam ugodno iznenađen tvojom pojavom, međutim shvativši kako funkcioniraš, ja više nisam sposoban učiniti išta više od ovoga teksta.

Sada ti želim sreću jer to će značiti da ćeš i mene ostaviti na miru iako, kako si ovih dana krenula, čisto sumnjam, uostalom što mislim o tome već sam ti napisao, ali ipak, sretno! Možda uspiješ nemoguće, jer i ja sam uspio.

P.S.

Dok sam bio mlad i nesiguran mladić, i sâm sam birao cure koje su mi bile manje privlačne jer bi me gubitak nekoje od onih koje su mi se doista sviđale doslovno ubio. To sam radio instinktivno, uopće ne razmišljajući o tome.

Na taj sam način ja kršio, a ne bivao skršen. Kasnije sam shvatio da nisam imao ljubav, nego prevlast te da tako moć kakvu želim neću nikada imati, kao ni ljubav kakvu sam mogao.

Danas sam odlučio promijeniti svijet imajući priliku shvatiti kakvim je krajnostima sve kulminiralo. Svjestan kako tebe teško da mogu promijeniti, dok je tebi slika tebe u očima drugih važnija od slike sebe same pred samom sobom.”

Koliko je to brutalna i okrutna stvarnost Bruno je mogao naslutiti iz činjenice da su se neke od najvećih tragedija u regiji u kojoj je živio događale upravo u blizini ljudi koji su se kretali i u njegovom neposrednom okružju.

Stvarnost u kojoj je sve sada samo umjetnost mogućega, u kojoj su najgore od najgorih kako bi trošile svoje viškove u sustavu vremena koje je relativno, susrećući nova lica, petljajući se i u njihove stvarnosti takvima vjerojatno omogućavala, preskačući krugove iz jedne više razine u nižu, tako i iznenaditi. Posljedica toga bile su tragedije razmjera kakve miran kraj u kojemu je Bruno živio ne pamti.

Osim proljeća, koje je za njega bilo najpogubnije razdoblje, vrijeme božićnih i novogodišnjih praznika znalo je biti izrazito napeto. Najvjerojatnije zbog činjenice da su takve, koje su naučile imati sve, vjerojatno negdje duboko u sebi znale da to razdoblje ne provode u ozračju za koje su tada postajale najsvjesnije koliko im nedostaje.

Jer kako drugačije objasniti toliku energiju kojom bi ga u to vrijeme tretirale i koju očito nisu potrošile onako kako bi željele, u stvarnosti koju je žena sposobna izvrtati, što joj je pokazatelj da njome vlada, naučena njome dominirati. Ta je sposobnost njoj garancija sigurnosti.

U to vrijeme praznika stoga bi se Bruno znao zateći u bolnici, kao i neke osobe iz te njemu neposredne blizine u toj kolektivnoj besvijesti u kojoj sve i nije crno-bijelo. Iako najčešće samo stoga ne bi li netko trošio svoje energetske viškove i usput dominirao.

Gledajući najrazličitije ljubavne priče, proživljavajući iste, imajući mogućnost i sukreirati ih, potencirajući situacije u kojima bi se neki njihov sudionik našao, tako si pogodujući. Posljedica je to stvarnosti bez tajni, sposobne u jednom trenutku samo stati na stranu pobjednika, kako bi se i sama osjećala pobjednički. I najbolje pozicionirane sad su je sposobne iskoristiti, ali od nje i stradati.

- 24 -

Bruno je i dalje bio u nezahvalnoj situaciji trpeći Ingridina energetska izživljavanja na sebi, a bilo kakva nepromišljena reakcija značila bi gospođici sada samo naletjeti na loptu. Kada bi nepromišljeno reagirao, na ljestvici poželjnosti izgubio bi pokoje mjesto pa bi se i ona lakše nosila s njegovom pojavom luđaka koji joj više ne bi bio dorastao.

Tu cijenu nije htio platiti, tako se našavši u bezizlaznoj situaciji, te je mogao samo konstatirati kako je njezin problem sada očito postao njihov.

Noć prije božićnih blagdana Ingrid ga je probudila kao niz puta do tada, no kako je naučila da se on neće samo tako rasteretiti, sada je usput inicirala snažnu, nesnosnu glavobolju te je on u jednome trenutku odlučio popustiti, iziritiran snažnom reakcijom.

Poznajući je, mogao je samo zaključiti da će sad za to što je učinio sigurno opet platiti kada se „objekt njegove pohote” rastrijezni, jer njoj je sada bilo nemoguće ugoditi. Izazivanje problema svojim energijama bio je njezin način držanja do sebe, nesposobne se kontrolirati. Vrativši se u krevet i osjetivši njezinu neobičnu toplinu, Bruno ju je počeo zadirzivati u smislu kakva je koka sada ispala, obzirom kako se je raspalila jer samo mu je još ruganje preostalo kako je sve druge mogućnosti odavno bio iscrpio.

Ujutro je Bruno kupio dnevne novine i odmah s naslovne strane, koja je doslovno bila sva u krvi, doznao da se u gradu dogodilo stravično svirepo ubojstvo čiji je uzrok bila homoseksualna veza aktera tragedije. Sada je mogao znati iz kojeg je razloga ovaj put Ingrid reproducirala toliko snažne energije na njega, najvjerojatnije involvirana u cijeli događaj nesposobna se obuzdati zbog šoka koji je doživjela. Iz informacija do kojih je iz medija mogao doći bio je siguran da žrtva

sigurno to ne bi bila kada bi imala spoznaju kojom je Bruno ovladao. Žrtve tragičnog događaja bili su muškarci čiji umovi nisu bili sposobni za realizaciju, već su obojica bili žrtve manipulacije, nastale iz jednostavne potrebe da se često izuzetno uzorna jedinka riješi neiskorištenih energija, a koje su nastale kao posljedica ovisnosti i ega koji je uspjela izgraditi u sustavu u kakvome je bila sposobna postati netko.

Kako je Bruno redovito pratio tijek tragedije koja se dogodila, iz podataka do kojih je dolazio shvatio je da je dotični možda i mogao preživjeti da bolničar nije zaboravio neka osnovna sredstva za imobilizaciju te da se nije dogodio cijeli niz „nevjerojatnih nesretnih koincidencija” iz kojih je bilo očito da je stradali zapravo još jednom ubijen kroz istu onu dimenziju kroz koju je i stradao.

Na žalost, bio je to način kako su se jedinke koje su se zatekle u stvarnosti koja ih je zadesila na neki način štitile od uzročnice tragedije nesposobne joj se suprotstaviti, nadograđujući je.

Prisjećajući se cijelog niza mogućnosti, Bruno se sjetio kirurga koji je zaboravio instrumente u pacijentu kojega je operirao, a koji si je nakon rastrojenosti kasnije oduzeo život, kao i brojnih primjera kako su neki stradavali iz banalnih razloga, a koji su svoje uporište imali u toj dimenziji čovjekove stvarnosti.

Kako je depresija jedan od većih problema suvremene medicine i ima intenciju rasta, Bruno je pokušao ugrubo shvatiti o čemu se radi, koristeći se iskustvom koje je stekao u zadnjih desetak godina živeći u sustavu u kojem se je našao.

Sve se svodilo na to da su za sve uglavnom krive emocije zadužene za osjećaj hijerarhije jedinke u odnosu na njezinu okolinu, odnosno njezino mjesto u društvu, tj. percepciju okoline te iste jedinke po njezinome subjektivnome sudu u odnosu na izvanrednu situaciju u kojoj bi se ona našla sve kroz to područje čovjekovoga uma, sada energetski stimulirano uplivom iz te dimenzije stvarnosti u kojoj egzistira stalna borba za prevlašću, odnosno za nametanjem sebe kao kreatora percepcije stvarnosti kakvu poznajemo, rezultiralo bi depresijom. To je mogao zaključiti iz vlastitog primjera kada je spoznao stvarnost u njezinoj

novoj dimenziji. Depresija je nešto što mu se jednostavno nije moglo dogoditi, a prvenstveno zbog spoznaje kojom je ovladao, tako se našavši u dominantnoj poziciji u odnosu na svoje okružje.

Iz svega u prilici zaključiti da biti u poziciji inicirati depresiju značilo bi zaštititi se od nje.

U vrijeme dok su nastajali tekstovi događao se i cijeli niz detalja koje su odražavali stvarnost. To je postala korelacija dimenzije stvarnosti koju je dobro upoznao, i dimenzije koja se sve učestalije nametala.

David je bio beba koja je zbog bolesti podvrgnuta transplantaciji organa i njegovo se stanje pogoršavalo toliko da je preživljavanje bilo neizvjesno. Bruno, koji je bio zaboravio uplatiti novčanu pomoć za transplantaciju, a imao je sliku bebe iz novina, odlučio je odraditi tretman kako bi se iskupio, sada kad je doznao da je beba kritično, iako se tim radnjama izbjegavao baviti.

David je preživio i uspješno se oporavio. Bio je to najbolji mogući poklon i ulazak u godinu koja nadolazila.

Otkriće, iako šokantno, toliko je kapitalno da bi se današnjem čovjeku otvorila jedna sasvim nova perspektiva u svim područjima njegova djelovanja kao neprocjenjiv kapital na putu opstanka i napretka. U trenutku kada je i naše društvo po Brunovu uvjerenju došlo pred zid. U takvim su trenucima i najveće civilizacije kroz našu povijest propadale. Besciljno se baveći samima sobom, spletkama, intrigama, težeći manipulaciji koja u takvim uvjetima počinje težiti nemoralu i nepravdi do svojih krajnosti.

Priče ljudi koji su tvrdili da su vidjeli NLO i njegovo trenutno kretanje iz točke u točku sada bismo bili u prilici realno sagledati.

Ako takva rabota nije bila vizualizacija iz domene ženine stvarnosti, a što je također moguće, mehanizam takvoga kretanja sada bismo mogli jednostavno izlučiti. Međutim, po svemu sudeći, kako naš um isprva ipak nešto mora registrirati u svojoj stvarnosti, da bi se time onda kroz inteligenciju efikasno okoristio kroz sposobnost ženina zapažanja u stvarnosti u kojoj se bila sposobna nametnuti i njome ovladati, za vjerovati je da je takvih susreta doista i bilo. Takav jedan objekt trebalo bi kroz frekvenciju dovesti na višu dimenziju naše stvarnosti kojom je, uostalom,

sposobna ovladati i žena. Iz te dimenzije takvo tijelo, prosljeđeno iz više dimenzije u nižu, sada bi se kroz nju bilo sposobno kretati trenutno, međutim zahtijevalo bi to na stupnju spoznaje na kojemu jesmo enorman intelektualni, a tako i tehnički napredak.

Korist kakvu bi čovjek dobio spoznavši tu stvarnost nemjerljiva je u usporedbi s nekoliko njih koje su njome naučile dominirati i nakon nekoga vremena, ako opstanu, opet će se naći na poziciji na kojoj su već bile, samo nekim drugim pristupom u nešto drugačijim okolnostima koje će im to opet omogućiti.

Iz teksta će biti moguće shvatiti da su se neke već i snašle.

Bruno je doista htio vjerovati da sve ipak neće završiti kao prelazak tolikih društava na novo društveno uređenje, iz jednoga sustava koji je propao u drugi, iako je nekakav vid socijalizma zapravo, po njegovome čvrstom uvjerenju, uređenje budućnosti, ako želimo u njemu živjeti u okolnostima dostojnim čovjeka.

Socijalizam je i propao samo zato jer je bio ispred svog vremena, odnosno stupnja svijesti njegovih glavnih protagonista.

Stupovi toga uređenja, najveći njegovi sinovi, uglavnom su mahom postali stupovi toga drugoga sustava u njegovu najgorem obličju, koji su društva s takvim uređenjem odavno prevazišla.

Nameće se pitanje kakvi su to bili socijalisti, kakvi su to sada kapitalisti i kakvi su to zapravo ljudi, ali i kakve su tek ovce ta većina koja je takav razvoj situacije dozvolila i koja toliko voli tražiti krivca u drugima, iako je krivac gotovo sigurno u njoj!

Prolistavajući dnevne novine spazio je da vijesti o njegovim poznanicama iz svijeta koji je upoznao u zadnje vrijeme gotovo da i nije bilo. Tek se za vikend sjetio Ivanke i njezinih grudi koje su bile poprimile neku čudnu dimenziju. Bio je to detalj zbog kojega su se i udaljili, iako je bila jedina koja mu se u stvarnosti u kojoj se našao usudila pomoći. Upravo sada kada se htio opustiti, ugledao je u novinama sliku nje koja se „slučajno” baš udala. Iz slika koje su javnosti bile dostupne, shvatio je da ponovno izgleda prekrasno.

Usput joj je zaželio sreću u toj stvarnosti u kojoj je žena naučila

pronaći neki moment kojim bi tlačila, a upravo je sposobnost izabranika da popije sranje ono što joj daje osjećaj dominacije i sigurnosti, odnosno garancija je ženi da će moći vladati situacijom u okružju kakvo ono jest! Nekad tražeći da joj se podilazi, a nekada i podilazeći.

U Americi je razbijen lanac dječje prostitucije, a u isto vrijeme spremala se svjetska premijera filma o nedavno preminuloj pop ikoni. Datumi koji su se nametali bili su izuzetno podatni po shemi neverbalne komunikacije koja se bila iskristalizirala u toj sada interaktivnoj stvarnosti.

Sagledavši ozračje u kojemu je dotični funkcionirao, kao i poruku naslova pjesme koja nije bila objavljena a bila je nositelj premijere koja se trebala dogoditi, sada je i Bruno mogao samo ustvrditi:

To je to!

Bruno je itekako bio svjestan revolucije u glavama onih koje bi informacije koje je plasirao mogle isprovocirati – i sam ju je imao priliku doživjeti. Upravo se stoga potrudio obuhvatiti i opisati momente s kojima se i sam kroz život susretao i iz nekoga razloga preživio u tome okružju koje je naučilo zgaziti ili biti zgaženo, nesposobno za ikakav kompromis.

Ma koliko zabrazdili, ne bismo se trebali previše uzrujavati kada i ako bismo bili u mogućnosti spoznati istinu. Iako će to biti teško u toj stvarnosti koja je sposobna prevariti svakoga, u kojoj su sada više ili manje prevareni svi, i u kojoj umjetnost postaje opstati, a to je najvažnije!

- 25 -

SVE JE DOBRO KAD SE DOBRO SVRŠI?!

Kako je okružje uglavnom znalo da je za stradanja uglavnom kriv on, Bruno, toliko poželjan, jebozovan pičkić, ono ga je s obzirom na tu činjenicu solidno i toleriralo. Najvjerojatnije kao protuuslugu njihovim ljubimicama koje su se, ne uspjevši ga uništiti, našavši se tako zapletene u vlastitoj mreži, sada profilirale u njegove zaštitnice. Postigle tako da ih ti likovi percipiraju kao senzibilne, ranjive te nadasve krhke ženice, što je u jednom segmentu njihovoga „ja” i točno. Upravo zbog njega ovaj se drugi „ja” tako sposoban pritajiti i razviti do krajnosti. Trebali bi znati da je prava ljubav uglavnom šutljiva, a lažna brbljiva!

Odras je to percepcije kakvu je o Brunu stvorila „eskadrila” iz njegova okružja. Način na koji postaju apsolutne sukreatorice stvarnosti kakvu poznajemo jest koncentracija, odnosno gomilanje oko jednog muškarca dok usmjeravaju svoje tenzije na svoje okružje, a on, tobože, ne smije ništa znati, s dugoročnim ciljem da ga na toj hijerarhijskoj ljestvici spuste, pa čak i doslovno unište, a što kroz manipulaciju mora njegovome okružju izgledati kao scenarij kojem one, tako dobre, čedne i poštene, ničim nisu pridonijele, osim što su mu željele pomoći. Zbog te svoje sposobnosti i same su se počele doživljavati božanstvom, jer sve je zapravo njihova režija u tom balansiranju, pa kako ispadne. A kako ispada moguće je zaključiti iz činjenice da je nešto tako primitivno za čovjeka još uvijek nedokučiva tajna.

Prava je istina da te, zbog zamke u koju su uhvaćene nesposobne se više suzdržati, sada projiciraju svoja psihološka stanja na muškarce kojima streme, sposobne stremi svima. Zbog prirodne predispozicije, depresija, koju su takve sposobne više-manje prikriti, postaje dio njihove

svakodnevnice, s kojom su se one uglavnom saživjele. Međutim, kada se projicira na muškarca, koji je na stupnju spoznaje kakvome je, takva situacija za njega najčešće postaje kobna.

U svojem okruženju, kojemu je glavna konstanta moć, takve su ipak najsklonije stremiti muškarcu kojemu se zapravo ne usuđuju odati tajnu, vjerojatno i ne samo instiktivno predosjećajući da je to osoba koja je sposobna razaznati istinu i suprostaviti im se. Sebe tako opet dovodeći u povlaštenu poziciju, dugoročno često uspijevajući slupati takvoga uz pomoć svojih poslušnika koji najčešće nisu ni svjesni u čemu zapravo sudjeluju.

Tako su sposobne prometnuti se u apsolutne gospodarice u svojim okruženjima.

Sada je to osoba s kojom je ljubav, u koju se ona toliko kune, umrla još onoga trenutka kada je prvi put bila u prilici odati „veliku tajnu”, naišavši na razumijevanje, surađujući sa sebi sličnima.

Kako stvarnost često rezultira suprotno svim očekivanjima tako je i u našem slučaju jedan mali, ali izuzetno potentan postotak inače slabijega spola tako sposoban postati apsolutni kreator stvarnosti kakvu poznamo.

Vodeći rat sa svojim suparnicama u pozadini dobro rangiranih muškaraca, stvara se privid žene žrtve dominantnoga spola. Iako su u biti žene najčešće žrtve sebe samih, u toj međusobnoj borbi za prevlast, iniciranoj iz te čovjeku još nepoznate dimenzije njegove stvarnosti kroz sposobnost koja ju omogućava.

Te glavne protagonisticke naših stvarnosti to postaju najčešće služeći se jednostavnim momentom koji je zapravo mehanizam i najčešće od njega i same stradavaju.

Najlakše ga je dočarati staklenom kuglom koju što je s više visine bacimo na tvrdu podlogu, to će se ona jače rasprsnuti. To je moment kojim si karikirano možemo dočarati i našu psihološku stvarnost koja funkcionira gotovo identično i jedan je od osnovnih momenata kojim se naše interaktivno okruženje služi, a kako bi se dovelo u dominantnu poziciju u odnosu na onog koga je sposobno pozicionirati. Kako su naši životi satkani od uspona i padova kojima smo svi podložni, upravo ta

kontrola doživljaja samih sebe spram našega okruţja u teţkim trenucima moţe presuditi ishod kako ćemo iz naših ţivotnih bitaka izlaziti. Pritom treba reći da što je naša hijerarhijska pozicija bolja, takvo je i naše okruţje koje će odreagirati na „najbolji” mogući naćin, i to u trenutku kada smo najjaći, zapravo najslabiji, trenutno, instinktivno, gotovo ţivotinjski.

Sustav je to koji je moguće usporediti s igrom u Big Brother kući u kojoj će Big Brother svakom stanaru dati obrazac po kojem će se ovaj ponašati, u isto vrijeme zabranjujući mu da ikome od sustanara kaţe o ćemu se radi. Sve rezultira jednom ludom kućom u kojoj se svatko od stanara uţivljava u neku od uloga misleći kako radi nešto pametno, osjećajući se povlašteno i dominantno u odnosu na okolinu.

Upravo je to mehanizam kako se vlada situacijom i koji Big Brotheru omogućuje kontrolu radeći budale od svih stanara toga zdanja zahvaljujući predispoziciji, odnosno ulozi u kojoj se je našao.

Kada se takvom razvoju situacije pribroji sposobnost manipulacije kroz podsvijest koja omogućava teledirigiranje okruţjem, stupanj ega na koji se ţena sposobna dovesti moţda bi si bilo moguće pribliţno doćarati. Takav pristup najvjerojatnije rezultira osjećajem dominacije i moći, podiţući doţivljam same sebe naspram svoje okoline gotovo do stadija boţanstva. Jedinka tako doslovno postaje bogom stvarnosti kakvu poznajemo, a dugoroćno gubeći svaki osjećaj za istu.

Samo u periodu dok su nastajali ovi tekstovi dogodilo se nekoliko stotina tisuća smrti koje bi bilo moguće sprijećiti kada bi te sveticke kakvima se vole predstavljati doista bile iskrene.

Kada bi našom stvarnoću doista prevladala ljubav.

Nesposobnost da se suzdrţe iritirane tekstovima, uz nesreće koje su se dogodile u Brunovoj sredini, i to na Valentinovo, tim više što je to vjerski praznik, mogla je imati nesagledive posljedice u ozraćju koje se ima potrebu nadograđivati u trenutku kada stvar eskalira u nekoj krajnosti. U stvarnosti u kojoj kada prva probije led, druge će se osokoliti za sve kriveći nju.

Toćno na Valentinovo Bruno doznaje i za rizićno podrućje kojega se u jednome trenutku bio dotakao odlućivši stvar ogoliti do srţi. Navodno je vojska ponovno „slućajno” angaţirana, na otklanjanju posljedica snjeţne oluje koja je taj dio svijeta „slućajno” baš tada zadesila.

Ubrzo je doznao da je baš na Valentinovo stradao sedmi poginuli od početka godine u sredini kojom se je kretao. Ponukan slijedom koincidencija, provjeravajući na netu informaciju o toj snježnoj oluji, navodno najvećoj u posljednjih sto godina, shvatio je kako tamo u posljednje vrijeme jebeno mete. Po sustavu neverbalne komunikacije brojkama, koje su se usput kroz priču nametale ponukan bolje se informirati, tako je usput doznao da se u tom dijelu svijeta i lani dogodila nezapamćena snježna mećava.

Koincidencije su to kakve bi sada svojim slijedom stvar koliko-toliko vraćale u normalu, aludirajući tako na postojanje nekakve više dimenzije stvarnosti iz koje smo svi izmanipulirani. Živeći u stvarnosti u kojoj se je našao Bruno je mogao zaključiti da je u njoj nekolicina ipak stvar sposobna uzeti u svoje ruke.

Te su uglavnom najsenzibilnije jedinke naučile svojim okruženjem dominirati i u njemu svoj ego izgraditi do besvijesti. Udružujući se sa sebi sličnima one postaju glavni kreatori stvarnosti u svojim okolinama. Kada se namjere na muškarca u čijoj se blizini ne osjećaju onako kako su navikle, nesposobne se suzdržati ma koliko ga željele, u tim trenucima kad ljubav prema samima sebi sposobna je prevladati. Tada ni najgori scenariji nisu isključeni ukoliko se ne bi uspjele nad istim nekako uzvisti.

Na kraju je Bruno doveden u situaciju da shvati da sad o svemu odlučuje on jer one pak, razotkrivši se, ovladale relativiziranjem do besvijesti, sada ako nebi učinio ništa, krivicu za sve što se događa sposobne bi bile pripisati njemu, tako amnestirajući sebe.

Ovi su tekstovi zapravo samo vraćena loptica i sve sada opet ovisi o njima.

U toj stvarnosti u kojoj je ljepota imperativ, zapravo manipulacija kroz inteligenciju, još ako se sposobna nametnuti, priča o lijepoj ali glupoj ženi postaje bespredmetnom, nebuloza u ozračju u kakvome se selekcija odvija. Što je sposobnija biti poželjnijom, relacije koje je takva sposobna provaliti su izgledno veće. U tom je momentu i prilika da se amnestira i spozna stvarnost te prema njoj postavi na najbolji mogući način. Pristup je to kojim će zaštititi sebe, a izbjeći postati metom zbog sklonosti pretjerivanju. U stvarnosti tako sinkronizirano kompatibilnom s Brunovom.

Na kraju se i sam iznenadio naslutivši da se i Hollywood zapravo odvija negdje drugdje, a sve je kulminiralo tom 83. dodjelom. Cijeli se je slijed

nevjerojatnom sinkronizacijom s Brunovom stvarnošću uklapao u priču, od vizualnoga izričaja glumice koja je vodila dodjelu pa čak i numeroloških poruka koje su se iz svega mogle iščitati.

I dok je ovaj ulomak dobivao obličje kojim je želio odaslati pomirljiv ton, negdje sredinom siječnja 2011. godine u njegovoj neposrednoj blizini i dalje su se događale nesreće sa smrtnom posljedicom, iz kojih je bilo moguće zaključiti da su kreirane iz dimenzije stvarnosti o kojoj je u ovim tekstovima riječ i na način kako je to često Brunu bilo demonstrirano u pokušajima njegovoga okružja da mu zaprijeti. I ovaj je put sve bilo popraćeno nevjerojatnom sinkroniziranošću s momentima iz njegove stvarnosti. Na kraju je čak bilo izgledno moguće locirati kraj u kojemu egzistira ekipa specijalistica koja je destrukciju uspjela razviti u svojoj krajnosti zbog učestalosti nesreća na jednome te istome predjelu.

Danas je zapravo 20. 01. 2011. i tim se događajima bave i dnevne novine koje su postale osnov Brunove komunikacije s njegovim interaktivnim okružjem. Na naslovnici je nesreća za koju je bio doznao istom sinkronizacijom kojom su vijesti do njega uglavnom stizale još prije nekoliko godina. Dogodilo se to u trenutku kada je, saznajući da Malena ima rođendan, odlučio joj ga čestitati pjesmom „Ponekad“, kojom i započinje ovaj uradak. Želeći joj tako oprostiti za onaj prokleta dobar pokušaj kada je zamalo nakon svega završio na psihijatrijskom promatranju.

Prometnu koja je svemu prethodila, u kojoj je poginula žena, prouzročio je muškarac koji je nosio prezime kao i poznati istarski pjesnik, i u tome trenutku moglo je sve biti poruka po sustavu prenesenog značenja kojim se je ta stvarnost naučila navoditi.

Po podacima koji su i onda do Bruna došli, bilo je očito da je i ta prometna režirana iz te dimenzije koju je odlučio prokazati. Sada pak u toj stvarnosti, u kojoj ništa više nije slučajno, ta se je nesreća opet našla na naslovnici i bila je potvrda njegovoj sumnji da u svemu zapravo sudjeluju jedne te iste u toj stvarnosti bez tajni kao oblikom samozaštite u kojoj su crne i bijele farsa koja se na kraju otrgnula kontroli. Moment je to kojim si možemo dočarati stvarnost u kojoj se je i žena na kraju zatekla.

Brunova stvarnost postala je svakodnevni susret sa smrću te je bio puno oprezniji u nekim rizičnim situacijama, tako shvativši istinu i preuzevši na sebe odgovornost za svoje postupke. Sada je bio u mogućnosti razumjeti kako spoznaja na neki način oslobađa krivnje donedavne glavne protagonistice njegove zbilje. Na taj način lišavajući ih momenta koji im je dozvoljavao takvu percepciju sebe u jednome segmentu njihovoga doživljaja vlastite osobnosti.

Njegove su stalne sustanarke često uspijevale prirediti spačke iz kojih bi mu demonstrirale koliko su, bez obzira na njegov oprez, i dalje moćne i sposobne stvar otrgnuti kontroli.

Upravo suživot u toj stvarnosti kojom je sposobna ovladati omogućuje ženi da bude puno opreznija i odgovornija u dimenziji koju poznamo.

Coco bi tako redovno pratila kazaljku Brunova brzinomjera upozoravajući ga kada bi pretjerao, iako uvijek uz pitanje koje mu se tako proketo nametalo: bi li to činila i kada bi ishod te vožnje bio poguban za njega, uz cijeli niz manipulativnih sposobnosti koje ima na raspolaganju? Naime, bio je svjestan snage tih energija kojima je moguće „pacijenta” onespособiti da taj dan uopće sjedne za upravljač. U stvarnosti kakva ona doista jest, Bruno je bio siguran da ne bi!

Bilo je gotovo fascinantno zapažanje kako smo sposobni podsvjesno, a kasnije i svjesno, ovladati prirodnim zakonitostima našega okruženja i podrediti ih sebi, ali i da naša inteligencija rezultirati dostignućima koji su ustvari preslika naših sposobnosti kojima se i sami navodimo, i što su ona bliža našoj prirodi, izgledno su popularnija.

Internet je dostignuće koje je Brunu omogućavalo da se koliko-toliko zaštititi bez većih ekcesa i svoju agresivnu okolinu drži podalje od sebe, odnosno obuzda.

Da toga tehnološkog dostignuća kojim slučajem nije bilo, gotovo se sigurno ne bi bio dobro proveo u okruženju u kojemu se je našao, u trenutku kada je žena u mogućnosti razviti toliku snagu kojom može onespособiti, pozivajući se na svoje ime koje je postalo brend kao posljedica njezinog ja izraslog na egu, koji je uspjela izgraditi u okružju koje joj više nije doraslo.

Sada kada je poznavao mehanizme i stvarnost kako ona rezonira gotovo mu je bilo nevjerojatno na što je sve sposobna pristati, ali i u što

se sposobna pretvoriti i učiniti muškarcu koji je „voli”, ako joj kojim slučajem nije dorastao ili joj je pak nedostižan u njezinoj percepciji sebe spram njega.

Odras je to beskompromisne stvarnosti u kojoj ako nisi sposoban zgaziti, gotovo ćeš sigurno biti zgažen.

Iako su to često izrazito lijepe žene, a netko je rekao da je ljepota ustvari tim veća što su proporcionalnije polovice lica, upravo bismo u tome detalju sad mogli zamijetiti nelogičnost, anomaliju, neproporcionalnost odnosno nesrazmjer, kao rezultat sukoba njihovih paralelnih svjetova.

S vremenom tako se naučio egzistirati i Bruno, živeći uobičajenim ritmom za većinu i sad se tako glupirajući.

Reakcija na bilo kakvo zapažanje u takvu okružju, koje je tako sposobno kapitalizirati prijevaru i na tron postaviti sebe, sad ne bi imala nikakav smisao.

Sve dosad navedeno možemo si predočiti „nevjerojatnim” otkrićem da je percepcija seksa navodno i kod muškaraca i kod žena gotovo ista, a sada i kao odraz naših sinkroniziranih stvarnosti zbog svoje prirode usmjerenih jednih na druge, a zapravo zbog mehanizama koji to omogućavaju.

Tajna ženskoga orgazma bila bi razriješena, uostalom kao i muškog, imala bi uporište u toj stvarnosti koju se tekstovi trude dočarati.

Koliki je potencijal i „superiornost” naše inteligencije koja bi se razvijala izolirano od našega okružja možemo si predočiti na primjeru djeteta koje bi prihvatili i odgojili majmuni te kolika je vjerojatnost da bi on doista postao Tarzan.

Mogla bi to biti potvrda svemu do sada navedenom o funkcioniranju naših sivih masa i njihovoj ovisnošću jedne o drugoj, ali sad i kroz dimenzije. Koje u svojoj sinergiji rezultiraju stvarnošću kakvu poznajemo, samo tada i naveden scenarij bio bi izgledan!

Kako je vrijeme odmicalo, Ingrid je postajala sve napetijom i agresivnijom projicirajući mu nesnosne zdravstvene probleme. Pokušavajući ju je nekako udobrovoljiti te nagovoriti da ga prestane terorizirati a nakon što je bila završila i u najnovijoj vezi, tako ga na neki način opet izolirajući od sebe, iako je on toj gospođici izuzetne vanjštine bio posvetio pola Zagreba i tri obližnja sela, međutim nije ju uspio udobrovoljiti.

Na kraju, jednom ga je prilikom tim istim energijama toliko opandrcila da ju je okružje, registriravši to, a kako se i samo osjetilo ugroženo, prokazalo.

Bruno je tako došao u priliku doznati tko to gospođicu zapravo održava, a kako je javnosti redovito prezentirala neke druge muškarce, u trenucima kada ju je on najjače doživljavao u sebi. Iako percipirana kao izuzetna jedinka koja se toliko trudila ostaviti dojam i tako dodatno stvoriti besprijeckornu percepciju svojega personalityja u javnosti po spoznajama koje je Bruno o njoj imao, informacija do koje je sad došao bila je itekako vjerovatna. Tim više što se i sam nekada služio takvim mehanizmom samozaštite, za razliku od nje instinktivno, a koji je garantirao pobjedu u svim mogućim raspletima.

Skoro u svima, jer, na kraju, bio je pobijeden od samoga sebe, spoznavši se.

Uz najnoviju vezu, koja ju je navodno toliko ispunjavala, Ingrid je povremeno i dalje ljubovala s poznatim sportašem.

Uspjevši se suzdržati, a zbog iskustva koje je već stekao, informaciju je Bruno odlučio iskoristiti kako bi se zaštitio od eventualnih Ingridinih prekomjernih energetskih izivljavanja ukoliko bi opet pretjerala.

To je saznanje ispočetka postalo sredstvo balansa i svojevrсни osigurač u njihovu „odnosu”, doslovno ples po žici.

Zdravstveni problemi koje je dotični sportaš nešto prije toga vremena imao bili su, i izraženo u novcu, koliko je to Bruno uspio registrirati, pristojni. Po vizuri žena kojima je dotični težio te načinu kako Ingrid funkcionira kada se nađe „u elementu”, bio je gotovo siguran da ga je upravo ona onesposobila.

Na temelju iskustava koja je Bruno stekao, to su bili problemi u domeni prirode, koje bi dotičnome bio riješio gotovo svaki bioenergetičar koji bi doista vjerovao u to što čini želeći mu iskreno pomoći, jer bio je to moment na kojemu je Ingrid psihički padala svaki put kada bi Bruno nekoga tretirao, ukoliko bi se tada zatekla u njegovoj stvarnosti.

Razdoblje nastajanja najrječitijih tekstova, kada je bilo toliko izgledno postojanje dimenzije iz koje smo svi izmanipulirani, bilo je popraćeno situacijama za koje je njihov tvorca vjerovao da su doista inicirane psihičkim padom u toj eliptičnoj stvarnosti uz koincidencije kojima su

bili popraćeni, a koje su se na neki način uklapale u priču.

Nekoliko parova koje je uspio registrirati, nakon godina borbe s neplodnošću, u periodu kada je to okružje zbog tekstova koji su nastajali bilo najranjivije, dobilo je prinove. I naš je hokejaš baš u kvartalu kada se je tekst dotaknuo njega, nakon početnih problema, konačno ponovo bljesnuo a kako su izgledno pravi tekstovi nastajali u pravo vrijeme, kao odraz odlučnosti njihova autora da ih realizira, ali mogla je to biti što se hokejaša tiče posljedica bljeska u još nekim segmentima njegove stvarnosti, sada kada se Bruno našao na njegovu mjestu.

U njegovu se stvarnost izgledno upetljala jedinka s kojom se i Bruno imao priliku tako dobro upoznati, shvativši kako je kada ti se takva uplete u život. Za to čak nije više ni potreban fizički dodir, dovoljno je njoj gravitirati mislima pa da ti zbilja krene stranputicom, a zapravo ni to, dovoljno je da se takvoj jednostavno sviđiš. Takav je pristup u stvarnosti kakva je ona postala najrazorniji.

Zbog ega takvih gotovo im je nemoguće doskočiti, pogotovo ako je glavna protagonistica kojim slučajem osoba koja se sa svojom seksualnošću naučila nositi onako kako je to Ingrid „znala”. U stvarnosti u kojoj su i najluđi raspleti realnost i često posljedica ženine sposobnosti da ju izvrne i podredi sebi, to zapravo postaje pristup kojim ona dobiva osjećaj sigurnosti i samokontrole, a tako i kontrole toga istog okružja. Nesposobna se više suzdržati, nesposobna izgubiti, a naučila raditi što joj se prohtije, tako dominirajući okružjem.

Kako su tekstovi napredovali, Ingrid se više nije bila sposobna kontrolirati tako da je Bruno na kraju bio prisiljen poslati nedorečenu informaciju o njezinoj avanturi, a kako bi ju primirio i opomenuo.

Upravo tada uslijedio je događaj iz kojega je bilo moguće zaključiti da njezin tadašnji partner ustvari vodi neke prošle ratove i gravitira nekim drugim situacijama.

Bruno je bio gotovo siguran da je sukob inicirala upravo ona teledirigirajući sudionicima, a kako bi si stvorila alibi za informaciju za koju je mislila da se ima šansu pojaviti u javnosti. Iako, bila se podcijenila, jer nitko se nije usudio prosljediti a ni provjeriti informaciju koja je odasлана.

Ugledavši je na ekranu, shvatio je da i stajlingom zapravo prijeti. Nekakvim leptirima koje je objesila plitko u području Venerina brijega kod

Bruna je prouzročila malu vizualnu prijevaru jer učinilo mu se prvotno da su to iksevi, a njegovim se mislima u tome trenutku počela motati ona makljaža sabljama koje se već u tekstovima dotakao. Na sebi je imala i majicu boje ciklame, koja se već etablirala kao personifikacija „Izabele”.

Bio je to i pristup iz kojeg mu je sada bilo lako shvatiti zašto zapravo informacija koju je odaslao nije polučila interes.

U narednom periodu Bruno joj je bio prisiljen udovoljavati a ne bi li ju energetski koliko-toliko oslabio, jer u protivnom stvar se lako mogla otrgnuti kontroli i još bi jedna, inače savjesna, primjerna i nadasve uzorna djevojka odjednom mogla steći reputaciju trećerazredne kurve, u stvarnosti u kojoj često i ponovljena laž postaje istinom. U toj stvarnosti ako nešto nije završilo u javnosti, to se onda i nije dogodilo, a moglo je i drugačije sve rezultirati, a Bruno konačno biti okarakteriziran luđakom koji je, eto, napao javnu osobu.

Kako je gospođica, srećom, puno putovala, ispočetka su ta putovanja bila i svojevrsan blagdan za njega, ali nešto kasnije ni to joj više nije pomagalo. Na kraju doslovno ludujuć putovanja koristeći kako bi se energetski ispraznila a onda šmugnula, ne bi li valjda izbjegla eksces ništa ne želeći prepustiti slučaju sada kada bi i bilo kakova nepromišljena reakcija bila najbolja moguća reklama za knjigu.

Koncentriravši se na Denis i njezino držanje u nezavidnoj situaciji u kojoj se je bila našla te iskustvo koje je stekao s Ingrid, doista je počeo vjerovati da je u njezinu slučaju bio iskorišten kao informator kako bi izvukla samu sebe iz mreže u koju se bila uplela ne mogavši se više sama iskoprcati.

Prvenstveno na temelju nezainteresiranosti za informaciju o Ingrid, a koja je po količini informacija bila vrlo slična onoj u slučaju Denis, tako u prilici pretpostaviti da takve bivaju otkrivene samo ako je to isključivo u njihovu interesu, a kako bi razriješile svoju često zamršenu stvarnost.

Zbog jednoga od najsofisticiranijih mobinga iz kojega se uspio izvući bez veće štete po svoju osobnost, nastala je i ova priča koja traje već desetak godina u toj kolektivnoj sinkroniziranoj ludnici. Njegovi suradnici navođeni tim šefčicama iznenada su se počeli neobjašnjivo ponašati, a trend se trenutno proširio i na šire okruže. Sve se počelo događati u izuzetno

teškom trenutku za njega, kad je pokušavao naći rješenje u bezizlaznoj situaciji u kojoj se našao zbog koincidencija koje su se tako počele nametati i na kraju kulminirati u krajnosti. Točno znajući kada treba raspaliti, budući da je ono lakoćom moglo znati što se u njegovoj glavi zapravo događa.

Nakon nekoga vremena uspio je preokrenuti stvar u svoju korist, ali samo stoga što je već imao iskustva sa sličnom situacijom iz vremena kada njezin mehanizam još nije mogao ni sanjati i kada je još kao izuzetno mlad uletio u problem s koincidencijama koje nije mogao racionalno objasniti i koje su, za razliku od ovih sada, bile toliko bezazlene da mu je kada je došao sebi, bilo besmisleno njima se baviti.

Ne komentirajući ništa i nikom se ne povjeravajući, već imajući pozamašno iskustvo kako takve situacije rezoniraju, naslućujući je da je ozračje takvo da će bilo kakva nepromišljena reakcija u situaciji u kojoj se našao njega imati intenciju inagurirati u luđaka, jer svi su se odjednom počeli praviti blesavi pokušavajući ga na bilo koji način isprovocirati u trenutku kada je doveden na rub, sve uspješnije ga dekoncentrirajući. To je završilo tako da iako se nikada nisu međusobno posvadili, od tih nekoliko stalnih suradnika usmjerenih jedni na druge u tome vremenskom periodu u istome je kvartalu oboljelo od nekog oblika malignog oboljenja.

Bila je to prva veća neobična koincidencija koju je Bruno uspio zamijetiti i aludirala je na neki mogući drugačiji scenarij.

U isto vrijeme stradao je i on, ali od bolesti koju u godinu dana nije bilo moguće dijagnosticirati. Na kraju je dijagnozu dao sam, imajući priliku spoznati svu brutalnost i tragediju stvarnost.

Još ispočetka našavši se u toj stvarnosti bio je prisiljen ponašati se poput trećerazrednoga probisvijeta, ne bi li opstao u okružju u kojemu se zatekao. Da kojim slučajem nije za to bio sposoban, kao i usput shvatiti mehanizam kako ta stvarnost egzistira, vjerojatnost da bi u tom novom okružju završio kao psihički bolesnik bila je i više nego izgledna.

Bilo je to vrijeme kada bi se oko njega događali najrazličitiji scenariji tako da nije bilo nista neobično ako bi dok bi hodao ulicom tik do njega iz neke zgrade doletjelo jaje, razlivši mu se pred nogama i srećom ga promašilo. U protivnom, kako je bio već solidno rastrojen, a po prirodi egocentričan i siguran u svoju moć zapažanja kojom je naučio procjenjivati okružje, i najluđi scenariji bili bi na pomolu. Isprva mu je taj događaj koristio kako

bi si predočio momente te stvarnosti te kako u njima slučajnost još uvijek egzistira.

Kasnije, shvativši kolika je sposobnost žene da stvar podredi sebi, sinulo mu je da je najvjerojatnije promašen samo stoga jer je netko bio u mogućnosti znati kakva bi reakcija uslijedila da je kojim slučajem pogođen.

Pravo je čudo zapravo, u situaciji u kojoj se našao i s obzirom na to kako je bio sposoban reagirati, da se izbjegao dovesti u veći problem.

U to je vrijeme apsolutni hit etera („Sine, vrati se”) do njega dopirao s najrazličitijih radiopostaja i totalno ga izluđivao, još nesposobnom racionalno objasniti toliku slučajnost.

Direktori lokalnih radiopostaja u to su vrijeme bili njegovi poznanici, a po stvarnosti kako ju je on tada percipirao jedan mu se toliko bio zamjerio da se odlučio i osvetiti, međutim zbog gungule u koju se je uvalio na sreću za to nije imao vremena.

Mobing ili njegov pokušaj u stvarnosti kakva ona jest sposoban se je dogoditi i potencijalno najboljem moberu, i ako je takav sposoban izdržati prvotni udar sam protiv svih, što je izuzetno teško, gotovo nemoguće, kasnije eventualno egzistirajući u takvome okružju i ne čineći ništa, on provodi mobing nad istim ukoliko je u njemu sposoban opstati!

Što je on prije negoli je do „sukoba“ došlo bio bolji, korektniji, ugodniji suradnik, efekt je navedenoga razvoja situacije produktivniji.

Iščupavši se iz nimalo zavidne situacije praveći se blesav, imajući već iskustva sa sličnom, prkoseći stvarnosti u kojoj se zatekao sam protiv svih usput spoznavši je – pričajući viceve tipa što je bolje biti lijep ili glup, a kako je ljepota prolazna – Bruno je tako najvjerojatnije postao i „glavni glumac” na globalnoj razini.

Snjeguljica, posljednja sustanarka u njegovoj stvarnosti, iako su se bili dogovorili da više neće slikati pišu i stavljati je na internet, ipak bi se svako toliko predomislila, svojim se istupima trudeći uklopiti u priču ispočetka u najrazličitijim bajkovitim izdanjima. Naišavši na situaciju na koju nije bila navikla, bila je izgledno i reagirala jer ispočetka imala je potrebu prijetiti, čačkati mačku i biti nervozna.

Jednom prilikom negdje oko podneva Brunu je javljeno da mu je na jedno vozilo naletio autobus. Kako je pisao knjigu, imajući važnijeg posla,

nije ni došao na mjesto događaja, ponio se baš jebeno holivudski. Nešto kasnije, upalivši monitor, bio je u prilici spaziti gospođicu koja je navodno ujutro nečim ravnala kosu i tim se predmetom opizdila po glavi, i to točno tamo gdje bi on kada bi ju osjetio u svojoj blizini vizualizirao poljubac te ju redovito potapšao po guzi prozvavši je svojom pičkicom. Međutim, ubrzo mu se upalila lampica.

U početku to najvjerojatnije tako rezultira, uglavnom bezazleno u borbi s vlastitim egom, ali s vremenom sve ima intenciju eskalirati u krajnosti.

Gotovo je nevjerojatno da se svijet zavrtilo oko papana za kojega nitko ne zna ni da postoji. Koji tvrdi da je pozadina naše stvarnosti po momentima koji je percipiraju, samo s manje stradalih, sada jedna nevidljiva simulacija trajnoga ratnoga stanja, a takvo bi sada logično imalo intenciju eskalirati.

Nakon dugo vremena, zbog puke slučajnosti, blagostanja ili pak nećeć trećeć, kada je priča privođena kraju, izlazi podatak da je u Istri u škole upisana prva generacija prvašića čija je brojnost bila u porastu nakon dužeg vremena.

Po doniranju organa u europskim razmjerima zasjeli smo gotovo na vrh?!

Iako su najrazličitija stradanja bila nevjerojatno sinkronizirana s njegovom stvarnošću, broj stradalih bio je u znakovitom padu, pa i na zagrebačkom području.

Broj stradalih sa smrtnom posljedicom u prometu na nivou Hrvatske tako nizak nije bio već desetljećima.

U stvarnosti u koju su sve češće imale intenciju biti plasirane priče o tom trećem antikristu kojega su raznorazna proročanstva najavljivala, Bruno je iz niza detalja kako je priča napredovala shvatio da bi to zapravo trebao biti on?!

Ako bi mehanizam predskazanja bio zapravo sposobnost žene koju su se tekstovi trudili dočarati, tada nije ni čudno što ga je „rekorderka”, zbog sposobnosti kojom je ovladala, okarakterizirala kako jest.

Ratovi koji su opisani nevjerojatnom točnošću pogađaju mjesto gdje se radnja i počela odvijati, kao i njihov početak. Samo, oni bi tada bili zakulisni, bili bi psihološke i migracijske prirode. Tako okarakterizirani zbog stanja svijesti na kojemu je dotična bila, kao i njezina poimanja stvarnosti kroz vrijeme i prostor kada je proročanstvo nastalo. Imajući priliku registrirati u najvećim europskim metropolama obrise nekih

drugih civilizacija, svojstvenih i nekim drugim kulturama, kroz pristojan odmak vremena i prostora, sve sad kroz njezino poimanje stvarnosti, kroz po Brunu izgledno poremećenu osobnosti u stvarnosti u kojoj je ona sebe sposobna doživjeti božanstvom, izgubivši svaki osjećaj za istu.

Kada bi s takvim odmakom vremena žena iz ondašnje perspektive uspjela registrirati lika sposobnog spoznati ženu i tako ju ugroziti, iz njezine perspektive taj i ne bi mogao računati na bolji rejting. Samo kada bi Bruno imao njezinu sposobnost, a izgledno egzistirala je u pozadini proroka koji se proslavio uspješno predviđevši smrt stvarne osobe svojega vremena, tada bi to bila stvarnost bez čuda, bez prevelikoga ega nesposobnog se kontrolirati i bez prevelikih razlika. Bila bi to stvarnost koja bi težila tome da njome prevlada racio na svačiju korist, u okružju u kojim bi prevladala ljubav.

Bila bi to stvarnost koja bi slavila život, a ne smrt!

Spomenuto je i da će taj netko navodno slaviti četvrtak.

Zbog poruke koju je taj dan imenom prenosio u igri prenesenoga značenja koja se nametnula, baš su ga cijenjene gospođice iz njegova okružja prve počele koristiti.

U trenucima kada na njih i nije bio red, iznenada se pojavljujući u svojstvu voditeljica emisija koje bi se zbog nečega bavile temama iz kojih se Bruno tako našao u prilici izlučiti poruku odnosno veličanje.

Kako je vrijeme odmicalo, a on bio ustrajan u svojoj nakani, tako bi baš u četvrtak znao pogledati hoće li uskočiti neka, na koju nije bio red, i nešto „pametno” izrežirati.

Gospođice su na kraju, kako su tekstovi napredovali, od takve prakse odustale.

Iz pozicije osobe sposobne shvatiti kako zapravo egzistira ta kolektivna besvijest naučila surađivati a kako bi dominirala, navođena egom kao glavnim sukreatorom stvarnosti kakvu poznamo, Brunu je bilo jasno kako jedinka poraz te svoje „ekipe” počinje doživljavati i kao svoj osobni pa je četvrtak i on počeo koristiti a ne bi li joj napakostio, svjesno tempirajući neke svoje poteze baš na taj dan.

Sve bi sad bilo moguće sagledati i iz tih pozicija pogleda na stvarnost.

Nekakve priče o tisuću i nikad više tisuću godina te o zvijezdi koja će

pasti i sve zapaliti, sada kada je ona na neki način i pala, dobile bi smisao, a njihovo uporište bilo bi moguće naslutiti.

Naše poimanje vremena i prostora kao i stvarnosti dobilo bi neku drugu dimenziju. Mogućnost nekakvoga boljeg ishoda za čovjeka ovisi opet o svima nama te našoj sposobnosti da osujetimo svoj ego, ali i ekstraprofit, koji zbog svojih interesa kroz manipulaciju često potencira ekstrapotrošnju. Tako utječući na održivi razvoj kojemu bi zasigurno pogodovala sposobnost da spoznamo sebe.

Međutim, takav slijed nije nimalo bezazlen i zahtijevao bi niz korjenitih promjena, koje bi većina pripadnika razvijenoga svijeta u početku doživjela kao nazadovanje.

Iako to i ne bi trebao biti neki problem, jer navodno i znanstveno je dokazano da je čovjekov um i ono što ga u početku sputava, nakon nekoga vremena sposoban doživjeti oslobođenjem.

Kako je Bruno najveće probleme imao s djevojkama koje su živjele u glavnome gradu zemlje u kojoj je i on egzistirao, interesantan je bio slučaj kako se barem za svoj rođendan riješio napasnica, u vrijeme kada je i ovo poglavlje poprimalo oblik.

Uoči i za njegov rođendan dogodili su se potresi koji su ih doslovno demolirali i to je iz izraza na njihovim licima bio u prilici shvatiti. Registriravši kako takve i slične koincidencije te žene doživljavaju kroz poziciju koja je njima kudikamo bolje omogućavala naslutiti istinu, to bi značilo da je u samome startu njegova pretpostavka bila točna. Usput je i iskoristio priliku pokušavši uvjeriti Coco da bi joj bilo pametno, a kako love ima, da počne pomalo graditi barku, aludirajući na arku.

Coco, sveprisutna konstanta Brunove stvarnosti, totalno se bila odmakla od uobičajenoga načina funkcioniranja. Bio je siguran da se u potpunosti posvetila visinskim pripremama za vrijeme koje nadolazi. Takav pristup rezultirao je i nekim podacima koji su o njoj počeli izlaziti u javnost, a što joj se sigurno ne bi bilo dogodilo da je funkcionirala kako je bila navikla.

U toj stvarnosti, ako se ti ne baviš njome, ona će se baviti tobom. Tako se je na primjer moglo doznati koliko otprilike zarađuje ili čime su joj se kroz povijest bavile neke pripadnice obiteljskoga stabla (sitni lopovluk, vještičarenje,...).

Prvi zaključak muškarca sposobnoga shvatiti priču mogao bi biti da je njegova družica ustvari puno pametnija nego što je to prvotno mislio, a kasnije bi najvjerojatnije otišao u drugu krajnost. Da bi na kraju opet shvatio kako je ona zapravo upravo onakva kakvom ju je oduvijek doživljavao. I to je najispravniji zaključak tako da zbog spoznaje koju se tekstovi trude prezentirati i ne bi trebalo previše dramiti jer osnov nečijega funkcioniranja su momenti kojim se je netko naučio navoditi i oni se prenose u sve sfere njegove stvarnosti. Rezultirajući u biti gotovo isto. Ti bi muškarci trebali shvatiti da se s tim damama nitko nije usreo osim njih samih koji su zapravo i njihov odabir, i to se cijelo vrijeme i tekstovi trude predočiti. U doba multimedije oblik komunikacije koji je bio sastavni dio Brunove stvarnosti nije nikakva tajna, na gotovo identičan način ljudi uz pomoć tehnologije svakodnevno komuniciraju.

Tajna je manipulativna sposobnost žene kojom je kadra izgraditi svoj ego do granica snošljivosti, u okružju koje joj više nije doraslo i kojim je u jednom trenutku mogla apsolutno prevladati. Sposobna prevariti sve i u jednom trenutku biti u mogućnosti shvatiti da je i sama izgledno izmanipulirana, sada na neki način voljna protežirati priču.

Kolika je moć percepcije stvarnosti koja ovisi o tim sivim eminencijama naše stvarnosti, možemo izlučiti iz pozicije fizičara koji su baveći se frekvencijama uspjeli istu snagu energije prenijeti na dva različita mjesta istovremeno, bez obzira na daljinu tih točaka i bez energetskih gubitaka. U suštini to je otkriće kojim si možemo karikirano predočiti stvarnost koju ovi tekstovi pokušavaju predočiti, kao i mogući razlog zašto je nešto toliko revolucionarno, iako laboratorijski načelno dokazano, ostalo gotovo nezapaženo i još uvijek neiskoristivo.

Manipulacijom kroz frekvenciju mi smo u prilici izazvati manipulaciju kroz vrijeme te bismo tako jednom te istom snagom bez gubitaka daljinski bili u prilici opkrbljivati potrošače na raznim pozicijama, odnosno udaljenostima gotovo trenutno.

Bio bi to princip iz kojega bi jedan izvor, u ovome slučaju električne energije, u toj sposobnosti manipulacije frekvencijom kroz konstante relativnost vremena i prostora bio u mogućnosti namiriti sve potrošače u nekoj konstanti vremena i prostora iz te neke više dimenzije naše stvarnosti, a kroz adekvatnu frekvenciju.

Iako izgleda kao znanstvena fantastika, spoznavši sebe, a i stvarnost, bit će to lakše razumjeti.

Bruno je bio svjestan da se nekih od tih vječitih pobjednica i njihovih izdrkavanja, a sve samoga šlaga naše stvarnosti, zbog njihovoga načina funkcioniranja nikada ne bi riješio kao ni išta postigao svojom blagonaklonošću. Bio je to dodatan razlog da pokuša što više reći o toj stvarnosti u kojoj se našao, zbog prevelike doze besmisla s kojom se je sve teže počeo nositi. Bilo je to u vrijeme kada su se na sve nadovezivale prirodne katastrofe sve većih razmjera, koje bi s lakoćom bilo moguće minorizirati kada bi našim stvarnostima dominirala spoznaja koju se trudio predočiti, kada bi njome prevladala ljubav.

Uglavnom, najsenzibilnije jedinke zbog ega sada preferiraju situacije iz kojih neće biti povrijeđene u stvarnosti kakvom je ona postala, to je ponašanje postalo i zalog sigurnosti i borbe za život, a sve je zapravo inicirala težnja za moći koja je tom stvarnošću prevladala.

U sredini u kojoj se Bruno kretao jedna ga je djevojka još prije mnogo godina izuzetno privlačila, u to se vrijeme trudeći mu potencirati neke druge mladiće. Jednoga od njih Bruno je i danas u trenucima kada je intencija najveća imo priliku „slučajno” susretati, a njegovim bi se mislima znalo prolomiti njezino ime uz reakciju koja sada nije imala nikakvoga smisla. Tako je dolazio do tih uhvaćenih u shemu moći i bio u mogućnosti registrirati ih. Negdje u to je vrijeme na fasadi zgrade u kojoj je dotični živio osvanuo je lik kralja cijelim njezinim pročeljem, iako se ondje nikako nije uklapao iritirajući lokalnu javnost.

Sjetivši se dotične, Bruno ju je odlučio potražiti ne bi li ispitao situaciju. Siguran da kada to ne bi bio on, ta bi našla drugu budalu oko koje bi zavrtjela film, a svi bi u njezinu okružju imali intenciju na neki način biti jebena stranka.

Tada je to bila izuzetno zgodna, po mnogo čemu posebna djevojka, danas s fakultetskom naobrazbom. Nakon prvotnih impresija već je drugi susret postao koban. Zapazivši je na cesti Bruno se okrenuo te krenuo za njom hineći da slučajno imaju isto odredište. Došao je do nje želeći je pozdraviti, na jednome pustome parkiralištu na periferiji, i započeo je dijalog:

„Da znaš da sam te prijavila policiji da me pratiš”, rekla je, na što je Bruno nastavio promatrati monodramu.

Gospođica je otvorila haubu automobila uz spiku: „Slušaj, nešto ću ti pokazati”. Brunu se nije dalo istraživati je li kolt pravi ili se radi o plašljivcu. Ona je nastavila, dubokoumno: „Slušaj, ovo sam kupila samo zbog tebe i budi sretan da ovdje sada nema nikoga jer bih u protivnom pucala”?! Usput je uspio registrirati nekakav suncokret, kasnije shvativši što je najvjerojatnije htjela poručiti auditoriju iako ona je ta koja se teži postaviti u poziciju sunca ne bi li svi težili k njoj.

Poznavajući stvarnost znao je da bi ta, da joj se doista bilo pucalo, cijelu situaciju onda i bila iziritirala u masi, ali tada ne bi kotirala tako kako jest i odavno bi već bila provaljena.

I dalje za Bruna neosvojiva, neki način borbe protiv svoje prirode, takva je morala razviti i nekako namiriti svoj ego za koji je on uspio shvatiti da je veći i od najrazvikanijih koja je mogao registrirati u svojem okružju. Mada je taj moment mogao lako razumjeti s obzirom na okružje kojim se ona kretala, nesposobno joj parirati.

To je moment zbog kojeg situacije počinju završavati u krajnosti – unesrećena u korijenu svojega postojanja, a nesposobna podnijeti sreću onoga koga si više nije sposobna priuštiti.

Njezina je stvarnost zapravo kazalište u kojemu je ona, osim što je naučila biti glavna mala od režije, usput postala i glavnom glumicom. Odatle vjerojatno i takvo nesuvislo rezoniranje u njezinoj stvarnosti u kojoj je sve predstava za druge, kojom se je tako sposobna okoristiti.

To bi sada bila najčešće bolesno ljubomorna i posesivna jedinka, zbog ega nesposobna se više kontrolirati, čijom je stvarnošću prevladala želja za moći. U situacijama u kojima se nije naučila nametnuti onako kako je navikla, sposobna i biti prijatnom ukoliko se realizacija bilo kakve prirode dogodi mimo nje. Takovim pristupom u nekome okružju u toj zakulisnoj stvarnosti takva je sposobna postati netko kontrolirajući je. Iz kasnije reakcije „malo bolje” gospođice Bruno je uspio shvatiti koliko je daleko dotična bila sposobna ići, a da bi sačuvala tu poziciju matice na kojoj se našla.

To je najvjerojatnije razlog zašto je nešto tako zapravo jednostavno još uvijek čovjeku nedokučiva tajna i kulminiralo je u krajnosti. Prvenstveno

zbog surovosti koja prevladava tom ženinom stvarnošću, a koju je ona kroz sposobnost koju ima još kadra potencirati tako se štiteći.

Iako se muškarac percipira kao jači spol, pitanje je kako on rezonira kada se nađe u nečemu nedorečenomu, u okružju koje je takvo stanje sposobno potencirati?

U istoj se je situaciji sada, na neki način zbog ko incidencija koje su se počele nametati, našla žena.

O čemu se zapravo radi bio je u mogućnosti potkrijepiti si kada je dotična, vjerojatno iziritirana tekstovima a više se nesposobna suzdržati, u njegove misli plasirala svoje ime te mu isključila elektroniku pri jednome pretjecanju i auto je odjednom počelo usporavati u trenutku kada se prema njemu kretalo drugo vozilo.

Tako u prilici razumjeti kako se dotična prometnula u glavnog kreatora i njegove stvarnosti u koju ju je i on prometnuo u jednom trenutku svojom percepcijom njezine osobnosti. Itekako sada svjestan da je po načinu i percepciji koju je sposobna stvoriti o sebi takva gotovo neizbježna onome na koga se namjeri te nastavio s pretjecanjem.

U takvome enormnom okružju kojemu se Bruno uspio nametnuti, ono se u jednom trenutku odmaklo, a tako kao potencijonalnu ubojicu sada izlučilo dotičnu, te se ona povukla. Možda i zbog niza ko incidencija koje su sve češće ukazivale i na neki drugi scenarij. Tako je ta stvarnost i kontrolirala samu sebe prije negoli se izmakla kontroli. A Bruno u prilici sve češće se uvijeriti u njezine sposobnosti, sada kada elektronika nikada nije bila zastupljenija u našim životima, a okružje nikada luđe.

U prilici razumjeti kako je elektronske sklopove u kojima je sve impuls, protok enetgije, lakoćom moguće očitati, ali tako i sabotirati.

One sposobne se amnestirati kroz konstante vremena i prostora kojima su kadre ovladati i u glavne protagoniste nekoga stradanja prometnuti druge, koje toga opet svjesne isto neće učiniti ništa u toj stvarnosti u kojoj je sve postalo manipulacija kroz želju za prevlast u borbi za opstanak. U kojoj ako joj nisi sposoban na neki način podilaziti i tako joj se zapravo suprostaviti nametnuvši se, potencirat ćeš je u vidu sebe koji će u takvome okružju postati metom.

Od senzibilnije i osjetljivije žene kada se i ako stvar razvije u svojoj krajnosti drugačiji pristup i nije realno očekivati.

Dana 27. 02. 2010. ponovo se dogodio razorni potres kojemu je prethodio scenarij koji se zbog cijeloga slijeda koincidencija uklopio u Brunovu stvarnost te snažno prodrmao njegovo okružje, sve više usmjereno tim koincidencijama kojim je i samo postajalo sve više ugroženo. Na isti je dan i sljedeće godine potres opet pogodio Čile.

Isti je dan bila i dodjela spomenute prestižne nagrade. Bruno je „slučajno” primijetio kako je na isti datum, 27. 02. 2009. godine, poslao mail na neke po njemu mjerodavne adrese u svezi spoznaje kojom je ovladao.

Uočivši komadić crnoga pera na putu prema kokošinjcu naslutio je da je ovoga puta stradala Crna Pantera, najljepša njegova koka. Okružje mu je gotovo trenutno prokazalo glavnu odgovornu za takav odabir u toj stvarnosti koja, demonstrirajući da je poznaje, donedavno se je tom sposobnošću štitilo. Bila je to najmlađa sudionica njegove stvarnosti koju je i doživljavao pomalo vrckastu, koja se vjerojatno osjetivši se prozvanom tako na neki način pokušala amnestirati, za sve kriveći starije pripadnice javne scene. Sada kada je Bruno ponovno došao na taj dio teksta, doradujući ga, baš se „slučajno” prikazala u nekom otkačenom kupaćem kostimu kojim je dominirala vizura te divlje mačke, s frizuricom koju je u posljednje vrijeme iz nekoga razloga forsirala, uslikana na nekoj od plaža rodnog joj otoka.

U stvarnosti u kojoj je živio Bruno bi se svako toliko zaletio u neko raskrižje.

Jedan od opasnijih doživljaja te vrste dogodio mu se prije nailaska na zagrebački rotor, kamo je putovao na sajam automobila. To se dogodilo u trenutku kada je s radija doprla informacija da je u Gudovcu stočni sajam te je svojemu društvu u šali predložio posjet i u tome trenutku nesmotrenosti proletio kroz crveno. Na raskrižju se dogodilo čudo, jer svi koji su se zatekli na njemu iz nekoga razloga nisu krenuli u promet. Sve je odisalo dojmom kao da je u jednome trenutku vrijeme stalo.

Taj trenutak nesmotrenosti, u kojemu se netko tobože mogao osjetiti povrijeđen, Bruno je bio siguran da je izrežirala jedna te ista koja je tobože primijetivši to reagirala. To su momenti kojima se te prasice navode i vladaju stvarnošću podređujući je sebi.

Shvatio je to iz stajlinga djevojke koja je u to vrijeme bila sastavnim dijelom njegove stvarnosti na naslovnici programa dnevnih novina, koji je svemu prethodio u toj komunikaciji s okruženjem. Bila je u brendiranoj trenirci u kakovoj se često pojavljivala u nekim delikatnim situacijama samo mijenjajući njezine boje, svojemu okruženju tako odašaljući poruku. Iako je ta ljubomora u navedenom slučaju samo posljedica želje za prevlašću sposobne rezultirati u krajnosti!

Ono što je na tom sajmu Bruna interesiralo bio je Alfa Romeo 8C (otto competizione), izbačen na tržište u vrijeme kada se igrom „slučaja” namjerio na jednu svoju staru ljubav i bila je uslijedila igra prenesenoga značenja brojevima. Usput se susreo s logom toga brenda koji je sada tako vjerodostojno oslikavao stvarnost po momentima koji ju kreiraju. Čak su se, uz motiv, i njegove boje uklapale u sustav neverbalnoga komuniciranja koji se svima bio nametnuo i koji je tako vjerodostojno oslikavao ozračje u kojem su se on i njegovo sada interaktivno okruženje našli. Iako je taj logo nastao gotovo sto godina prije događanja stvarnosti koji su ovim tekstovima pokušani biti predloženi i krajnostima u kojima je sve kulminiralo.

Da imbecilnost bude potpuna, što smo u takvoj stvarnosti ženu sposobni bolje percipirati, to su njihove energije spram nas proporcionalno učinkovitije i često nebezazlenije, ako je kojim slučajem takva ljubav počela doživljavati sredstvom za pozicioniranje sebe u toj zakulisnoj stvarnosti.

Bruna, naizgled dobroćudnog jebivjetra nesklonog živjeti na svojem maksimumu, upravo je zbog te činjenice njegovo okruženje u jednom trenutku najvjerojatnije podcijenilo, osjećajući da im nije dorastao i zapravo tako mu omogućilo njime ovladati.

To je bila njegova prirodna predispozicija u koju je, sve je bilo izglednije, i sam počeo vjerovati. Kako nije htio biti taj koji će svijet vrtjeti oko sebe, on se počeo vrtjeti oko njega. Zbog te svoje inferiornosti i nezainteresiranosti za taj šlag okruženja u kojemu se našao, svako toliko došao bi u problem upoznavši ga u svoj njegovoj „raskoši”.

Sam ekstrakt njihove superiornosti u mogućnosti smo na žalost svaki dan gledati u medijima, u raznim rubrikama i emisijama o tim plastificiranim

licima s najčešće lažnim njuškama. Poistovjećujući se s osobama koje su zadužile svijet svojom inovativnošću i kreativnošću naizgled toliko da u slučaju da su i naši prethodnici bili takvi, još bismo dan-danas uživali u nekoj špilji i prašinarili na nekakvom tulumu ili se pak natjecali u nekoj disciplini tipa tko će dalje pljunuti i zbog te sposobnosti imali privilegij u toj stvarnosti biti netko.

Međutim, upravo su takvi u svoj istini stvarnosti svojom glupošću još uvijek sposobni zadužiti vrstu, a produkt su većine. U stvarnosti u kojoj je uvažene scenske radnice sposobne se poseksati na filmu on, seljačić, u početku doživljavao trećerazrednim kurvama, a s vremenom doista ih počeo percipirati i umjetnicama.

Postojao je cijeli niz razloga zašto je s vremenom naučio i na neke od najkritičnijih trenutaka sada reagirati krajnje jebivjetarski i nezainteresirano, iskaljen u stvarnosti koju je imao prilike upoznati. Svjestan da ako joj daješ na važnosti, tada ćeš je tek potencirati.

Analizirajući kako se stvar odvijala i kroz tu stvarnost krugova preskačući ih, Bruno bi tako nailazio na neke druge jedinke koje bi se navodile istim principima u toj stvarnosti kojima su scenariji isti, samo su njihovi nosioci drugi.

Želudac ga je opet, nakon niza godina, doslovno počeo razarati, a tako se sjetio još jednoga zdravstvenog problema koji je zapravo način kojim je žena sposobna prikriti svoje stremljenje k muškarcu koji ju tako neodoljivo privlači da se ne može naći u njegovoj blizini, a s vremenom tako ga je sposobna eliminirati iz svoje zbilje.

Tako je i pretpostavio čime se djevojka koje se dotakao bavila kada su bili u istome krugu u kojemu je dotična gravitirajući njemu postala netko odbijajući ga.

U vrijeme kada su maligna oboljenja želuca sve češća, to više i ne mora biti samo zbog stila života, nepravilne prehrane, nego i zbog te dimenzije čovjekove stvarnosti koja postaje sve agresivnijom i stresnijom od iste sada i same stradavajući.

Prošlo je već neko vrijeme od kada je počeo naslućivati stvarnost, a njegov se želudac doslovno raspadao. Tada u noći, kada su bolovi bili gotovo neizdrživi, u Brunovoj se stvarnosti našla izuzetno eksponirana

osoba, tek toliko da je mogao osjetiti njezinu toplinu. S tom su toplinom i njegovi problemi gotovo trenutno nestali.

Danas svjestan koliko mu je dotična tim činom pomogla, poznajući psihologiju žene kroz hijerarhiju kako je ona doživljava.

Bila je to najljepša njegova koka, a ona ju je mala vještica likvidirala.

Broj jedinki kroz vrijeme nesposobnih se obuzdati postao je minoran s obzirom na okružje kojim je Bruno uspio ovladati. Praktički, na kraju se sve svelo tek na nekolicinu.

Siguran je da sada može objaviti spoznaju kojom je ovladao bez većih posljedica za ženu, itekako svjestan u kakvom bi problemu bile da je sve učinio trenutno.

Pitanje je i kako bi se stvar razvijala da se u sve nije umiješala Ivanka.

O čemu se u ovoj priči radi, Bruno si je mogao dočarati tek celulitom kojim se suvremena žena, kako je on to u jednom trenutku doživio, zapravo počela gotovo hvaliti, sposobna se obuzdati, a dati do znanja okružju kako ga kontrolira potiskujući svoje energije i tako gomilajući problem. Snjeguljica, iako još mlađahna, neko vrijeme nije izlazila iz mrežastih čarapa, tako već upakiravajući celulitić. U početku je to bila izuzetno rijetka mreža, koja je s vremenom postajala sve gušćom i gušćom.

Misleći da je rekao sve što je trebao reći, uglavnom samo se ponavljajući, Bruno je shvatio da mu iz nekoga razloga jedan dio teksta nedostaje, već naučio živjeti u toj stvarnosti i ne uzbuđujući se previše zbog pokoje psine iz okružja prepunog poslušnika, za pičku sposobnih učiniti sve dok im se je ona usput našla igrati glavom.

Trebali su tu biti i stihovi pjesma njegovoj zlatnoj ljubimici iz L.A-a, nastali u predvečerje ljeta sa zalaskom sunca, koje je nestajalo na obzoru negdje iza Brijuna a bila im je inspiracija.

Ponekad čovjek mora biti i pomalo teatralan.

*“A preko mora...., preko mora neko drugo more,
more što noćima sja u tvojim očima,
i možda, možda je put..?”*

Bilo je tu opisano i kašnjenje na koncert jednoj izrazito nježnoj i senzibilnoj izvođačici koju je Bruno posebno percipirao. Zbog svoje senzibilitnosti i spontanosti, izuzetno mu se svidjela, iako je već odavno izbjegavala njegovu „blizinu”.

Kako je poznavao grad u kojem se je koncert odvijao, u ozračju nikada većih tenzija u stvarnosti u kojoj se je našao, kraj koncerta odslušaio je u autu stotinjak metara udaljen od nje uz taktove pjesme iz kojih je bio u prilici isčitati poruku.

U toj stvarnosti žene u kojoj je ona sposobna prevaliti za pojam današnjega čovjeka gotovo nevjerojatan period vremena, ostao mu je u sjećanju usputni susret s Coco sa jedne starije snimke nekoga njezinoga koncerta u trenutku kada je odlučio napisati knjigu. Na njezinu licu mogao je uočiti nezavidnu situaciju u kojoj se našla, iako okružena tisućama svojih fanova, a sada tako i shvatiti neizvjesnu situaciju u kojoj je iz te njene konstante pogleda na slijed tada bila.

Već je drugi dan primila nekakvu nagradu, a orden je bio slučajno prikaoen točno na mjestu na kojemu je Bruno imao izraslinu, sada u vidno boljemu izdanju.

I da..., još je bio poželio u tekst ubaciti uradak jednoga blogera koji mu je jedno jutro serviran pod nos pojavivši se na displeju, uostalom kao i većina stvari koje su se njemu sada „slučajno” događale. U ludnici u kakvoj je živio zajebavati se s takvim pizdarijama, on doista nije imao vremena.

Tim detaljem mu je još jednom demonstrirana sposobnost te manipulativne stvarnosti. Sada će biti u mogućnosti lakoćom shvatiti tu dimenziju u čijoj su ingerenciji i snovi. Sada će se moći razumjeti zašto se netko proveo kako jest, zašto je sve opisao u blogu, zašto je sve došlo do Bruna ali i zašto je postalo dio ovoga teksta?!

“Ona rastura. Osjećam miris slatke mekane kože, njezinih vrućih hlačica dok se Ona migolji i neartikuliranim zvukovima pokazuje koliko uživa. Genijalan sam, voli me. Tako sam dobar. Trebala bi biti sretna! Idemo do samoga kraja. Tjeram je da vrišti. Tjeram je da više. Nije to vikanje, to je zvono. Što zvonit? Što se zbiva? Ljuti me to!

“Ona se uznemirila. Nestala je, sranje! Otvorim oči. Mislim da bih se trebao javiti na telefon. “Halo”, glava, grlo, jedva govorim. “Budan si?” pita me poznati glas. “Sada jesam”. “Dobro”. “Pokvario si mi predivan san”. “Koga si ovaj put ševio?”

Doslovno mogu vidjeti Petka koji s druge strane koluta očima.

“Poslovni smo partneri desetak godina. Bendovi o čijim se karijerama

staramo sve su manje unosni pa sam već naviknuo na svoje ranojutarnje maštarije potaknute vinom i nekoliko lajni previše...”

U nastavku bloger razotkriva kako se netom nakon „nemiloga” događaja i ukočio te skoro završio u bolnici.

Sada bi trebao razumjeti što se zapravo dogodilo i da se nije spremio scenarij kakav jest, najvjerojatnije bi ipak malo ugodnije zakoračio u dan.

Upravo dok je završavao poglavlje, zazvonio je telefon i Brunu je javljeno da mu je netko provalio u kokošinjac?!

Sad se tako našao u neizvjesnosti da vidi za koje su ga respektabilne primjerke ovaj put zakinuli, jer bio je taj kokošinjac jedno od najslavnijih zdanja na svijetu, a i on se u međuvremenu saživio s najrazličitijim pizdarijama.

U okružju u kojem u jednome trenutku nije mogao registrirati muškarca koji se, u većoj ili manjoj mjeri, nije imao prilike upoznati s tom dimenzijom naše stvarnosti ma na kojoj se hijerarhijskoj distanci u društvu našao, i na žalost što je ona veća, i „saznanja” su izgledno proporcionalno mogla biti veća.

Upravo stoga njezino nerazotkrivanje bilo bi još veća tragedija od ove koja nas je zadesila zbog nesposobnosti prepoznavanja manipulacije!

Kada se prisjetio gungule koja se oko njega događala, sada, nakon dosta vremena i sam je imao dojam da je sve bio tek ružan san u toj stvarnosti u kojoj je hendikepom jednoga osjetila naša siva masa sposobna odgovoriti sustavom kojim će ga kompenzirati, a u nekim segmentima bit i superiorniji. Itekako svjestan te stvarnosti u kojoj i najmanji previd može biti koban u okružju koje ga je sposobno potencirati.

Za početak, potencijal naše sive mase možemo si dočarati sposobnošću da predvidimo je li Bruno imao i pijetla, ali za neke konkretnije zaključke trebat će nam neko vrijeme u toj stvarnosti kojom je žena sposobna ovladati i podrediti je sebi, u međusobnom ratovanju jedne s drugom gotovo unedogled.

I ako bismo doista i bili sposobni dokučiti „istinu”, ta na kojoj bismo sada trebali iskaliti svoj bijes gotovo sigurno to ne bi bila. Tek kada to uspijemo shvatiti, značit će da smo ovladali porukom koju se tekstovi trude polučiti u vremenskom periodu koji je bio toliki da su se njegove glavne protagonistice itekako imale vremena pripremiti da to doista i bude

tako, i to su gotovo sigurno učinile ako su to doista te koje, u većem ili manjem obimu, sukreiraju našu zbilju.

Kada bi i netko sad kroz tekstove eventualno „prepoznao” neku svoju partnericu i to bi mu zasmetalo u tome okružju koje sve više teži životu zbog drugih a sve manje zbog sebe, trebao bi znati da se ona samo pokušala opet dovesti u situaciju u kojoj je već bila ili se samo pokušala naći u poziciji kojoj je oduvijek težila.

Kako mu to nije smetalo prije, ne bi trebalo ni sada, jer takvom bi svojom reakcijom samo potvrdio da je papak bio i, na žalost, i ostao. Odnosno, da nije shvatio ništa.

Definirati ljubav je okvirno pokušano, i da slučajno taj moment ne egzistira u našoj stvarnosti kakva je ona postala, vezati se s nekim do koga ženi nije stalo opet i ne bi bio nekakav biznis.

U stvarnost u kojoj sve postaje manipulacija kroz iluziju, jedna je manjina bila u mogućnosti toliko njome ovladati izvrćući je, da se ona u jednom trenutku zbog disbalansa otrgnula kontroli.

Zanimljivo je da se sve događa u vrijeme kada je čovjek dosegao takav napredak zbog kojega je u prilici uništiti i samoga sebe. U stvarnosti koja jedinki omogućava razviti ego da granica nesnošljivosti i bilo je pitanje trenutka kad će postati kontraproduktivan.

Najvjerojatnije u trenutku kada je to počelo poprimati takvu intenciju, počeli su nastajati i ovi tekstovi. U trenutku kada je priča prevazišla sve okvire interesa jednoga ega da nadvlada drugi, kada bi spoznaju zadržati za sebe bio kudikamo veći zločin nego je pokušati prezentirati. U toj stvarnosti tako podređenoj emociji kroz ego u kojoj svi su isпали tako lako zamjenjivi, pa se je i Bruno odlučio učiniti takvim.

U tom kazalištu, sazdanom od stvarnosti i neostvarenih snova, u priči čija je nositelj postala jedna izrazita manjina, izrazito malih ljudi, ali proketo velikih ega.

Jednih stasali u težnji k laži i prijeveri, drugi u težnji k istini.

- 26 -

za .....@nakladnici.hr
datum 15. ožujka 2011, 13:07
predmet demo za knjigu

Posljednjih deset godina živim u stvarnosti koju sam odlučio predočiti javnosti u trenutku kada mislim da sam njome potpuno ovladao i da sam učinio sve kako bi šteta izrečenoga bila što manja, itekako svjestan da ona nije nimalo bezazlena. Stoga je i privitak toliko opsežan.

U tom sam vremenu razriješio ulogu obiju moždanih polutki žene, odnosno jedan psihološki moment čovjeka, a usput razotkrio kako egzistira jedan segment podsvijesti. Tako su se počeli nizati i odgovori na niz pitanja. Sinkronizaciji, koju su neki zamjećivali pokušavajući je predočiti, sada će biti moguće shvatiti uporište. Naizgled komplicirano i prepotentno, ali izuzetno je jednostavno!

Okosnica priče jest da je žena sposobna ovladati relativnošću prostora i vremena te kako ta sposobnost rezultira ali i sva tragedija te sposobnosti u stvarnosti kakova je ona postala.

Nekolicina, iako sposobna predvidjeti budućnost unedogled te spriječiti nesreće i katastrofe, zbog svojega pristupa kojemu je okosnica prijevera te nekakve "kolektivne svijesti" koja bi se tako formirala, kao i stupnja ega na koji se jedinka sposobna dovesti, više zapravo nije sposobna učiniti ništa.

Svatko tko bi se upustio u komunikaciju s takvima, a to bi bila većina, zbog stvarnosti kojom su one naučile dominirati bio bi gotovo sigurno prevaren, zapravo prevareni bi bili svi. U navedenome je i sva imbecilnost te sposobnosti, a i stvarnosti, a u tome je momentu i potreba da priča bude objavljena.

Kako je gro tekstova zgotovljeno, i sve su se veće katastrofe počele nizati a moguće je očekivati da je to tek početak, priču sam odlučio prezentirati kako ne bi ispalo da sam ju svjesno tempirao za 2012. godinu.

Kroz tekstove sam uspio spoznati, opravdati i amnestirati ženu, shvativši potpunu istinu i njezinu stvarnost u okružju kakvo je ono postalo zbog jedne izuzetne manjine sposobne realizirati se u krajnosti. Svjestan da je za sve kriv muškarac koji joj u jednom trenutku više nije bio sposoban parirati, ali i da se sve izgledno događa u trenucima kada je to čovjeku i najpotrebnije.

Dana 11. 03. 2011. dogodio se silovit potres u Japanu. Kako sam dio tekstova načelno zgotovio, odlučio sam pokušati potražiti nakladnika. Sve je kulminiralo narednih dana kada je demo poslan gotovo svim nakladnicima u zemlji u kojoj, učinilo mi se tada, svaki drugi njezin stanovnik ima svoju nakladničku kuću.

Odgovorio mi je tek jedan, zahvaljujući mi što sam pokazao interes za njega, priopćivši da se oni bave isključivo znanstvenom i stručnom literaturom.

Stoga sam odlučio prionuti poslu i tekst realizirati kako sam to već bio naumio, na neki način amnestirajući samoga sebe svojim pokušajem. Isto radi i žena odajući svoju stvarnost, ali samo onima za koje je sigurna da je neće biti sposobni u potpunosti razvaliti ili nadići. Svjestan kako će u stvarnosti čiji interes nije istina takvu priču biti izuzetno teško plasirati, sad kada bi i taj misterij broja jedanaest bilo moguće dokučiti.

To bi bilo puno lakše kada bi ona svjesno pogodovala raspletu gdje bi se jednome kolektivnom interesu bilo moguće uzvisiti nad nekim drugim što sam se cijelo vrijeme, težeći istini, trudio izbjeći.

To je stvarnost koju je moguće iskoristiti ako joj omogućiš prostor u kojem će se osjećati povlašteno, odnosno u kojem će imati posla. Sada, kada je moguće shvatiti supports marketingu, lobijima, PR-u, personalityju uopće.

Tempiranu Snjeguljčinu, Rihanninu, reakciju, uz intenciju koja je zbog odaslatih mailova bila na vrhuncu, u jednom sam trenutku

doživio kao napad na sebe, zbog bahatog naplaćivanja nastupa na jednoj dobrotvornoj priredbi, a na kojoj se, iz cijeloga slijeda događaja koji je ona bila u prilici registrirati, najvjerojatnije i nije našla slučajno.

O čemu se radi, na kraju sam shvatio i sam, u toj stvarnost u kojoj spoznaji kao da nije bilo kraja. U stvarnosti u kojoj se je žena sposobna, ako to hoće, prikriti se do besvijesti, a to ne čini, a sada je moguće shvatiti i zašto. U slučajevima kada se destrukcija razvije u krajnosti, u krajnostima počinje rezonirati i stvarnost. I što je okružje zaostaliye ili pak na višoj razini, ego koji je jedinka sposobna u takvima izgraditi proporcionalno je veći, a rezultiranje krajnostima izglednije.

Usput sam na jednom portalu naletio na mladića u nekakvim zelenim patikama i Lamborghiniju inspiriranom avionom iz Drugoga svjetskog rata. Trenutno sam očitao što je netko htio reći, kao i čiji je ta psina ispušni ventil, ali i koliko sam pogodovao obogatiti tu komunikaciju kojom se žena i inače koristila. Primijetivši kako netko igrajući se u mojim mislima hoće provaliti tekst iz kojega bi se dalo izlučiti što to bog zapravo vozi. Iz viđenog sam trenutno shvatio kako je rečeno da će dotični trebati vježbati, s obzirom na to da još živi u Drugom svjetskom ratu, sada kada je jasno da neću odustati.

Jer gospođica nikako da shvati da bog vozi što on hoće, druži se s kim hoće i radi ono što on misli da je dobro! I da, on ne masturbira, a kako stvari stoje, izgleda da se ni ne kocka.

Težnja da se po svaku cijenu izvrne ta stvarnost i sve češće uspijevajući u tome pristup je kojim si je žena kadra efektno sjebati život, usput bivajući u prilici izgraditi ego do granica snošljivosti. U toj stvarnosti to postaje potreba ukoliko želiš u njoj opstati, a zapravo samo je spajanje ugodnog s korisnim. Na kraju, dosežući stadij u kojem više ne može, i da hoće, opstati uz muškarca koji ju izuzetno privlači u okružju kakvo je ono postalo, odlučuje se za pristup kojim će dominirati, zajebavati.

U stvarnosti kojom je želja za moći, uz strah da ćeš biti povrijeđen, u jednom trenutku sposobna prevladati. Kojom dok ju je žena lakoćom

sposobna „izvrtati” i njome dominirati, ona zapravo ne može ni pogriješiti. Problem nastaje kada takav pristup počne forsirati po svaki cijenu, doslovno silovati stvarnost. Tada i rezultiranje u krajnosti počinje biti pravilo.

U stvarnosti, što je jedinka sposobna biti većim centrom pažnje, njezina su posesivnost i ljubomora proporcionalno sposobni bit većim, a ona nesnosnija. Svojim percipiranjem nečega sposobna mjeriti percepciju drugih, u okružju u kojemu ljubav počinje biti prijetnja, jer znači izložiti se. Sve rezultira stvarnošću u kojoj jedni postaju idealni jebači, drugi pak idealni očevi, ali ideal gotovo da je u njoj nedostižan. Sve kako bi netko njome dominirao, u najgorem slučaju samo poznajući istinu, jer u njoj svi postaju jebene stranke.

Kolika je snaga energije koja takvim pristupom u krajnosti egzistira moguće si je dočarati najrazličitijim misterijima kojima je pozadina najčešće ta domena čovjekove stvarnosti. Sustavom ljubavnih trokuta koje su sposobne potencirati, najprije instinktivno a kasnije svjesno, spoznavši njihovu moć, naša je stvarnost takva kakva jest i njezine su glavne protagonistice itekako svjesne svoje rabote.

Svojim ponašanjem kadre potencirati sebe kao kurvu, a pozadina svega zapravo je želja za prevlašću. To je i razlog zašto takvi podaci takvima uopće izlaze u javnost.

Sposobne svojim manipulativnim sposobnostima bez problema na prihvatljivu mjeru svesti i najjaču kariku svoje stvarnosti, a tako su im u jednom trenutku svi sposobni postati isti. U stvarnosti u kojoj što je žena sposobnija se nametnuti kao ljepša, ona je sposobna biti i bolja, ali i veća kurva, bolje se može prikriti, inteligentnija je. Usput, sposobna je izgubiti i svaki osjećaj za stvarnost.

Kada bi hijerarhija doista postojala, dijeleći uloge i izvrćući stvarnost najsenzibilnija i najosjetljivija žena, u kojoj i jest uporište ljubavi, u prilici svoj ego dovesti na vrhunac, mogla bi se ponašati poput trećerazredne kurve, a uopće se ne osjećati takvom. Okružjem dominirati, ali tek tada trebala bi postojati i meta, trebao bi postojati br. 1!

U okružju u kojem je ta kolektivna svijest u korelaciji, ona bi takav pristup sad i podržavala, sposobna poznavati istinu i tako se opet osjećajući dominantno!

Usljediła je godišnjica smrti mladića, inače prijatelja od Malene, koja je od mene tražila da mu pomognem kada se razbolio, što sam ja tada odbio želeći je prisiliti da reagira, jer to je predispozicija za neko drugačije sutra. Datum smrti mladića po sustavu prenesenog značenja nosio je poruku koja mi sada nije išla u prilog. Takvim mi je ishodom na neki način i napakiran osjećaj krivnje. Na isti je dan, samo sljedeće godine, umrla i Liz Taylor. Osoba s kojom sam došao u kontakt još kada sam liječio Coco, Kylie, oduševljena mojim nastojanjem da ju spasim.

Bio je to trenutak koji me nakon prvotnog osjećaja krivnje trenutno podsjetio kako je do navedenoga rezoniranja zapravo i došlo, u stvarnosti u kakvoj sam se opet iznova imao priliku zateći! Sjetio me na Kylie, koliko se oporavljala od propale veze i nije imala potrebu u svoje partnere promovirati neke nove likove. Međutim, kada se priča zakomplicirala, naglo se oporavila od posljedica već navedene propasti.

Iznenadjenje je uslijedilo kada je do mene došla informacija o datumu Lizina rođenja, 27.02. Datum je to kada se dogodio i razorni potres, podsjetivši me tako i na datum kada se odvijala zadnja dodjela Oscara.

Dana 24. 03. poslao sam još nekoliko ponuda ne posustajući, ali i dopisujući i uređujući tekstove. Usput sam doznao da je na taj dan i 137. obljetnica rođenja Harryja Houdinija.

Hrvatsku su zatresla dva potresa koja su po sustavu prenesenog značenja odavala jasnu poruku kao i dan kada se sve događalo. U najbližoj nuklearci dogodio se incident.

To su ti momenti zbog kojih sam vjerovao i uspio opstati u stvarnosti kakva je ona postala.

Uz cijeli niz sinkroniziranih događanja bilo mi je moguće izlučiti da i iznad te ženine stvarnosti postoji stvarnost, maksimalno je potencirajući. Svjestan njezine važnosti te kako su se neke izgledno našle u poziciji umiješati joj se u posao. U stvarnosti u kojoj sam imao priliku, ma kako se postavio, na neki način biti izdan od sviju i u kojoj mene nije izdao još samo i jedino bog. Nemalo iznenadjenje doživio sam na posljednjoj dodjeli Oscara naslovom filma koji je nagrađen u vrijeme kada sam pokušavao napraviti nekakav rezime te stvarnosti u kojoj sam se našao.

Te koincidencije ponukale su me da istražim kako se ta priča razvijala kroz neke ključne momente koji su kroz vrijeme obilježili moju stvarnosti.

Tek tada u prilici registrirati totalnu pizdariju, gotovo urnebes.

Kada sam doživio svoj prvi poraz, došavši u sukob sa svojom okolinom i rezoniranjem najrazličitijih likova, nesposoban objasniti koincidencije koje su se počele nizati, tako kompatibilne s mojom stvarnošću, Oscarom je nagrađen film „Forrest Gump”, koji bi se svojom pričom po nekim momentima koji je čine na neki način mogao poistovjetiti sa stvarnošću u kojoj sam se i sam našao.

Razočaran okružjem napuštam studij te odlazim u vojsku. Tada se odvijaju i odlučujuće bitke u zemlji čiji su dijelovi teritorija pod okupacijom.

Živeći za situaciju u kojoj ću se naći kao i te 1994., sada znajući kako se treba postaviti da bih u njoj opstao sam protiv svih, insceniranoj iznenada iz te meni još nepoznate stvarnosti – u kojoj u jednom trenutku jedinka koja je sposobna na sebe privući okružje i registrirati koincidenciju stječe dojam da u njoj i nema tajni što projicira jak stres . Godine 2000. to se i događa i nakon nekoga vremena uspijevam se izvući iz gotovo bezizlazne situacije. U tome mi trenutku iznenada stradava mimika lica i ono ostaje paralizirano. Kasnije sam boraveći po najrazličitijim bolničkim ustanovama zbog problema koji su me zadesili imao priliku shvatiti – zbog cijeloga niza propusta u liječenju. Naslućujući kako je u jednome trenutku, osjetivši se poraženo, najvjerojatnije jedna te ista reagirala iz okružja u kojemu sam do tada egzistirao i na neki me način unakazila.

To je vrijeme obilježila i nesvakidašnja nesreća u gradu kojim sam se kretao koji je doslovno eksplodirao, jer je gradski plin ušao u sustav kanalizacije, a što sam „slučajno” shvatio tek sada kada je priča realizirana, jer onda sam bio prezauzet sobom, opet iznenađen tom sinkroniziranošću stvarnosti u kojoj sam se našao koju se tekstovi trude dočarati.

Nakon nekoga vremena 2003. vraćam se životu punim plućima, neopterećen svojim odrazom u ogledalu kao ni „slučajnim” događanjima oko sebe, zanemarujući tu konfuziju s kojom sam se uspio saživjeti.

Godine 2004. eter preplavljuju najrazličitije mlade djevojke i postaju sastavnim dijelom moje stvarnosti.

Godine 2005. upoznajem Kylie te joj odlučujem pomoći da ozdravi.

Uspijevajući u svojoj namjeri, kasnije se odlučujem baviti

djevojkom koja me tada privukla. Spreman odreći se svega, a misleći da ta stvarnost koju sam spoznao još uvijek kontrolira samu sebe, opet stradavam.

Godinu 2006. gotovo cijelu provodim po bolnicama i uglavnom u krevetu, a film koji je obilježava je „Pokojnik”.

Na kraju shvaćam istinu te dolazi do jednoga od žešćih sukoba, samo sada s tom zakulisnom stvarnošću.

Filmovi koji slijede svojim se naslovima i dalje na neki način uklapaju u priču. Vraćam se u život, prkoseći okružju koje realizira najrazličitije nesreće iz kojih je meni sada bilo lako izlučiti o čemu se radi.

Tada se i odlučujem na ekshibiciju počevši se baviti djelatnošću kojom sam u jednom trenutku maksimalno odlučio izložiti sebe, imajući priliku shvatiti da je vrag odnio šalu.

Kako se sve događalo u gradu u kojem se godinama odvijao filmski festival, sada će biti zanimljivo podsjetiti se koji su to naslovi nagrađivani te 2007., kao i sljedećih godina:

„Živi i mrtvi”, „Ničiji sin”, „Metastaze”,...

Cijeli razvoj situacije ponukao me da se prisjetim koji su naslovi filmova bili dominantni i prije navedenoga vremena na tom festivalu, tako saznajući da je 2005. Velikom Zlatnom Arenom nagrađen film „Što je Iva snimila 21. listopada 2003. godine”. Ponukalo me to da se prisjetim koji je naslov za tu godinu dobio Oscara, a kasnije koji je naslov nagrađen u Puli te 2003. godine. Bio je to film „Tu”, odnosno ovdje. Ako se usput prisjetimo slike na fasadi koja je već u tekstovima spomenuta, a nalazila se na zgradi u prvom susjedstvu zdanja gdje se manifestacija odvija, bit će moguće shvatiti iznenađenje koje me je igrom „slučaja” snašlo, kao i momente koji su cijelu priču inicirali.

Kada se prisjetimo koji su to filmovi do sada nagrađeni sa jedanaest oskara i poanti u zadnjim kadrovima tih priča, a nakon što smo se susreli sa ovim tekstovima, možda će biti moguće doživjeti to iznenađenje.

Nakon posljednje dodjele Oscara preostalo mi još iščekivati koji će to naslovi odnijeti primat za tu 2011. godinu kroz tu kolektivnu besvijest kojom ipak dominira interes, ali i tu dimenziju stvarnosti iznad konstanti

vremena i prostora kojom su moje suvremenice sposobne ovladati. Na sve sada gledajući kao na trećerazrednu predstavu, što ona u biti i jest, u stvarnosti u kojoj je podsvijest tako izgledno još uvijek sposobna voditi glavnu riječ. Sada kada sam dopisao nešto što mi prvotno i nije bila namjera, iz sportskoga programa jedne redakcije bio sam još u prilici doznati kako je, eto, oboren i svjetski rekord u šišanju ovaca, te sad navodno iznosi 35 sekundi po ovci?!

Četvrtak, 24. 03. 2011.

Treba reći da je destrukcija registrirana tamo gdje se razvila u krajnosti, tamo gdje je ju je bilo najlakše uočiti, a ne stoga što je naletjela na nekoga pametnog. Pаметan u stvarnosti u kojoj sam se ja imao priliku zateći teško da bi opstao samo imajući priliku registrirati toliku kolektivnu imbecilnost kojoj sam u jednome trenutku bio izložen, a ne bih li posumnjao u sebe. Kada bi pak potpuno zdrav i pametan pojedinac bio sposoban registrirati stvarnost naučen navoditi se racionom, teško je očekivati da bi joj se takav išao suprotstaviti.

Samo zato je priča i ostala tajnom do danas.

Bez obzira na tijek, Rihanna se uspjela ukazati, u nekakvoj majici boje leda, imajući priliku shvatiti da i nije okrzuta. Čak suprotno, iz toga trenutka koji sam uspio očitati na njezinu licu, stekao sam dojam kako zapravo priželjkuje nekakav rasplet. U jednoj emisiji, a kada sam se našao ispred ekrana, za promjenu je inzistirala na susretu oči u oči, koji je inače u tim trenucima izbjegavala.

Kylie sam također susreo, to je postao standard. Otkako sam shvatio kako te žene funkcioniraju, uopće nisam slušao što pričaju, nego što neverbalnom komunikacijom žele poručiti.

S crnim naočalama kockastoga dizajna mojom podsviješću (sviješću) nekakvom mirnoćom procirkuliralo je da se ona ne kocka! Jer, naravno, bog se ne kocka. I na njezinome sam licu uspio registrirati iščekivanje pomislivši što bi to mene još moglo iznenaditi?

„Ničim izazvan” na tražilicu sam upisao Kylieino ime i počeo pregledavati slike na webu zaustavivši se na slici na kojoj je zabilježen trenutak kad je bila odlikovana. Odjednom sam zamijetio njezino poprsje?! Iznenaden, primijetivši kako to i nisu one šiške s početka priče...

U prilici shvatiti kako je reagirao njezin metabolizam u trenucima kada je shvatila kako će joj netko s njezine pozicije pogleda na stvarnost, iz pripizdine donje, s pozicije totalnoga anonimusa, ići vratiti lopticu.

Iako je to bila karta koja će preokrenuti stvar, zapravo je to odraz stvarnosti kojom bi si bilo moguće dočarati kakva je ona u svoj svojoj istini. Sada, ako smo u prilici shvatiti da su krajnosti samo dvije strane jedne te iste medalje.

Ona je zapravo, poručivši da se ne kocka, perfidno pobacavši karte ne bi li popravila sliku o sebi, a zapravo umočila druge i eventualno ih i mobilizirala.

Obzirom kojim su konstantama vremena i prostora neke sposobne ovladati i u kakvome se je raskoraku sposobna formirati stvarnost, nesposobne se suzdržati, tek sada bilo bi moguće shvatiti tijek priče u potpunosti.

U trenutku kada nositeljice te kolektivne svijesti shvate da ona može biti prevaziđena, njen je mehanizam opet se pokušati dovesti u povlaštenu poziciju kroz razotkrivanje. Usput kroz ego pokušavajući se manipulacijom uzvisiti jedna nad drugom. Mehanizam je to kako sam kroz težnju k istini i ustrajnošću u potpunosti ovladao tom stvarnošću.

Na kraju inzistirajući, pokušavajući me uvjeriti da su neka događanja za koja sam mislio da su samo vizualizacija, zapravo posljedica teleportacije, jasno ciljajući na scenarij. Sada je stajling i izraz lica Rihanne (inzistirala je na tome da ju stavim prvu) i Kylie, koji sam uspio registrirati i tako je jebeno iščekivao iznenaditi, imao smisla.

Sada uz tekstove koji su nastali ta sposobnost i ne bi imala nikakav smisao, iako uz momente koje su perfidno izrežirale u zadnjih nekoliko godina, u jednome sam se trenutku našao zatečen.

Imajući potrebu reći kako bi ta stvarnost rezultirala kada bi žene bile u mogućnosti u nekom obimu izvesti teleportaciju, a da bih onemogućio one koje su sada snimile scenarij da ne bi opet pokušale to nekome prodati ili to doista izvesti. Jer upravo te koje tobože razotkrivajući stvarnost pokušavaju amnestirati sebe, one su koje su se tom stvarnošću najbolje sposobne i okoristiti.

Tako su se sada upravo one pokušale motati po mojim mislima, a poznajući ih bio sam siguran, imajući priliku uvjeriti se kako funkcioniraju,

da kada bi to bilo moguće, one prve bile bi sposobne tako začeti. Drugim riječima, žene koje su nekima na najrazličitije načine sjebale život, zapravo bile bi majke njihove djece!?

Moš' misliti...

Ta je stvarnost sposobna inicirati nesreću u trenutku kada se susretne sa srećom koja je njoj nedostižna, a kako bi se namirila, nesposobna se suzdržati, kroz manipulaciju koja joj je na raspolaganju, kasnije sve nastojeći predstaviti nečim pametnim!

Cijela priča mogla bi tada biti odraz najsenzibilnijih, najbolje pozicioniranih, sposobnih ovladati najdužim konstantama, a kako bi zaštitile potomstvo.

Druga strana te medalje bila bi zapravo hiperselekcija?!

Ta koncentracija okružja, u ovom slučaju da skrene pažnju na mene, zapravo u svoj istini stvarnosti bila bi njemu predispozicija sigurnosti . U stvarnosti u kojoj sam imao priliku shvatiti kako je vrag odnio šalu. I što bi intencija koncentrirati stvarnost oko jedne točke bila veća, ona bi bila odraz veće njezine nebezazlenosti. Bio bi to mehanizam koji bi provocirao da ona bude resetirana u trenutku kada bi počela poprimati intenciju izmaknuti kontroli.

Ovim si je ulomkom moguće dočarati o kakvoj je inteligenciji kroz kolektivan interes ovdje riječ te kojom lakoćom ona sposobna konstruirati konstrukciju i tako prevariti svakoga na koga se namjeri. Navikla progurati svoj interes kroz šok koji je sposobna inicirati, kroz moment koji će inscenirati ne bi li u jednom trenutku bila podcijenjena, naizgled priznala poraz (prisjetimo se trenutka obaranja svijckog rekorda u šišanju ovaca). Instinktivno tako kroz moment kasnije potencirati jačinu istoga.

Odjednom , bio sam tako doveden u situaciju da odustanem od svega, jer preko noći postao sam ponosni otac cijeloga jednog manjeg dječjeg vrtića kroz scenarije koje su tijekom vremena namjestile, ukoliko sam imao sreće?!

Kolike su to mustre, moguće je shvatiti iz vremena u kojemu je sve tempirano i zapravo je kulminiralo na Uskrs 2011. godine, na taj je dan i preminuo Saibaba.

Da bih uspio predočiti kakve su to perfidne varalice, kroz sposobnost koja im je na raspolaganju, pokušat ću dočarati fotografijom Hrvatskog narodnog kazališta koju sam uslikao kada sam se za Dan žena 2009. našao u Zagrebu.

Iako tada nisam registrirao koja se predstava najavljivala u trenutku kada je fotografija nastala, baš u pravo vrijeme naletjevši „slučajno“ na nju bio sam u prilici uočiti da se baš tada „slučajno“ odigravalo ili najavljivalo „Kraljevo“?!

Kako je netko rekao da je genijalnost stalni titraj oko zamišljene niti između nje i ludosti za koji nikada ne znaš s koje će strane te niti on stati, tako je i s našom pozicijom u toj manipulativnoj stvarnosti u kojoj jedinka stalno balansira između nečega i ničega. I ako ti je dodijelila ulogu, ona te je već prevazišla, ma kakva ona bila.

Način je to kako postaviti sebe u apsolutnoga boga stvarnosti sada kada je moguće naslutiti da i iznad stvarnosti postoji stvarnost, ali i da je u okružju koje joj nije doraslo žena sposobna tempirati scenarij, a nesposobna se kontrolirati. Tu je pak priliku sposobna stvarati godinama, kroz sposobnost koja joj je na raspolaganju. Nju su sposobne identificirati tek one iste njoj, u konstanti vremena i prostora kada je scenarij izrežiran, a kroz te konstante sposobne su se i nadopunjavati.

Zbog manipulativne sposobnosti koja im je na raspolaganju, gotovo ih je nemoguće registrirati, ali i suprostaviti im se, jer tako ćeš izložiti sebe. Onaj koji bi ih doista i bio sposoban registrirati, bio bi uglavnom u prilici shvatiti kako su mu zapravo pogodovale.

Naletjevši na tu ekipu koja je dosegla stadij na kojemu je postala sramota voljeti, našavši se u čudu što su bitange sposobne provaliti a ne bi li prevladale, bio sam u prilici shvatiti besmisao kojim je sve kulminiralo.

Za mene se malo se što može mjeriti s ljepotom žene, ali da može biti toliko lijepa da zbog te jedne izuzetne manjine izuzetno lijepih, najčešće svestranih žena ali i često nesretnih mogu ispaštati svi, i to u 21. stoljeću, sposoban spoznati čime barataju i kakvim je krajnostima to obožavanje sklono kulminirati, to nisam mogao prihvatiti.

Uvjeren sam da takvu ljepotu ni bog, a ni majka priroda još nisu izmislili, a niti neće. Siguran da je pitanje trenutka kada će se negativna selekcija početi provoditi, ako već nije, ali i da nam tek prestoje katastrofe

koje ćemo biti u prilici izbjeći tek ukoliko shvatimo spoznaju koju se tekstovi trude odaslati. To će biti moguće samo u stvarnosti kojom će prevladati ljubav.

Znam da je žena tu svoju sposobnost kroz vrijeme naslijedila i u jednom se trenutku našla u nezavidnoj situaciji, ali u još jebenijem čudu sam se našao ja kada sam shvatio čime barata. Stoga sam im i omogućio vrijeme kojim bi se imale šansu primiriti, riskirajući i usput trpeći najrazličitija sranja. Za dlaku izbjegnuvši stradanje u cijelome nizu navrata koje sam, poznajući tu stvarnost kako rezonira, s pravom doživljavao čudima.

U isto vrijeme dok sam ja vozio raznorazne slalome, izbjegavajući frontalne sudare, proljetao kroz najrazličitija raskrižja noseći glavu u torbi, nesposobne odoljeti, u isto vrijeme one su godinama namještale tričariju za koju su vjerovala da ću je popušiti.

U prilici iz prve ruke shvatiti kakav su stadij sposobne doseći te nesretnice u korijenu svojega postojanja, u okružju koje im u jednome trenutku više nije doraslo, nesposoban ih se riješiti. Lako sam shvatio da ako se takvoj ne dogodi ljubav, u što se je sposobna pretvoriti kada se dogodi disbalans u smislu mnoštva izuzetno lijepih uspješnih i talentiranih žena željnih ljubavi, a više nikoga tko bi im postao izazov jer sposobne su ispreskakati i obezvrijediti svakoga na koga se namjere.

Ako uzmemo u obzir ego kakav je žena u prilici izgraditi u okružju kojim je sposobna dominirati, nameće se pitanje da li nam se mogla dogoditi i veća nesreća. Sada je moguće razumjeti da ona ima intenciju biti još i kudikamo većom, ako ne shvatimo da je tu stvarnost moguće obuzdati samo ako joj se suprostavimo istim sredstvima, inteligencijom, i tek će se tada biti sposobna restartati na svačiju korist. Tek sada kada taj precijenjeni kolektiv bude imao intenciju reagirati, iznenaditi kao nikad do sada, i ona će gotovo sigurno nečim imati priliku biti iznenađena.

To je pristup kojim ćemo si moći predočiti stvarnost koju sam se cijelim tijekom priče trudio dočarati, najlakše sada, kad je intencija najjača.

Tekstovi su predispozicija stvarnosti kada će tek očekivana kiša biti u prilici umanjiti nam poneki doživljaj. Sad kada slijedi instinska humanitarna akcija za neke druge katastrofe kako se nikada više ne bi ponovile u takvom obimu kojim je sve počelo kulminirati, a lako smo ih sposobni predvidjeti pa tako i minorizirati.

Očekujući reakciju, nakon što sam, doduše nedovršeni, uradak poslao već na stotine adresa, shvatio sam da bi jedan od naslova koji bi jednako dobro popratio priču mogao biti i „Kako sam otkrio toplu vodu”!

29. 04. 2011.

Dana 27. 05. 2011. napokon je knjiga dobila obličje, neposredno pred put u Zagreb, što, mislio sam prvotno, i nije bilo baš pametno. Tamo sam se našao 30. 05. 2011., ograničen raznoraznim terminima i očekujući pizdariju. Međutim, ovaj je put sve bilo drukčije.

U trenucima kada bi mi zatrebala pomoć u gradu koji ne poznajem do mene se uvijek „slučajno” našao netko i pomogao mi. Neobično, ni jedan tramvaj, zbog kojih vožnja tim gradom zna biti nelagodna, sad nije presijecao moj put, nijednom se nisam zaletio kroz crveno, što je meni već bila rutina, ni jednu eksponiraniju ženu ovaj put nisam uspio sreći. Tek mi je u oko upala djevojka koja se, noseći crvenu potkošulju, kretala poljem žita negdje u predgrađu, odajući mi tako poruku. Nakon dužeg vremena konačno sam se osjećao kao čovjek okružen ljudima.

Prolistavši usput dnevne novine, naišao sam na članak kojim se predskazuje neka katastrofa, a sada to spojivši s ugodom koju sam tamo imao priliku doživjeti, doista sam posumnjao na najgore.

Mojim je mislima cirkulirao datum 17. 08., ponavljajući se. Toliko sam bio siguran da će se nešto dogoditi da sam kod javoga bilježnika išao ovjeriti izjavu a zgotovljene tekstove poslao na još neke po meni mjerodavne adrese najavljujući taj datum, računajući na prirodnu katastrofu, a zapravo se dogodila ljudska, iako su na sreću svi preživjeli. Trajekt se zabio u plažu punu kupača.

Ako smo sposobni razumjeti na kojoj se razini ega formira stvarnost i kako u njoj više i nije svima u interesu sretan ishod, tragedija koja je obilježila dan ranije mogla je biti inicirana i tim sretnim ishodom.

Iz cijelog se je scenarija opet mogla nazreti i neka druga stvarnost.

Oko mene intencija je postajala neizdrživom, na kraju sam uspio i slomiti ruku, a da isprva nisam ni znao da je slomljena.

Kylie, a i Rihanna garantirale su da ruka nije skršena, no kako je izgledala očajno, iako uopće nije boljela, što je bilo neobično, ipak sam odlučio posjetiti liječnika.

Ruka je pukla u šaci, završio sam u gipsu, a tada je i počela konstantna

bol koja se je s tijekom vremena pojačavala. To je najbolji pokazatelj potrebe nekoga oblika prijevare kada se ta stvarnost ako je na neki način namirena, neće se imatit toliku potrebu kanalizirati.

Zbog cijeloga slijeda do daljnjega sam bio prisiljen knjigu prolongirati i zbog jednoga posla za američko tržište, ipak u puno manjemu obimu nego što sam to već bio odradio prvi put neposredno prije nego sam stradao 2005. godine, ograničen rokovima, sada i oduzet.

Dana 17.10. 2011. u Americi je stradao vozač Indycara, učinilo mi se da je nosio broj 77. Drugi dan odjednom jedna me je malo bolja gospođica energetski napala tolikom žestinom da sam počeo gubiti vid, a moj je imunitet doživio kolaps. Kako se više gotovo i nisam koristio sredstvima javnoga informiranja, prethodno sam uspio na nekom portalu registrirati lika koji prosvjeduje negdje u Americi jer ga je navodno jedna poznata glumica financijski uništila, dok je usput na posljednjoj stranici dnevnih novina koje su se našle negdje u momemu videokrugu moj pogled skrenuo prema naslovu gdje druga izjavljuje: „Moj je adut u seksepilu, ali budali ću polomiti ruke i noge“?!

Iako su ti detalji mogli biti potpuno slučajni a(mojim su mislima sad preletjeli dobro znani stihovi „Mi smo ljudi Cigani, sudbinom prokleti, malo, malo dođe netko, ‘oće da nam prijeti...“), djevojci koja je napala mogli su poslužiti kao potpora u stvarnosti u kojoj, opet treba imati na umu, paralelno egzistira više izglednih stvarnosti tako se sposobnih nadopunjavati, u kojima bi stvoriti tenziju značilo mobilizirati okružje i tako pokušati utjecati na slijed!

Knjiga je bila pred realizacijom, a ja sam slučajno u sredini kojoj sam se kretao srećom bio okružen skupom nekakvih umnih radnika, respektabilnijom koncentracijom takovih u sredini kojom sam se kretao.

Trenutno najavivši prezentaciju, usput pokušavajući „veličini“ locirati roditelje, ponajprije tatu, svjestan kako opet imam šansu proći kroz koju godinu pakla dok se ljepotica ne rastrijezni.

Tatu nisam pronašao, ali mamu jesam, usput doživjevši manje iznenađenje: mail adresa kojom se je ona koristila bila je tatina, a moji su problemi usput i prestali.

Dana 23. 10. 2011. još je jedan vrhunski sportaš u međuvremenu stradao, a slučajno je nosio broj 58. Meni je preostalo čekati ishod meča

koji se odvijao baš na rođendan moje nadraže Amerikanke, 30. 10. 2011., iako, na njega sam se komotno mogao kladiti.

Međutim, dogodilo se nešto nepredviđeno jer ova je priča sa snijegom i počela, snijeg je bio detalj koji se kroz nju provlačio, sa snijegom je „slučajno” na neki način i okončana jer Ameriku je na taj dan zadesila iznenadna sniježna oluja navodno neuobičajna za to doba godine.

Dana 08. 11. 2011. najveći i najbliži asteroid u posljednjih 35 godina našao nam se u sferi.

U Melbournu je fotofinišem za dužinu nosa završila konjska utrka, navodno jedna od najneizvjesnijih u povijest!?

U Americi je tornado digao u zrak krdo krava?!

Neki je humorist u međuvremenu našao za shodno ismijavati Hrvatsku sjetivši me tako na još jednoga njihovoga mladog i perspektivnoga komičara, koji, iako ga cura navodno vara, on vjerojatno još uvijek forsira viagru.

Datumi kojima je priča popraćena istinski su trenutak vremena kada je ona nastajala, iako jedan sam datum ipak namjestio, onaj u poglavlju 20 (jedan međunarodni dan).

Sad kada je moguće naslutiti mehanizam proročanstva i te stvarnosti koja se je tako sposobna nadopunjavati unedogled, a navedeni datum u poglavlju 20 je dan nakon onoga koji je navijestio prorok, koji je i sam izbjegavao navoditi datume jer navodno, kako kaže, podložni su manipulaciji. Već u prvoj anegdoti njegova djela našao sam se u prilici izlučiti mehanizam njegova nastanka. Zainteresiran i na kraju suočen s tim navodima, opet na neki način izigran u poziciji onoga koji bi, ali tek zbog koincidencija kako su se one počele nametati, tako u prilici deklasirati okružje, tek sad bio sposoban načelno priču namjestiti, tim više ako se uzme u obzir period vremena u kojem je ona nastajala,...a ja sam konstruktor po profesiji?!

(17. 12. 2011. Pula se ponovno zabijelila, ovoga puta pogođena iznenadnom tučom; preminuo je i Dragi vođa, od iscrpljenosti radom i brige za svoj narod.)

My lady,...Kylie Minogue, cards on the table!

Na kraju se dogodio i taj misteriozni numer s kojim sam odlučio okončati taj kurbin pir. Iako se nikada nisam posebno opterećivao vjerom ni bogom, sad siguran da kada je bog potpuno mrtav, mrtav je i čovjek, ali i zašto to „Pakleni šund“ nije dobio Oscara, a očito trebao je, jer...

„Put pravedna čovjeka sa svih strana napada nepravda sebičnih i tirana. Blagoslovljen bio onaj koji u ime milosrđa i dobrote nemoćne vodi kroz doline mračne. Jer on je čuvar brata svojega i nalaznik djece izgubljene. Tako ću se strašno osvetiti kaznama jarnosim onima što braću moju otrovati i uništiti pokušaju. I kad im se osvetim, znat će da sam ja Jahve“

11. 11. 2011.

- 27 -

Koincidencije, koje su se sada slijedom nametale Brunu i njegovu okružju, jasno su davale do znanja da postoji niz konstanti dimenzija vremena i prostora koje u svome sinkronicitetu ispreplićući se čine stvarnost koju poznajemo, a tako i stvarnost kakvu ćemo tek spoznati. Sada kada je jasno koliko je čovjeku potrebna vjera i koja je njezina uloga i smisao, iako bi za početak bilo dovoljno kada bismo barem vratili vjeru u ljubav.

Živimo u svijetu u kojemu još uvijek nastaju sukobi i zbog različitosti vjera, iako je u biti njihov smisao zapravo isti. Svjedočimo mnoštvu vjernika, sve u vrijeme kada nikada nije bilo upitnije kakvi su to ljudi te kako bi prošli kada bi se pred tim svojim bogom zaista i našli.

Oni koji ovladaju spoznajom koja se ovim tekstovima nudi, kada se suoče sa samima sobom u stvarnosti gdje će upravo ona vjerodostojno odigrati tu ulogu boga susrevši ih s njima samima – a njihova molitva, kojom traže utjehu i smiraj, opet dobije smisao – tek tada bit će u prilici predočiti si rezultate svoje vjere.

Tekstovi su maksimum koji je Bruno mogao izvući u okruženju u kojemu se je našao.

Njihova je uloga podariti čovjeka spoznajom, kao fenomenalnim sredstvom nadogradnje njegove svijesti, ili barem biti svojevrsni uteg destrukciji.

Možda je naša priroda stvarno takva kakva jest i odraz je predodređenosti jednih na druge. Tada bismo i mi trebali težiti tome da budemo tolerantniji, kako jedni prema drugima tako i prema svojem okružju, koje je produkt simbioze naših inteligencija. To bi bila predispozicija svijetu u kojemu će ljubav prevladavati nad taštinom, osvetom i mržnjom kao posljedicama naših, često prevelikih, ega te tako rezultirati osjećajem slobode, istine i ljubavi kao temeljnih vrijednosti naših stvarnosti. Pružajući pogled prema

nebu koje je bilo prošarano s pet velikih jasno uočljivih ikseva, Bruno je shvatio da je uspio naizgled nemoguće. Prvenstveno zbog nevjerojatnih koincidencija koje su se počele nizati nadopunjavajući priču.

Idući dan, 29. 10. 2009., kada je već mislio da je sve ugrubo riješio, došavši u grad prvo što mu je upalo u oko bio je ratni brod s uočljivim brojem 81 privezan na molu, a s druge strane broda bila je megajahta.

Uočivši taj nesvakidašnji detalj, već je naslućivao opet nekakvu pizdariju. Kada se spremao izaći iz kabine toaleta, iznenada se srušio plafon iznad kabine do njegove i velik dio šute završio je u toj kabini, koja je već godinama bila neispravna. Ta slučajnost ponukala ga je na kalkulaciju kroz manipulativne sposobnosti koje su njegovome okružju bile na raspolaganju.

Neko vrijeme nije izlazio iz toga prostora. Na vratima kabine u koju se strop urušio velikim slovima pisalo je: „Ne koristiti!” Velik dio toga plafonskoga otpada završio je upravo u njoj!

U tom je detalju sva poruka i poanta priče koju je žena itekako mogla izlučiti. Kao što se je sada opet moglo naslutiti postojanje dimenzije stvarnosti kojom je i sama izmanipulirana. Nekima ta mogućnost, koliko je to Bruno mogao shvatiti, više nije bila realitet. Stoga, upravo spoznavajući tu stvarnost, mi bismo je bili u prilici ograničiti. To bi bili momenti koji bi nam ponovno vratili smisao ako budemo sposobni ovladati spoznajom koju se tekstovi trude dočarati.

Kako se priča približavala kraju, sve je bilo popraćeno još jednom „slučajnošću”, a Bruno ju je imao potrebu zabilježiti.

Kako je bio izgubio olovku kojom je bilježio koincidencije i spremao tekstove a trenutno nije imao drugo sredstvo za pisanje, živ se polomio pronaći baš tu olovku. Sada kada je mislio da je rekao sve što je imao, tu je olovku posve „slučajno” pronašao.

Bila je to skoro već potrošena crvena olovka na kojoj je sada jedva uočljivim slovima pisalo: „Ti odlučuješ!”

Posvetio se životu odveć ne mareći za stvarnost u kojoj se našao, cijepljen od najrazličitijih ufuravanja, usput uvijek iznova čitajući tekstove i nadopunjujući ih, trudeći se ovladati tom stvarnošću i predočiti ju. Koja se pak, trudeći se prevladati usput samu sebe, ogolila do srži. U njoj su zbog koincidencija kako su se one nadopunjivale nerijetko svi bili iznenađeni,

jer kako su tekstovi nastajali tako su se one gomilale i postajale sredstvo manipulacije Bruna s njegovom interaktivnom stvarnošću.

Te su koincidencije bile tolike da su ga na neki način i štitile od njegova okruženja, suočivši ga s izglednim postojanjem stvarnosti iz koje je i samo izmanipulirano.

Od kada je ozbiljno prionuo na posao, Coco je cijelo to razdoblje izbjegavala biti u njegovu vidokrugu, svjesna da će svako njezino pojavljivanje u javnosti biti iskorišteno.

Inače bi sigurno svako toliko zavrtjela kakvu veliku misao ili informaciju o sebi, koja bi se kasnije danima vrzmala raznim medijima i tako potvrđivala njezinu nazočnost u svijetu šoubiza i neupitan status. Odjednom je tako utihnula.

Bruno ju je počeo zadirkivati, da joj se nije nešto dogodilo, želeći sad stupiti u kontakt s njom, jer ona je ponekad znala biti naporna u svojim nastojanjima, postajući tako neizostavni dio njegove stvarnosti. Usredotočio se tada na jednu njezinu fotografiju na koju je naletio.

Iz izraza njezina lica uočio je da opet hini jaku ženu, ali i da krije stres, što njemu nije moglo promaknuti.

Isti je dan svijet obišla vijest da je u gradu iz kojega je Coco podrijetlom zabilježena jedna od najtoplijih noći u povijesti. Iako su podaci varirali nekoliko stupnjeva, temperatura koju je Bruno mogao iščitati s mjerača na plaži u Melbournu, koji je snimila kamera, iznosila je 37 stupnjeva Celzija.

Brunu je uslijedila jedna od najtežih noći. Ingrid ga je žestoko maltretirala projicirajući svoje ime u njegovim mislima, ne puštajući ga zaspati i izazivajući u njemu golem nemir. Ona je to radila već godinama koristeći svaku priliku a ne bi li nekako kanalizirala svoja stremljenja trudeći se sve prikazati nečim pametnim.

Taj tako neugodan osjećaj htio je eliminirati pokušavajući stupiti u kontakt s Coco, koja bi prije takav njegov pristup prihvaćala, često i sama upadajući u njegovu stvarnost pristupom "My Chocolate...", znajući biti uporna. Na kraju i nervozna, ukoliko se situacija ne bi razvijala a kako bi trebala.

Ona se opet distancirala od svega, valjda tako hineći snagu u tome svijetu kakav je on postao.

Takvim pristupom te su žene na neki način, prije nego što su počele

suradivati, tu stvarnost kontrolirale. Kasnije su jedna drugoj sve više podilazile, stječući tako dojam da njome vladaju, da bi na kraju sve rezultiralo gotovo imbecilnošću.

Drugi je dan obilježila vijest o katastrofalnome potresu od 7 stupnjeva po Richteru i stotinama tisuća stradalih, jednim od najrazornijih u povijesti.

Bila je to još jedna tragedija čije se posljedice moglo ako ne spriječiti, onda sigurno ublažiti kada bi spoznaja koju se ovi tekstovi trude predočiti bila realitet. Kojom je trenutak u vremenu i prostoru moguće predvidjeti gotovo do u najmanji dio njegove stvarnosti.

Sve je bilo popraćeno NASA-inim priopćenjem da će blizu Zemlje proletjeti neidentificirani leteći objekt, kao vijest koja je bila u drugome planu nakon katastrofe koja se dogodila i nadopunjavala stvarnost u kojoj su se Bruno i njegovo okruženje, tko manje a tko više, zatekli.

Takve tragedije često rezultiraju pitanjem gdje je u svemu tome bog ili ta dimenzija stvarnosti iznad naše, a koja, ako postoji, opet nije učinila ništa kako bi se tragedija takvih razmjera spriječila. Bruno je sad bio uvjeren da je odgovor u svemu do sada navedenom.

Jedan od zadnjih spašenih u ruševinama na dan kada je službena potraga za preživjelima u razornome potresu završila, po informaciji koja je do Bruna došla, nosi ime Emanuel, kao i naslov koji je već prije odlučio nadjenuti knjizi.

ODJAVA

Sad kada mogu osluhnuti tišinu
u daljini negdje daleko
čuti ju .....
i ništa više sem nje,
samo muk neponovljive tišine,
tišine što navire kroz polja, mora, rijeke, šume,
planine....
tamo negdje, negdje
daleko...
iz blizine!

Ja više nisam šef tamne sfere svemira, još manje sam ja miljenik kurvi,
niti sam ljubavnik princeza i kraljica.

Ja sam tek samo jedan od vas, putnika kroz vrijeme koji je u jednom trenutku bio u prilici spoznati destrukciju te pronaći neki sebi svojstven način ne bih li ju na neko vrijeme onemogućio da ona zaživi u svojoj krajnosti, u okružju kojemu sam se zbog nečega uspio nametnuti.

I opet, kada čovjek dođe u situaciju koja bi za njega mogla značiti besperspektivnost na štetu svih, on će se pojaviti.

U nekom drugom vremenu, na nekome drugome mjestu, utjelovljen u nekoj drugoj osobi, s nekim drugačijim pristupom, ali točno u pravome trenutku.

i ...slow motion...

Odlaze zadnji vozovi...

21.01.2011.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
S V E U Č I L I Š N A   K N J I Ź N I C A
U   S P L I T U

UDK 821.163.42-31

EMANUEL, pisac

Emanuel / <autor Emanuel>. - Split :
Redak, 2012.

ISBN 978-953-7595-82-1

140523095

ISBN 978-953-7595-82-1